

**Sfătuire Duhovnicească
asupra celui de pe urmă veac**

www.mirem.ro

SFĂTUIRE
DUHOVNICEASCĂ
în nouăsprezece capete
asupra celui de pe urmă
veac

X

Ieromonah Martirie Păduraru

© *Society of Orthodox Studies*

SPOUDON

Thessalonica - Greece

2005

Printed in Romania

ÎNAINTE CUVÎNTARE

*„Caracterul lumesc al societății a fost lăsat să-și pună amprenta asupra misiunii ortodoxe, care dacă ar fi lăsată în direcția aceasta, ar fi devenit, pur și simplu, o formă de **protestantism de rit răsăritean** -, adică ar fi păstrat câteva aspecte exterioare ortodoxiei, dar în esența ei nu ar fi fost practic cu nimic*

*diferită de protestantismul lumesc devenit religie.”
(Cuv. Serafim Rose)*

Astăzi, în rătăcirea duhovnicească care pe toți ne pătrunde, a căuta și a păzi adevărul în cele despre mintuire este din ce în ce mai anevoios. Adevărul este persoana lui Iisus Hristos Dumnezeu-Omul. Acest Adevăr, omul modern, „omul nou” nu îl mai primește, îl reinterpretează după criteriile umanist-raționaliste, căutîndu-l în puhoiul de filozofii, doctrine, studii, științe, experimentări etc., croindu-l după chipul și asemănarea lui decăzută.

Vorbînd despre „dumnezeul” lumii moderne, Părintele Serafim Rose spune că „omul modern [a creat] un **nou dumnezeu**, un dumnezeu modelat cît mai fidel după tiparul noilor vremuri, preocupat de știință și afaceri; de fapt una dintre intențiile primordiale ale gîndirii moderne a fost aceea de a confecționa un asemenea dumnezeu”. Așadar

oamenii și-au schimbat nu doar gândirea despre Dumnezeu, ei au schimbat însuși „dumnezeirea” de care se vor conduși, născînd un „nou dumnezeu” care se deosebește vădit de Dumnezeul Vechiului și Noului Testament cunoscut și iubit de creștini.

Acest „dumnezeu” nu repropune faptele încălcarea Scripturilor, nu mustră păcatul, nu pedepsește reaua credință, nu ceartă fărădelegea. Dimpotrivă, iubește împotriva adevărului, unește împotriva dreptății, înlătură muceniceasca jertfelnicie în Hristos prin promovarea împăcării cu rătăcirile necredincioșilor, îndrăgind global și nivelator întreaga suflare. Nu dispune, nu supără, nu deranjează. Nu cere și nu impune un singur Domn și Dumnezeu, un singur crez, un singur botez, o singură învățătură de credință, o singură Biserică, un singur adevăr - viața și moartea pentru Hristos. Acest „dumnezeu liberal” care îngăduie și pune totul mai presus de viețuirea în dreapta credință și de mîntuire, executînd conștiincios ceea ce cere democrația și societatea, nu este Dumnezeul Apostolilor și al Mucenicilor - Hristos Cel Răstignit și Învîiat - Adevărul veșnic. Este vicleana marionetă care, supunîndu-se orgoliului îndreptățirii și revendicărilor, reformelor, inovațiilor și tuturor capriciilor și răzvrătirilor „drepturilor omului” – supune și manipulează el însuși prin aceasta pe cei ce au lepădat povara Crucii, străduindu-se să ofere omenirii chipul veșniciei și al desăvîșirii în ținutul blestemat al neodihnei acestei lumi pămîntești.

Iată cum locul Celui hulit și batjocorit, lepădat și alungat dintre oameni pentru preamarea Sa iubire întru dreptate este luat astăzi în conștiința societății de stăpînul veacului și al întunericului, de cel ce neizbutind odată să fie „dumnezeu” se strecoară astăzi blind, duios și compătimitor în sufletele ateilor „religioși”, apostatilor „creștini” și nihilistilor „ortodocși” care cred în mincinoasele făgăduințe numite: pace, dragoste,

libertate, toleranță, reconciliere, liniște, bucurie, fericire, dezvoltare, confort, progres, cultură, artă etc.

Acest „dumnezeu” al falsei dumnezeiri, anti-dumnezeiesc, anti-evanghelic, anti-ortodox, sfidează Predania și învățăturile Sfinților Părinți, înlătură din viața creștinilor dogmele, canoanele, rînduiele Bisericii lui Hristos. Unui astfel de anti-dumnezeu i se închină astăzi omenirea, în numele lui se organizează întrunirile ecumeniste, de la el cerșesc mîntuirea creștinii și doresc pacea păgînii. El va dărui unitatea tuturor „religiilor” și confesiunilor, în duhul lui grăiesc ecumeniștii Bisericii, pe acesta îl așteaptă în Ierusalim, dinaintea de Hristos, evreii și toate popoarele. Această „entitate” lipsită de identitate teologică și neîntemeiere dogmatică, ce împrumută cameleonice numele tuturor dumnezeilor popoarelor păgîne dar și al adevăratului Dumnezeu Iisus Hristos, este din ce în ce mai prezentă în întreaga lume, făcîndu-se simțită pînă și în gîndirea majorității ierarhilor, preoților și teologilor Bisericii, atinși de duhul lumesc al acestor vremuri. Ascunsă îndărătul numelui Iisus Hristos însă în duhul acestei „divinități” (pentru participanții creștini) se organizează astăzi conferințe, seminarii inter-religioase și se săvîrșesc rugăciuni și slujbe „comune” în care participanți sunt nu doar creștinii, ci toți cei ce „cred” și au o „religie”: evreii, budiștii, hindușii, musulmanii, iar dintre creștinii eretici: protestanții și neoproteștanții, catolicii, greco-catolicii, monofiziții și monoteliții - fapte fără precedent în istoria Bisericii!

Iată că la astfel de adunări nelegiuite sunt prezente și Bisericile Ortodoxe locale, care prin declarații îndrăznețe și surprinzătoare aduc complimente necredincioșilor, încheie cu rătăciții apostatați înțelegeri potrivnice Dumnezeieștilor Dogme, Cinstitelor Canoane și Sfințelor Soboare Ortodoxe. Pe temeiul unei astfel de împăciuri antihristice se organizează anual excursii, tabere și pelerinaje patronate de: centrele de turism bisericesc, laice or aparținînd cultelor, confesiunilor și religiilor

„surori”, itinerarii ce includ vizitarea așezămintelor și lăcașurilor neortodoxe precum: temple, moschei, sinagogi, „biserici”, domenii, „catedrale”, case de rugăciuni, centre umanitare etc.; se aduc elogiile culturilor, tradițiilor și spiritualităților eretice și păgâne în publicații bisericești; se publică teze și tratate ce acodează Ortodoxia după noile direcții teologice elaborate în cadrul întrunirilor ecumeniste; se creează noi criterii de canonizare alcătuindu-se noi sinaxare, se reconsideră necesitatea acriviei după noi principii minimalizând importanța și durata posturilor, se temeluiesc noi sărbători și hramuri; se aduc inovații umaniste în iconografie; se cenzurează texte și se revizuiesc rînduiele din cărțile de slujbă: Liturghier, Molitfelnic, Ceaslov, Minee etc.; se difuzează emisiuni „spirituale” ce au ca scop mediatizarea „noii conștiințe religioase”, ecumenizînd masele neștiutoare; se stabilesc premii și burse de studiu în țările protestante și catolice pentru tinerii teologi ortodocși. Acestea și multe altele sunt păcatele ecumenismului, acesta este marele păcat al noii ortodoxii eretice – „biserica ortodoxă ecumenistă”. De aceste păcate au fugit în trecut adevărații creștini, împotriva lor au grăit și au mărturisit Sfinții Mucenici, împotriva lor au viețuit Cuvioșii, cu aceștia au avut de luptat Sfinții, împotriva lor se cuvine să viețuiască și să grăiască adevărații creștini de astăzi.

Iată aducem de față graiurile Sfințelor Scripturi și ale Sfinților Părinți, graiuri nicicînd învechite ori îmbătrînite, graiuri prin care Biserica, precum odinioară la fel și acum este datoare să închidă gurile ereticilor dinlăuntru și dinafara ei. Astfel în această lucrare sunt prezentate după învățăturile Sfintei Scripturi și ale Sfinților Părinți felurite rătăcirii istorice și contemporane numite religii și credințe, precum și otrăvitoarele erezii creștine numite „culte și confesiuni”.

Sunt combătute de Sfinții Părinți ai Bisericii Ortodoxe ritualurile, cinstirile și toate obiceiurile păgâne și „ecumeniste” ce se pretind cinstitoare de Dumnezeu; sunt arătate ca lipsite

de adevăr toate învățăturile lor; sunt vădite ca locașuri ale falșilor dumnezei bisericile, moscheele, templele, sinagogile și casele lor de rugăciuni; sunt arătate ca netrebnice toate adunările și slujbele lor; sunt date anatemei și afurite toate binefacerile acestora.

Creștinii ortodocși vor afla aici adevărul despre falsa și adevărata iubire, pace, reconciliere, toleranță, comuniune; despre așa-zisele tradiții, doctrine, patrimoni și valori „comune”; despre cine este adevăratul Dumnezeu și care sunt locașurile unde este cinstit după dreapta credință și buna-cuviință; despre ce ne „unește” și ce ne desparte pe noi ortodocșii de toți ceilalți oameni religioși ori nu; despre ce și cit avem dreptul să păstrăm ori să cedăm din credința Sfinților noștri; datorită căror motive primim ori refuzăm a fi în comuniune cu credincioșii altor religii.

Între cititorii acestei broșuri, unii mai scrupuloși, contrariați de cele arătate, probabil că vor condamna atitudinea noastră „răuvoitoare”, chiar exclusivistă, acuzându-ne de intenții de „dezbinare, schismă ori diversiune” împotriva unității Bisericii. Acestora le amintim că unimea și unitatea Bisericii constă în păzirea întregă și nevătămată a învățăturilor dreptei credințe ortodoxe lăsate nouă de Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți iubitori de Hristos, iar nu în spectrul aglomerării pan-religioase însuflețite de duhul reformelor globalist-nivelatoare.

Dezbinăți de Biserică sunt toți cei ce cugetă „osebit de Sfinții Bisericii”, cei ce înlocuiesc dreptatea și adevărul cu „comuniunea și unitatea”, cei ce sacrifică „reconcilierii” dogmele și canoanele, punind „binele comun” mai presus de jertfirea pentru dreapta credință.

Aceștia sunt arhitecții ecumeniști ai „valorilor comune” în care zeii și dumnezeii își dau mâna spre făurirea „noii conștiințe religioase” ce se îngrijește ca în viitor omul să se izbăvească de „păcatul nefericirii”, pricinuit de „fatalismul” viețuirii în dreapta Credință Ortodoxă.

Marea adunare a falsului „dumnezeu” cere jertfe - iar acestea nu sunt doar „fiii pierzării”, ereticii, păgînii, evreii, ci în primul rînd ortodocșii creștini părtași gîndirii liberale, invitați să piară dîndu-și sufletul pentru balaurul antihristic camuflat în „binele public” și „fericirea comună”.

p. Martirie

ARĂTARE

în nouăsprezece capete

a faptelor prin care ierarhii, preoții, călugării, teologii și toți creștinii acestui veac își pot păstra ori pierde dreapta credință ortodoxă, cu mărturii din Sfânta Scriptură și din învățăturile Sfinților Părinți, privitoare la rău-credincioși, evrei și păgâni

I.

Temeiurile Bisericii pentru care un adevărat creștin ortodox nu se poate însoți, nu se poate uni, nu se poate ruga cu cei de alte credințe precum catolici [1], greco-catolici [2], armeni [3], protestanți [4], anglicani, bapțiști, iehoviști, mormoni [5], musulmani [6], evrei [7], budiști, hinduiști, yogini, bahai și vrăjitori ai diferitelor tradiții păgâne [8] și alții.

Unde este locul creștinilor și mai ales al slujitorilor Bisericii? Nu în locașuri eretice, nici în capiști păgânești, ci după cuvîntul prorocului David (940 î.H.): „Ales-am a fi lepădat în Casa Dumnezeului meu mai virtos decît a locui în locașurile păcătoșilor” (*Psalmul 83:11*) și „Una am cerut de la Domnul, acesta voi căuta: ca să locuiesc în Casa Domnului [...] ca să văd frumusețea Domnului și să cercetez Biserica cea Sfîntă a Lui.” (*Psalmul 26:7*)

Neamurilor păgîne și eretice care viețuiesc în afara Bisericii lui Hristos, Sfîntul Prooroc David (1010-940 î.H.) le spune: „Binecuvîntați neamuri pe Dumnezeul nostru și auzit faceți glasul laudei Lui.” (*Psalmul 65,7*)

Iar Mintuitorul către cîrmuitorii Bisericii Ortodoxe privitor la neamuri, spune: „Mergînd, învățați toate neamurile, botezîndu-

le în numele Tatălui, a Fiului și Sfântului Duh, învățându-i pe ei să păzească toate câte am poruncit vouă." (*Matei 28,19*)

Dumnezeu, prin Proorocul Moisi (+1569 î.H.), ne îndeamnă la dezbinarea de ereticii, păgînii și ortodocșii ecumeniști, care ne ademenesc cu panteista integrare ecumenică, în vederea unirii religiilor: „Să nu te iei după cei mai mulți, ca să nu faci rău!" (*Ieșire 23:2*)

Proorocul Ieremia (veacul al VI-lea î.H.), vorbind de „cei mulți", ne arată soarta lor, prevenindu-ne: „Iată, vine furtuna Domnului cu iuțime, vine furtună mare și va cădea peste capetele necredincioșilor." (*Ieremia 23:19*)

Sfântul Ierarh Luca al Crimeii (+1961), vorbind despre dreapta credință, care se află în cei puțini la număr, ne spune: „Noi, credincioșii [ortodocși] nu sîntem prea mulți. Mîntuitorul i-a numit pe ucenicii Săi *turmă mică* (Luca 12:32). Și acum sîntem turmă mică, și acum sîntem puțini, dar avem totuși stăpînirea de a fi fii ai lui Dumnezeu, căci Îl iubim din toată inima pe Domnul nostru Iisus Hristos." (*La porțile Postului Mare*)

Bine-știind că fără smerenia lui Hristos nimeni nu are parte de mîntuire, Sfântul Ioan Scărarul (+602) ne spune: „Virtutea smereniei nu se află în oamenii aparținînd feluritelor religii, ci numai în cei drept-credincioși." (*Scara raiului*)

Sfântul Apostol Pavel (+64), dorind ca ucenicii săi în Hristos, creștinii, să fie păziți de comuniunea cu credincioșii vreunor culte și confesiuni, ne îndeamnă și el: „Nu vă înjugați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea, sau ce împărțășire are lumina cu întunericul, și ce învoire este între Hristos și Veliar, sau ce parte are un credincios cu un necredincios? (*2 Corinteni 6:14, 15*). [...] Ei mărturisesc că-l cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele lor Îl tăgăduiesc (*Tit 1:16*). [...] De omul eretic, după întîia și a doua mustrare, depărtează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de el însuși osîndit! (*Tit 3:10, 11*).

[...] Nu vă lăsați înșelați! Însoțirile rele strică obiceiurile bune!"
(1 Corinteni 15:33)

Aceștia sînt atît cei ce viețuiesc în păcate, smintind pe cei din preajmă, cit și ortodocșii ecumeniști, călcători ai canoanelor Sfinților Părinți și dogmelor Bisericii, de care creștinii vremii noastre, străini de învățăturile sfinților, nu se smintesc, neștiind de fapt că sînt datori să se smintească și să nu urmeze astfel de călăuze. Așadar, creștinii care nu sînt deranjați de aceste fapte, care sînt incomparabil mai grave decît păcatele morale, dovedesc că mișcările ecumeniste ale secolului XX și XXI, precum și întreaga mass-media bisericească și laică, și-au făcut treaba cu prisosință, săvîrșind asupra lor ceea ce se numește „spălarea creierului” sau „reeducare”.

Ce sînt pentru Sfinții Apostoli, credincioșii păgîni [9] șieretici [10] care slujesc și stau astăzi la mese și întruniri cu mai marii Bisericii? Ce au fost pentru Sfinții Părinți și ce trebuie să fie și pentru noi, ne spune Sfîntul Apostol Iuda (+80): „Aceștia sînt ca niște pete de necurăție la mesele voastre obștești [...], nori fără apă purtați de vînturi, pomi tomnatici fără roade, de două ori uscați și dezrădăcinați, valuri sălbatice ale mării, care-și spumegă rușinea lor, stele rătăcitoare, cărora întunericul întunericului li se păstrează în veșnicie.¹ Dar și Enoh, al șaptelea de la Adam, a proorocit despre aceștia, zicînd: „Iată, a venit Domnul cu zecile de mii de Sfinți ai Lui, ca să facă judecată împotriva tuturor și să mustre pe toți nelegiuții de toate neleguirile lor în care au făcut fărădelege, și de toate cuvintele de ocară pe care ei, păcătoși, netemători de Dumnezeu, le-au rostit împotriva Lui. [...] Aceștia sînt cei ce

¹ Cuvînt pentru cei ce se întrebă despre mîntuirea ereticilor și a păgînilor. Știm că în afara Bisericii Ortodoxe nici o credință nu mîntuiește. Așa ne învață Sfinții Părinți. Arătat este faptul acesta și în îndreptarele de spovedanie amintite la urmă [16].

fac dezbinări (oameni) firești, care nu au pe Duhul.² Dar voi, iubiților, zidiți-vă pe voi înșivă întru a voastră prea-sfântă credință, rugându-vă în Duhul Sfint. [...] Pe unii, șovăitori, muștrați-i; pe alții, smulgându-i din foc, mîntuiți-i; de alții însă, fie-vă milă cu frică, urînd și cămașa de pe trupul lor." (*Iuda 1:12-15, 19-20, 22-23*)

Tuturor ortodocșilor ecumeniști care încuviințează și propovăduiesc erezia ecumenistă în Biserică, mințindu-i totodată pe ortodocșii creștini, cit și pe cei voiesc să vină la dreapta-credință, Sfîntul Apostol Pavel (+64) le zice: „Nu fiți piatră de poticnire³ nici Iudeilor, nici Elinilor, nici Bisericii lui Dumnezeu!" (*1 Corinteni 10:32*)

Iar nouă, Sfîntul Apostol Petru (+64), pentru a nu luneca atît în rătăcirea ecumenismului „ortodox”, cit și neortodox, iată ce ne spune: „Deci voi, iubiților, [...] păziți-vă ca nu cumva, lăsîndu-vă tiriți de rătăcirea celor fără de lege, să cădeți din întărirea voastră." (*2 Petru 3:17*)

Despre cei fără de lege, Sfîntul Ierarh Luca al Crimeii (+1961), atătîndu-ne motivele pentru care nu trebuie să ne unim cu ei, adaugă: „Uitați-vă cum trăiesc ereticii, evreii, musulmanii! Oricît de greu ne-ar veni să le spunem asta, ei nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu! Nu o vor moșteni, fiindcă Împărăția lui Dumnezeu este închisă pentru cei care nu-L mărturisesc Hristos drept Dumnezeu adevărat, pentru cei ce în viața lor nu s-au împărtășit cu Trupul și Sîngele Lui, nu s-au hrănit cu seva vieții duhovnicești⁴. [...]

Noi, creștinii ortodocși, cinștim adînc Crucea lui Hristos și o

² Să ia aminte cei care, gîndind că toți oamenii sînt fiii aceluiași Dumnezeu cred totodată că toți sînt și drept-credincioși și plăcuți lui Dumnezeu, precum cei ce se numesc creștini.

³ Toți sîntem piatră de poticnire cînd, în loc să-i muștrăm pe eretici pentru rătăcirile lor, nu le spunem că trebuie să vină la credința cea adevărată, ci îi îndemnăm să rămîna în credințele lor, mințindu-i că sînt bune.

⁴ Cuvînt împotriva celor ce cred în mîntuirea tuturor oamenilor, indiferent de credința pe care o au. Să ia aminte toți cei ce cred și afirmă că toți oamenii cinștesc pe același Dumnezeu și că toți în general au aceeași credință.

purtăm pe piept toată viața. Nu poartă cruce evreii, musulmanii și toți rău-credincioșii. În rînd cu aceștia se pun toți ereticii. Ei nu cinstesc sărbătorile noastre ortodoxe. [...] Noi, toți creștinii ortodocși, o fericim pe Preasfînta Fecioară Maria, potrivit cu învățătura Sfintei Scripturi, dar cu durere trebuie să o spunem: Vrăjmașii Bisericii lui Hristos, protestanți, sectari și alți eretici, nu iau parte la această lăudare a ei de către lumea ortodoxă. [...] Și chiar ne osîndesc aceștia pentru faptul că-i înălțăm rugăciuni.”

Iar despre vina evreilor, adaugă: „Cumplită fărădelege au săvîrșit Iudeii din vechime răstignindu-L pe Împăratul și Domnul lor! [...] Spre rușinea poporului nostru, s-au găsit oameni care, uitînd tot trecutul lor [...] uitîndu-și credința ortodoxă, au început să mărturisească credința evreiască. [...] Ereticii nu ascultă de slujitorii Bisericii [de cei cu adevărat ortodocși, n. n .] și astfel de leapădă de Domnul Iisus Hristos și de Tatăl ceresc Care L-a trimis. Lepădîndu-se de adevărul dumnezeiesc, ereticii au călcat poruncile lui Dumnezeu și au lepădat Tainele Bisericii. [...] S-au ridicat eretici care [...] învață mincinos despre dumnezeirea Domnului nostru Iisus Hristos și mulți au urmat păgînatății lor, mulți au pierit cu moarte veșnică. [...] Ei îndrăznesc cu obrăznicie să critice rînduielile Soboarelor a toată lumea, poruncile Sfinților Apostoli, învățătura Bisericii Ortodoxe. Ei supun unei nimicitoare critici, cu prostie și ignoranță, întreaga Biblie, tot Noul Testament, alegînd din Sfînta Scriptură doar locurile care le gîdilă iubirea de sine și trufia, respingînd tot ce le contrazice părerile preconcepute. Din păcate, și în Biserica noastră [Ortodoxă] a pătruns înriurirea acestor erezii și secte protestante.” (*La porțile Postului Mare*)

Atitudinea pe care ierarhii, preoții și teologii ortodocși s-ar cuveni să o aibă față de eretici, păgîni și evrei o arată Părintele Serghei Cetverikov, care amintește: „Cînd oameni de felurite confesiuni neortodoxe veneau adesea pentru sfat la Bătrînul

[Ambrozie de la Optina], le spunea despre cele ale lor cu dragoste, arătându-le totdeauna greșelile confesiunii lor, avînd bucuria de a-i aduce la Biserica Ortodoxă.” (*Viața Cuviosului Ambrozie de la Optina*)

Sfintele Canoane opresc rugăciunea în comun cu schismaticii și ereticii: *Canoanele Apostolice 10,11,45,47,65; Canoanele de la Soborul din Laodiceea 6,9,32-34; Canonul 9 al Sfîntului Ierarh Timotei al Alexandriei (vezi tilcuirea Părintelui Alexie Lenski, Ortodoxia și umanismul religios)*

Canonul 10 al acelorași Sfinți Apostoli iată ce adaugă privind rugăciunile comune: „Dacă cineva se roagă chiar și în casă cu cel afurisit [scos din comuniune], acela să se afurisească!” (*Pidalionul de la M-rea Neamțu, 1844*). Cele de mai sus sînt întărite și în Canonul 33 al celui de al Cincilea Sobor Local din Laodiceea⁵ din anul 343.

Împotriva Canoanelor Sfinților Părinți, unii ierarhi și teologi grăiesc și făptuiesc cele împotrivă. Astfel revista *Formula AS* (an 14, nr.611, april. 2004, p.3) relatează faptul că IPS Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului „a fost văzut la o sinagogă alături de eminența sa Ernest Neuman – rabinul șef al comunității evreiești, dar și la bisericile neoprotestante, greco-catolice și romano-catolice”. Faptul că unii dintre ierarhii și teologii BOR leagă prietenie, se roagă, slujesc alături de cei ce nu cred în Iisus Hristos, nu-L cinstesc, nu l se închină, este adevărat de însăși mărturia numitului ierarh: „Pe rabinul șef al Timișoarei, Ernest Neuman, l-am întîlnit pe drumul acesta al unor strădanii comune de a ușura viața fiecărei religii. [...] Deși conceptul de ecumenism se referă la confesiunile și bisericile creștine, noi am inclus în acest curent și religia mozaică a comunității evreiești.” Ce legătură „ortodoxă” poate fi între un mitropolit și un rabin, care sunt dezideratele Bisericii și care sunt cele ale cultului mozaic pentru a se întîlni în „strădanii

⁵ Vezi *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, Tipografia diocezană, Arad, 1934 (p.106,153).

comune"? Probabil aceeași legătură care este și între evrei și statul român, slujitor al intereselor evreiești, după cum arată *Porunca iubirii* (nr. 3, 2004, p.82).

Știind că adunările comune sînt pricinuitoare de necredință, Sfîntul Chiril al Ierusalimului (+386) sfătuiește pe creștinul ortodox: „Fugi de orice rătăcire eretică [pentru că] lepădarea de credință se petrece în timpul nostru mai mult ca oricînd [căci] oamenii au lepădat dreapta credință. [...] [Pentru aceasta] tu, ascultătorule, închină-te numai acelui Împărat [lui Hristos, nu lui Budha, Mahomed etc.].” (*Cateheze*)

Știm că astăzi mai mult ca oricînd, mulți dintre creștini și în general intelectualii, datorită conceptelor liberale în cele despre credință, mînați de confuziile teologice, văd în Domnul nostru Iisus Hristos nu pe Cel Unul din Sfînta Treime, adică Dumnezeu Fiul, ci doar un om evoluat pe o altă treaptă a cunoașterii, deopotrivă cu cei numiți în lumea păgînă înțelepți, iluminați, mistici, guru, avatari, profeți etc., ba mai rău, socotindu-l a fi dumnezeul rătăcirilor lor, ori unul dintre zeități. Nimeni dintre aceștia nu a fost Dumnezeu, ci mai rău, aceștia sunt căpetenii ale îndrăcirii și înșelării, și pentru aceasta nu numai că nu este îngăduit ca Hristos Dumnezeu să fie asociat cu viețuirea și „înțelepciunea” lor, ci este chiar păcat osîndit de Sfînții Părinți sub numele de hulă, dînd anatemei pe cei ce gîndesc astfel despre Hristos, alungîndu-i din Biserică prin hotărîrile Soboarelor a Toată Lumea. Cei ce gîndesc în chip eretic despre Hristos Dumnezeu, deși se pretind a fi ortodocși, dovedesc că despărțindu-se de învățăturile Sfînților Părinți sunt eretici și apostatați. Pentru aceasta datori sunt să se lepede de această apostazie, căindu-se și mărturisindu-se în fața duhovnicului.

În cartea *Călăuză ortodoxă în familie și societate II* (p.154,155) Arhim. Ioanichie Bălan dă lămuriri clare pentru cei ce nu știu care sînt păcatele de credință ale ereticilor și păgînilor, dar se întrebă de ce aceștia nu au șanse de

mîntuire precum avem noi, ortodocșii: „Ereticii au la bază minciuna, adică înlocuirea și schimbarea adevărului de credință cu învățături mincinoase inventate de diavol. [...] De aceea ereticii se numesc hristoși mincinoși și prooroci mincinoși, căci răstălmăcesc Biblia și prin învățături mincinoase și daruri amăgesc pe mulți creștini ortodocși, trăgîndu-i în adunările lor. Ereticii nu au ca scop mîntuirea oamenilor ci dezbinarea și distrugerea lor [...] semănînd vrajbă, dezbinare și ură între membrii familiilor, între creștinii de aceeași credință. [...] Ereticii hulesc împotriva Duhului Sfînt căci necinstesc Crucea, Biserica, icoanele, pe sfinți și mai ales pe Maica Domnului rugătoarea lumii.”

Creștinii ortodocși sunt opriți de hotărîrile sobornicești ale Sfinților Părinți a se ruga ori a sluji cu ereticii, păgînii, evreii. Un astfel de fapt se numește păcat, cuvenită fiind pentru acesta pocăința și mărturisirea lui. Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan vorbind despre tinerii creștini ortodocși și despre faptele bune pe care aceștia sunt datori să le săvîrșească arată că aceștia nu trebuie să meargă la „adunările ereticilor la care este hulită Maica Domnului, Sfînta Cruce, icoanele și Biserica întemeiată de Hristos”. [16]

Mulți oameni gîndesc astăzi că, pentru a ne mîntui, trebuie să fim „religioși”. Pentru unii ca aceștia e totuna dacă omul este creștin ori păgîn. Pentru alții e destul ca omul să fie creștin, neavînd importanță dacă creștinul e ortodox, catolic ori baptist. Tuturor acestora, Cuviosul Serafim Rose (+1982) le atrage atenția:

„De curînd, părintele Dimitrie Dudko spunea [...] că a venit la el cineva care pretindea că este creștin. Cînd au început însă să stea de vorbă, și-a dat seama că respectivul nu era ortodox și l-a întrebant: *De ce confesiune ești dumneata?* A, asta nu contează, sîntem cu toții creștini! Cel mai important este să fim creștini! Ba nu, ba nu – a zis părintele. Trebuie să fim mai preciși. De exemplu, dacă dumneata ești baptist iar eu sînt

ortodox, eu cred în Trupul și Sîngele Domnului, iar dumneata nu crezi.⁶ Trebuie să știm precis, pentru că sînt multe diferențe! Este bună atitudinea aceasta: eu te respect pe tine și nu vreau să impietez asupra credinței tale, dar, chiar și așa, există o cale adevărată a credinței și multe căi care se abat de la adevăr. Eu vreau să mă țin de adevăr!" (*Profeții și mărturiile creștine pentru vremea de acum*)

Sfîntul Mucenic Codrat din Nicomidia (+250), fiind îndemnat de împărat și de dregători să fie „conciliant” cu rău-credincioșii păgîni și să participe la jertfele lor, grăiește: „Eu mă supun legilor Împăratului ceresc, și nu poruncilor nebunești ale oamenilor care nu-l cunosc pe Dumnezeu.⁷ De aceea, și Sfînta Scriptură ne îndeamnă să ne rugăm pentru ei [nu cu ei!], ca aceștia să se întoarcă și să afle adevărul.” (*Biserica și Statul*)

Păstorilor Bisericii, care participă la dialoguri ecumeniste, lăudînd pe păgîni și eretici, iată ce le spune Cuviosul Paisie Aghioritul (+1994): „Ceea ce se impune fiecărui ortodox este să pună neliniștea cea bună și în heterodocși, adică să-i facă să înțeleagă că se află în înșelare, ca să nu se odihnească în chip mincinos în gîndul lor și să se lipsească și în această viață de binecuvîntările bogate ale Ortodoxiei, iar în cealaltă să se lipsească de binecuvîntări încă mai multe și veșnice ale lui Dumnezeu.” (*Epistole. Calea către cer*)

„Neliniștea cea bună” au pierdut-o de multe veacuri ortodocșii, întii prin oficializarea credinței ortodoxe, apoi prin ceea ce se numește modernizare și confort. De asemenea, această neliniște s-a pierdut și datorită grijilor familiale și sociale, așadar lumești, care-i împiedică pe creștinii de astăzi

⁶ Iată o nouă lămurire pentru cei care nu pricep de ce pe cei ce aparțin „cultelor”, „confesiunilor” și „religiilor” îi numim eretici, necredincioși și rău-credincioși și de ce ne depărtăm și nu ne unim cu aceștia, chiar dacă sînt „credincioși”, „religioși”, „mistici”.

⁷ Aici înțelegem două lucruri: întii, pînă unde merge supunerea față de mai marii Bisericii și ai stăpînirilor lumești; apoi, faptul că nu toți oamenii Îl cunosc pe adevăratul Dumnezeu propovăduit în Ortodoxie, printre aceștia numărîndu-se nu puțini creștini ortodocși ai vremii noastre.

a-și vedea căderile duhovnicești, făcându-i să nu aibă suficient timp pentru a se lupta cu ele. Neliniștea cea bună este trezirea din păcate și începutul viețuirii în Hristos, trezire fără de care nimeni nu-și poate vedea păcatele și nu poate porni pe calea mântuirii.

Prin ascultarea de păstorii Bisericii Ortodoxe ce au aderat la Mișcarea Ecumenică, creștinii se depărtează de singura și adevărata cale a mântuirii, căzînd în aceeași rătăcire duhovnicească în care viețuia omenirea înainte de venirea lui Hristos Dumnezeu pe pămînt.

Privitor la întoarcerea lumii la vechile religii și la vechii lor dumnezei, iată ce zice Sfîntul Ioan Gură de Aur (+407): „Căci fiecare din noi rătăcim pe propria cale, lăsînd calea cea dreaptă și ne facem ca în vremea din început, cînd nu veniseși la noi, Doamne. Și cu adevărat întru noi s-a împlinit proorocia lui David care spune: *Și s-au amestecat cu neamurile și au învățat lucrurile lor. (Psalmul 105,34)*⁸ Pentru aceasta sîntem smeriți în tot pămîntul pentru păcatele noastre și au sosit la noi sfîrșiturile veacurilor, precum este scris: *Și păstorii sînt lupi și oile zdrobite, și foame la uși, nu foame de pîine și sete de apă, ci foame de a auzi cuvîntul lui Dumnezeu.*”⁹ (Amos 8:11)

Iar despre adunările comune, Sfîntul Ierarh adaugă: „Ascultați toți cei ce mîncăți împreună cu ereticii, lepădare dureroasă: vrăjmași ai lui Dumnezeu sînteți. Căci nici cel ce este prieten cu vrăjmașii împăratului nu poate să fie prieten al împăratului, ci nici de viață nu se învrednicește, ci pierе împreună cu vrăjmașii și mai rele rabdă. [...] [Apostolul] Iacov [+44] a zis: *Cel ce pare să fie prieten al lor se pune vrăjmaș al*

⁸ Nu spre acestea tind și ne îndeamnă „ortodocșii” acum?

⁹ Astăzi, în biserici, pretutindeni răsună cuvîntul omului, lăsîndu-i pe cei drept-credincioși flămînzii de cuvîntul lui Dumnezeu: se vorbește de „valorile umanității”, de „cultură”, „bunăstare”, „progres”, de „știință”, „civilizație”, de „viață nouă”, de „obligații sociale”, de tot ce pune în valoare cele omenești; dar nu se vorbește despre cele ce omenește deranjează, însă, duhovnicește, folosesc spre mîntuire, precum: pocăință, nevoință, dreaptă-credință, moarte, înfricoșata judecată, iad, chinuri veșnice.

lui Dumnezeu. (Iacov 4,4) [...] Spune Ioan [Evangelistul]: *De vine cineva la voi și nu aduce această învățătură cu voi, să nu-l primiți în casă și nu-i spuneți „Bună ziua” (bucură-te). Căci cel ce-i spune „Bună ziua” se face părtaș la faptele lui cele rele. (2 Ioan 7:11) [...] Ioan ne sfătuiește acestea, Ioan fiul tunetului cel iubit mai presus decât toți sfinții care a întărit Biserica de la margine pînă la alta a lumii și a închis gurile ereticilor cu teologia. [...] [Apostolul] Iuda [fratele] lui Iacov a zis: *Căci s-au strecurat [în Biserică] unii oameni care au fost arătați dinainte spre această judecată, necinstitori care schimbă harul Dumnezeului nostru întru neobrăzare și care tăgăduiesc pe Singurul Stăpîn și Domn al nostru, pe Iisus Hristos. (Iuda 4) Și iarăși spune: *La vremea din urmă vor fi [în Biserică] batjocoritori care vor umbla după poftele lor necuviincioase. Aceștia sînt cei ce se păstoresc fără teamă pe ei înșiși, nori fără de apă purtați de vînturi, stele rătăcitoare cărora bezna întunericului li se păstrează în veac. (Iacov 1:12) [...] [Apostolul] Pavel (+64) zice: *Știu că după plecarea mea vor intra între voi lupi grei care nu vor cruța turma. (Faptele Apostolilor 20,29) Vezi că pretutindeni cuvîntătorii de Dumnezeu glăsuiesc împreună cu Învățătorul despre cei fără de Dumnezeueretici, numindu-i cîini și lupi? După cum zice Pavel în altă parte: *Luați seama la cîini, luați seama la lucrătorii cei răi, luați seama la tăierea împrejur [adică la evrei] [...] Și iarăși din altă parte: *Nu primiți pe omul eretic după prima și a doua sfătuire. [...] Și iarăși: *Oamenii eretici vor propăși spre tot mai rău, rătăcind și fiind rătăciți și în altă parte: *la cei spurcați și necredincioși nu e nimic curat. (Tit 1:15) Ascultați iarăși cei ce faceți agape cu ei! Cum veți fugi de minia care vine asupra voastră, cei ce vă mînjiți cu aceștia prin mîncare și băuturi? [...] Sau nu auziți pe Fericitul Pavel strigînd: [...] *Ieșiți din mijlocul lor și de ce este necurat să nu vă atingeți! Prin urmare vă primim rău sau în deșert ne ostenim și în aer vorbim? Doar pentru cei ce vor și se sirguiesc*********

să asculte cuvîntul și să-l plinească, nu vom ascunde graiurile lui Pavel, ci iarăși grăiesc: *Ascultați! Nu vă înjugați la jug străin cu necredincioșii. Căci ce părtășie are lumina cu întunericul?* [...] [Apostolul] Ioan a zis: *Vădiți sînt fiii diavolului.* [...] Căci și în evanghelie cele asemenea a zis către ei [Mintuitorul]: *Voi sînteți din tatăl vostru diavolul.* [...] Unde sînt cei cu gură obraznică ce spun: *Nu se grăiește acestea în dumnezeieștile scripturi.* [...] Zice Domnul către cei fără de grijă: *Vă rătăciți neînțelegînd Scripturile. (Matei 22,29) Căci cu adevărat aceștia rătăcesc." (Cuvînt despre proorocii mincinoși și despre învățătorii mincinoși și despre cei fără de Dumnezeu eretici și despre semnele sfîrșitului acestui veac, PG 59, p.553-568)*

Celor care, mînați de compasiune, gîndesc în chip eretic că mîntuirea e la fel de sigură în orice credință și religie, ca și în Ortodoxie, Părintele Damaschin Grigoriatul le relatează povestirea tînărului zairez Tambue, care zice: „M-am născut în Lubumbashi, fiind singurul fiu al unor părinți evlavioși de religie catolică. Am frecventat casa de rugăciune și am urmat sfaturile părinților mei legate de Dumnezeu și mîntuire încă din primii ani ai vieții. Atunci cînd am împlinit 20 de ani, influențat de propovăduirea penticostalilor, am intrat în comunitatea acestora. Iubeam studiul Sfintelor Scripturi, dedicîndu-mă cu multă rîvnă acestora. Credeam că am găsit adevărata Biserică și mă gîndeam că ar fi bine să-i ajut și pe alții pe dificila cale a mîntuirii. Celor mai în vîrstă decît mine le făcea mare plăcere să vadă ce rîvnă aveam pentru învățare și activitate religioasă, propunîndu-mă după o vreme să fiu pastor al unei comunități. La puțin timp după aceeaam mă aștepta o treaptă mai înaltă. Mi-au dat scaunul de învățător și predicator pentru o zonă destul de întinsă. [...] M-am dedicat propovăduirii cuvîntului lui Dumnezeu, făcînd acest lucru nu numai cu simplă rîvnă, ci ca un fanatic. [...] N-am ezitat niciodată să le vorbesc și autorităților, eu fiind acela care l-am convertit pe guvernatorul din Lubumbashi, rupîndu-l de catolicism și aducîndu-l la

pentecostali, precum și pe alți diverși oameni. Într-o zi, pe cînd citeam Noul Testament, am observat că noi nu împlineam anumite sarcini, învățături și porunci pe care Hristos le dăduse Apostolilor. De pildă, El le-a dat Apostolilor și urmașilor acestora puterea de a lega și a dezlega păcatele. Sub chipul pîinii și al vinului, El le-a dat să se împărtășească cu Trupul și Sîngele Său spre viața de veci. Le-a poruncit să-i boteze pe cei nou-veniți la credință etc. Toate acestea au ridicat multe semne de întrebare în inima mea. [...] M-am neliniștit și am început să mă întreb: *Poate că religia pe care o urmez greșește, iar eu merg pe calea amăgirii!* Mi-am zis că pînă în momentul în care voi fi în stare să răspund la aceste întrebări care mă tulburau atît de mult încît nu mă lăsau să dorm, n-am să mai propovăduiesc nimănui. Am încetat să mai merg la casele de rugăciune, în schimb mă rugam astfel: Dumnezeu meu, știi că Tu ai lăsat pe pămînt o singură Biserică adevărată. Pentecostalii și alții mi-au zis că Biserica Apostolică și-a încetat existența. Cu toate acestea, cum ar putea cineva tilcui cuvintele Tale: *Porțile iadului nu o vor putea birui!* (Matei 16:18) În acest caz, Biserica Ta există și este una singură! Luminează-mă, ca să o pot recunoaște și să-i urmez ei! N-am încetat, zi și noapte, să îndeplinesc această singură lucrare, rugăciunea către Dumnezeu, pentru a-mi descoperi Biserica Sa. Au trecut doi ani și n-am primit nici un răspuns sau vreo confirmare de vreun fel. Gîndurile necredinței m-au împresurat. Norii deznădejdiei m-au învăluit. Dar Dumnezeu, în bunătatea Sa, a văzut necazul meu și n-a întirziat să-mi descopere ceea ce doream. Într-o noapte, am văzut în somn o persoană pe care nu o cunoșteam, îmbrăcată în negru. Era un veșmînt european, o sutană neagră, purtată de cineva cu barbă albă. Privirea îi era pașnică și duioasă, ochii îi erau plini de dragoste și compasiune. S-a apropiat de mine și mi-a vorbit în swahili. [...] Mi-a spus cuvînt cu cuvînt următoarele: *Sint Sfîntul Nicolae! Dacă vrei să te mîntuiești urmează-mi Biserica!*

După ce m-a binecuvîntat, a dispărut numaidecît. M-am sculat într-o stare de uimire și m-am întreat cine ar putea fi acest preot alb care știe swahili și care biserică era Biserica lui? Cine ar putea să mă ducă la această Biserică? Am ieșit afară și am început să mă întreb cărei Biserici îi aparține Sfîntul Nicolae. După cîteva zile de căutări fără rost, Dumnezeu l-a trimis pe solul Său: o femeie creștin ortodoxă din parohia Sfîntul Gheorge din Kolwezi, care auzise de căutările mele. [...] M-a dus la părintele Iacov, care locuia acolo, iar părintele Iacov m-a adus aici, la Misiune.”

„Iată cît de chinuitoare a fost calea prin care acest tînăr și-a aflat pacea în sinul adevăratei Biserici. [...] La o lună de la întîlnirea noastră, tînărul a venit să mă vadă din nou, ca să-mi spună cum sporea pe această nouă cale a vieții lui, zicîndu-mi: *Părinte, nu am nici o îndoială că acum am aflat de adevărata și vechea Biserică a lui Hristos. S-a botezat cu numele Nicolae.*”
(*Cuviosul Cosma Athonitul, apostol în Zair*)

II.

Pentru ce un ortodox nu trebuie să intre, să se roage sau să se închine în „bisericile cultelor”, care nu sînt Biserică, precum: „bisericile” romano-catolice, greco-catolice, anglicane (schismă catolică), armene și protestante de toate felurile. Nu intrați în case de rugăciune, „centre spirituale”, sinagogi, moschei, temple masonice, și alte „instituții religioase” (capiști drăcești),¹⁰ nici nu primiți a intra în locașurile ortodoxe pe nebotezații eretici, păgîni, evrei.

Canonul 64 al Sfinților Apostoli hotărăște: „Dacă vreun cleric sau laic intră în sinagoga iudeilor sau a ereticilor să se roage, să fie caterisit și să se afurisească!”

Dacă cei ce săvirșesc astăzi astfel de încălcări ale celor legiuite nu sînt caterisiți, aceasta se datorează faptului că majoritatea păstorilor Bisericii sînt ecumeniști, iar puținii pravoslavnici se află nevolnici, fără putere și lipsiți de curajul mărturisirii. Nimeni deci nu se va găsi astăzi în Biserică să aplice *Canonul* de mai sus.

Ba chiar *Vestitorul ortodoxiei (anul XVI nr.333-334, 1 mai 2004, p.16)* aduce la cunoștința creștinilor ortodocși faptul că PF Anastasios Yannoulatos al Albaniei a acordat sprijin financiar restaurării unei moschei. Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan arată că o astfel de donație se numește păcat

¹⁰ Acestea nu sînt „biserici”! Pentru ca o adunare să poată fi ceea ce Sfinții numesc Biserică, este nevoie să păstreze întreagă, neschimbată, „neînnoită”, toată învățătura de credință așa cum au primit-o Sfinții Părinți, urmași ai Apostolilor, întruniți în cele șapte Sinoade Ecumenice (= „a toată lumea”), nu „ecumeniste”. Toți aceștia, însuflați de Duhul Sfînt, ne-au lăsat, pecetluită cu sîngele lor, o singură, adevărată și dreaptă credință, întru o singură, adevărată și dreaptă Biserică, tocmai de aceea numită, după despărțirea de ereticii romano-catolici, „Biserica Ortodoxă”, adică drept-credincioasă. Pentru aceasta cuvioșii Părinți sfătuiesc pe creștini ca între păcatele de care trebuie să se spovedească să fie și acesta: intrarea în locașurile eretice și păgîne.

și pentru aceasta în *Rînduiala Sfintei Spovedanii și a Sfintei Împărtășanii* (Iași, 2002, p.120), îndeamnă pe creștini să se căiască și să se mărturisească. Vezi și Părintele Arhimandrit Nectarie Antonopoulos în *Spovedania-calea învierii sufletești* (Ed.Egumenița, Galați, 2004, p.101).

Privitor la erezia potrivit căreia (și) cultele și confesiunile sînt „biserici”, și nu numai cei bine-credincioși, Dumnezeu, prin Sfîntul Prooroc Ieremia (veacul VI î.H.), grăiește: „Nu vă încredeți în cuvintele mincinoase care zic: Aceasta este Biserica Domnului, Biserica Domnului, Biserica Domnului!” (*Ieremia 7:4*) „Cum sînt cotețele pline de păsări, așa sînt casele lor pline de înșelare.” (*Ieremia 5:27*)

Arhimandritul Ambrozie Pogodin, în amintirile sale despre Sfîntul Ierarh Ioan Maximovici (+1966), adaugă: „Vlădica Ioan și-a exprimat dorința de a vizita catedrala Westminster (Londra). [...] După ce și-a petrecut puțin timp acolo, vlădica a plecat spunînd: *Aici nu este har deloc!* Este adevărat că puteai găsi acolo rămășițele unor figuri celebre din Anglia, ale întemeietorilor politici ai țării, ale scriitorilor, cărturarilor, dar nu ale sfinților.” (*Noi minuni ale Sfîntului Ioan de San Francisco*)

Despre lăcașurile cultelor, confesiunilor și religiilor, precum și despre „preoții” lor, Sfîntul Maxim Greul (+1555) mărturisește:

„Dacă ticăloșii diavoli sînt urîți de Dumnezeu și luptători împotriva lui Dumnezeu, atunci și templul lor este întinat și primejdios, iar slujitorii lor nu sînt preoți și nici sfinți, ci necredincioși, și ticăloși și luptători împotriva lui Dumnezeu.” (*Tilcui și sfaturi*)

Sfîntul Apostol Pavel (+64) arătînd păcatul creștinilor care participă la rugăciunile comune cu cei ce se află în rătăcire, adaugă: „Căci, dacă cineva te-ar vedea pe tine, care ai cunoștință, șezînd la masă în templul idolilor, oare conștiința lui, slab fiind el, nu se va întări să mănînce din cele jerfite

idolilor? Și va pieri întru cunoștința ta cel slab, fratele tău, pentru care a murit Hristos! Și așa, păcătuiind împotriva fraților și lovind conștiința lor slabă, păcătuiți față de Hristos!" (1 Corinteni 8:10-12) „Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți – zice Domnul – și de ce este necurat să nu vă atingeți!" (2 Corinteni 6:17)

Unde se află Biserica lui Hristos și cine sînt cei fără de Biserică ne spune Cuviosul Serafim Rose (+1982): „Culte protestante și romano-catolicii nu-și dau seama că Biserica lui Hristos există deja, și ei ființează în afara ei." (*Ortodoxia și religia viitorului*)

La cele de mai sus, Protoiereul Theodoros Zisis, profesor la Facultatea de Teologie din Tessalonic, adaugă: „Biserica toată se găsește pe sfîntul disc al Proscomidiei. Ciți nu sînt pomeniți acolo se află în afara Bisericii, eretici și schismatici." (*Graiuri ortodoxe II*)

Cine sînt cei pomeniți prin părțile la Sfînta Proscomidie ne spune Părintele Cleopa (+1998): „Părțica n-o poți scoate decît pentru un nume ortodox." (*Ne vorbește Părintele Cleopa, VII*)

Vorbindu-ne despre cei ce nu au și nu sînt în Biserică, Sfîntul Ciprian al Cartaginei (+304) ne avertizează: „Ereticii niciodată nu se vor întoarce la Biserică, dacă îi întărim în convingerea că și ei au Biserică și Sfînte Taine." (*Ortodoxia și umanismul religios*)

Amintindu-și de zbuciumul ce-l mistuise căutînd adevărata credință în Hristos, Cuviosul Serafim Rose (+1982) povestește: „Ani de zile am fost mulțumit că studiile mele se aflau *deasupra tuturor tradițiilor*, rămînînd într-o oarecare măsură credincios acestora. Cînd am vizitat o biserică ortodoxă, am făcut-o numai pentru a vedea o altă *tradiție*. În orice caz, cînd am intrat prima oară într-o biserică ortodoxă (o biserică rusă din San Francisco), mi s-a întîmplat ceva ce nu mai simțisem în nici un templu budist sau oriental. Ceva îmi spunea că mă

aflam *acasă*, că toate căutările mele luaseră sfârșit. Nu știam prea bine ce voia să însemne acest lucru, pentru că slujba îmi era străină și se desfășura într-o limbă necunoscută. Am început să mă duc mai des la slujbele ortodoxe, învățând treptat limba și rînduielele... Odată cu dăruirea mea Ortodoxiei, un nou gînd mi-a pătruns în conștiință: că adevărul nu este o idee abstractă, găsită și cunoscută cu ajutorul minții, ci este ceva personal, poate chiar o persoană, pe care sufletul o întilnește și o iubește. Astfel L-am întilnit eu pe Hristos." (*Nihilismul, o filosofie luciferică*)

Sfinții Părinți nu îngăduie ereticilor, păgînilor, evreilor, apostatilor să intre în locașurile ortodoxe nici în casele lor; nici creștinilor ortodocși, indiferent în ce treaptă s-ar afla (arhiereu, preot, monah) a-i primi pe unii ca aceștia dacă nu s-au lepădat de credințele lor eretice și nu s-au botezat. Pentru aceasta Sfinții Părinți întruniți în al Cincilea Sobor Local de la Laodiceea (343) întăresc în Canonul 6 cele mai sus arătate (*Canoanele Bisericii Ortodoxe*). De asemenea Protos. Nicodim Măndiță în *Îndreptar pentru spovedanie* (Ed.Agapis, 2002, p.16) arată creștinilor care au primit în casele lor pe eretici că acest fapt este păcat și trebuie spovedit. Același lucru îl arată și Arhim. Ioanichie Bălan în *Călăuză ortodoxă în familie și societate II* (p.155,183). În contrast cu poruncile Părinților de mai sus, IPS Serafim Joantă al Germaniei militind pentru intrarea în locașurile ortodoxe a celor nebotezați, ne spune: „Biserica aceasta este deschisă tuturor celor care vin aici să-l întilnească pe Hristos și să trăiască momente de intimitate cu El. Și nu puțini sunt neortodocșii care se roagă împreună cu noi duminica sau la rugăciunea săptămînală pentru unitatea creștină pe care o facem în fiecare vineri seara." (*Biserica Ortodoxă Română. Pentru o Europă unită în spiritul credinței și tradiției creștine*, 8-14 mai 2003, p.77) Mai mult decît atît, IPS Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului, învăpăiat de o rîvnă apostată, arată: „Mărturisesc că [cedarea bisericilor ortodoxe

cultului greco-catolic] a fost o ușurare deoarece am asistat după 1948 la modul cum a fost desființată biserica greco-catolică. [...] Din primul moment am căutat să-i ajut să se refacă; le-am retrocedat în primul rând Catedrala episcopală de la Lugoj [...] Am retrocedat peste tot unde s-au reconstituit comunitățile respective." (*Formula AS*, an 14, nr.611, aprilie 2004, p.3). Privitor la drepturile constituționale ale cultelor de a-și ridica locașuri, revista *Porunca iubirii* (nr.4, 2004, p.78) atrage atenția asupra faptului că în București în apropierea unui cimitir ortodox se află în construcție un templu satanist. Iată o nouă dovadă a faptului că alături de celelalte state europene și statul român luptă împotriva lui Hristos, căci ce altceva poate însemna dreptul acordat tuturor cultelor de a-și exercita nelimitat activitățile lor. Pentru a înțelege mai bine cum unele state ori comunități politice (Europa, America, ONU, NATO) luptă împotriva lui Hristos, a Bisericii, a Ortodoxiei, vezi în revista de mai sus (p.84-88 și 91,92). Privitor la propovăduirea urii față de Hristos și de ucenicii Lui creștini ortodocși, prin intermediul instituțiilor statului, vezi *SCARA* (treapta 3, an II, feb.1998 p.53-55) și *Porunca iubirii* (nr. 3, 2004, p.88-90).

Deși unii din întiiistătătorii BOR au fost obedienți regimului comunist, făcând compromisuri personale care au alterat chipul Bisericii în fața opiniei publice, Biserica nu este vinovată pentru păcatele lor și pentru aceasta nici nu este întinată de vreun păcat. Nefăcînd distincția între păcatele respectivilor întiiistătători și neprihănirea Bisericii, mass-media contemporană calomniază însăși Biserica lui Hristos făcîndu-se vinovată de promovarea duhului apostaziei în popor. Privitor la acestea vezi cartea *Religie și naționalism. Ideologia Bisericii Ortodoxe Române sub regimul comunist* de Emma Nicolson (Ed.Compania, 2001). Acuze justificate la adresa mass-mediei învrăjbită împotriva lui Hristos și învrăjbitore a poporului ortodox împotriva Bisericii, prezintă articolul *Ortodoxia – un*

complex? de Pr.Constantin Necula în rev. *Thimotheos* (an XI, nr.4, 2004, p.3).

Mai nou, *România liberă* (8 nov.2003, p.12) sub titlul *George Bush, Papa Ioan Paul al II-lea și Mihail Gorbaciov au fost pictați în „Biserica Înfrățirii Confesionale”* (sic!) dezvăluie cititorilor câteva mostre din nuanțele antihristice ale ortodoxiei ecumeniste: o biserică închinată ereziilor numite „confesiuni”; fresce în care laolaltă cu sfinții și mucenicii sunt pictați șefi de stat, căpetenii eretice (papa, ierarhul greco-catolic Inochentie Micu-Klein) alături de ierarhi ai Bisericii Ortodoxe (PF Teoctist și PS Andrei Andreicuț), cărturari umaniști și masoni (G.Coșbuc, L.Blaga și O.Goga) – hula „ortodoxă” e încununată e amplasarea alături de „biserică” a unui „monument al înfrățirii etnice” încadrat de șase catarge pe care flutură drapelul României alături de cele ale Comuniunii Europene și NATO. Ce au în comun aceste simptome ecumenist-antihristice cu dogmele și canoanele Sfinților Părinți, cu predania și rînduiriile ortodoxe? Cum vor răspunde la Înfricoșata Judecată parohul Alexandru Coman din loc. Petrești-Alba, chiriarhul locului PS Andrei Andreicuț care a binecuvîntat și sfințit proiectul, Patriarhul Teoctist care a premiat „minunea” acordînd preotului paroh *Crucea patriarhală* și de ce nu, însuși meșterul acestei blasfemii, pictorul Nicolae Govoreanu din Blaj. Noi nu știm și nici nu dorim să aflăm. Tributară aceleiași teologii ecumeniste este și una din frescele interioare ale Bisericii Mitropolitane din Nurnberg, frescă ce înfățișează respectivul oraș umbrit de un arbore împodobit simbolic cu chipuri de sfinți autentici dar și cu eretici cu aureolă aparținînd cultelor catolice și protestante.

III.

Învățătura Sfinților Apostoli și a Sfinților Părinți despre participarea la slujbele ortodoxe (liturghie, botez, cununie, înmormântare, parastas, hram) a popilor papistași (catolici și greco-catolici), a pastorilor, a rabinilor sau altor necredincioși.¹¹ Depărtați-vă de toate cele ale lor.

Sfântul Apostol Pavel (+64) arătând că cei ce s-au despărțit de Biserica Apostolică nu pot primi ceva din cele ce sînt ale Bisericii, ne atenționează: „Avem altar de la care nu au dreptul să mănince cei ce slujesc Cortului.” (*Evrei 13:10*) „Pentru că [...] propovăduirea cuvîntului nu le-a fost lor de folos, nefiind unit cu credința la cei care l-au auzit.” (*Evrei 4-2*). „Scoateți afară dintre voi pe cel rău!” (*1 Corinteni 5:13*)

Sfinții Părinți nu îngăduie creștinilor ortodocși nici măcar participarea la sărbătorile ereticilor, păgînilor, iudeilor iar participarea la mincinoasele taine (botez, cununie, înmormântare, comemorări) ale ereticilor este păcat. Așa ne învață Sfinții Părinți, așa credem, așa mărturisim. Creștinii ortodocși care au participat la astfel de „taine” sunt datori să spovedească aceste păcate, fiindcă s-au făcut vinovați prin această atitudine de îndoială în credință [16]. Elogii aduse obiceiurilor păgînești întîlnim deseori astăzi în atitudinea presei contemporane. O critică la adresa acestor elogii și a obiceiurilor păgînești aflăm în articolul „*Muzicile sacre ale olimpiadei culturale*” – *manifestație culturală sau prevestitoare a pan-religiei?* în *Glasul monahilor* (an.II, nr.8, aug.2004, p.8).

Astfel Sfinții Părinți întruniți la Primul Sobor Local din Ancira (314) canonisesc aspru în Canonul 7 cele mai sus arătate (*Canoanele Bisericii Ortodoxe*), precum și șederea la

¹¹ Vezi *Canonul 6* al Soborului al V-lea de la Laodiceea (343) în *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, Tipografia diecezană, Arad, 1934.

mese cu păgînii și ereticii (vezi p.122,123 și 247). Arhim. Ioanichie Bălan în cartea *Călăuză ortodoxă în familie și societate II* (p.155) arată că „creștinii ortodocși să nu stea niciodată la masă și în casă cu eretici de orice fel, ca să nu fie amăgiți de aceștia și oprți [de Sfinții Părinți] de la cele sfinte.”

Soboarele Bisericii în care Sfinții Părinți au grăit și au blestemat pe eretici (adică pe cei ce își spun creștini dar nu sunt în biserică, nu sunt ortodocși, precum și pe evrei și pe păgîni) sunt:

Soborul I a Toată Lumea ținut la Niceea în anul 325, alcătuit din 318 Sfinți Părinți, care au condamnat pe ereticul Arie - preot în Alexandria Egiptului, Theonas de Marmarica, Secundus de Ptolemaida, Teognes din Niceea, condamnînd totodată și scrierile lui Pavel Episcop de Samosata și Acaciu de Caesarea împreună cu schismaticii Novat și Meletie. Ulterior acestui sinod împotriva Bisericii, s-au mai ridicat și alți eretici precum: diaconul Aetius, episcopul Eunomie al Cizicului, Vasile al Ancirei și alți părtași ai ereziilor acestora.

Soborul II a Toată Lumea ținut la Constantinopol în anul 381, la care s-au strîns toți Întii-Stătătorii Bisericilor, unde cei 150 Sfinți Părinți au alungat din Biserică și anatemizat pe cei 36 de episcopi împreună-judecători care s-au dovedit a fi eretici pnevmatomahi, adică hulitori împotriva Duhului Sfînt. Propovăduitorii cei mai înverșunați ai acestei anatemizate erezii au fost episcopul Macedonie al Constantinopolului, Maratoniu al Nicomidiei, Apolinarie al Laodiceei, precum și Eudoxie și Sabelie.

Soborul III a Toată Lumea ținut la Efes în anul 431 în care 198 de Sfinți Părinți au condamnat nestorianismul, adică negarea că cele două firi – dumnezeiască și omenească – nu s-ar fi putut uni în Hristos, hulind că Hristos luînd trup omenesc prin nașterea din Fecioara, a pierdut firea dumnezeiască, numind-o astfel pe Maica Domnului „născătoare de om”. Părtași acestei erezii au fost: Teodor de

Mopsuestia, Diodor de Tars, Dorotei al Marciopolei, preotul Atanasie Singhelul, Andrei de Samosata, Euteriu de Tyana, mitropolitul Barsuma din Persia și cei dimpreună cu dînșii.

Soborul IV a Toată Lumea ținut la Calcedon la anul 451, în care 630 de Sfinți Părinți au condamnat monofizitismul, erezia conform căreia firea omenească a fost înghițită de firea dumnezeiască a Mintuitorului, hulă prin care înțelegem că Hristos nu a suferit ca om pe cruce și ca atare nu a izbăvit neamul omenesc de păcat. Susținătorul acestei erezii a fost arhimandritul Eutihie de Constantinopol, urmat mai târziu de: Patriarhul Dioscor al Alexandriei, Timotei Elur patriarh al Alexandriei, Petru Gnafeus (Fullo) patriarh al Antiohiei, Petru Mong patriarh al Alexandriei și Acaciu patriarh al Constantinopolului. Continuatori ai acestora vor fi episcopul Sever al Antiohiei, Iulian din Halicarnas, Antim patriarh al Constantinopolului, episcopul Petru al Apameei, Iacob Tzantzalos, patriarhul Ioan de Efes, patriarhul Petru al IV-lea, patriarhul Veniamin, Iacob din Sarug, Filoxen de Mabug, patriarhul Timotei al III-lea, episcopul Teodor de Bostra, patriarhul Sergiu din Pella (aceștia sunt strămoși și întemeietori ai actualelor Biserici coptă, melchită și siro-iacobită din părțile Africii, Egiptului, Etiopiei, Siriei, Indiei, Persiei, Arabiei și ale Asiei Mici. Și katolikosul Babgen din Ecimiadzin și Sever al Antiohiei (strămoși și întemeietori ai bisericii armene). Ieromonahul Babai din Nisibe la Soborul al III-lea urmat de katolikosul Nerses supranumit „lumina Orientului” (strămoși și întemeietori ai Bisericii nestoriene-naționale adică persane).

Soborul V a Toată Lumea ținut la Constantinopol în anul 553, în care 163 de Sfinți Părinți au condamnat origenismul, erezie potrivit căreia sufletele au existat dintotdeauna (preexistență); mîntuirea și celor ce la înfricoșătoarea judecată se vor osîndi la iadul cel veșnic. Exponenți ai acestei erezii sunt Orighen, Didim Orbul,

patriarhul Teofil al Alexandriei, Evagrie Ponticul și scriitorul latin Rufinus.

Soborul VI a Toată Lumea ținut la Constantinopol în anii 680-681 în care 174 de Sfinți Părinți au condamnat monotelismul ce afirma că Hristos nu are voință omenească ci doar voință dumnezeiască. Înaintea întrunirii acestui sinod, această erezie a fost vădită de monahul Sofronie ajuns mai târziu patriarh al Ierusalimului și de Sfintul Maxim Mărturisitorul (580-662) în vremea împăratului Heraclie al Bizanțului, care a susținut pe ereticii Sergiu patriarhul Constantinopolului, episcopul Teodor al Faranului, Cyrus al Alexandriei, Macedonius al Antiohiei, patriarhul Macarie al Antiohiei, patriarhul Paul al II-lea Pyrrus și Petru al Constantinopolului și papa Honorius al Romei.

Soborul VII a Toată Lumea ținut la Niceea în anul 787 în care 497 de Sfinți Părinți (367 episcopi și 130 arhimandriți, stareți și călugări) au condamnat iconoclasmul adică erezia conform căreia icoanele sunt idoli, nu trebuiesc cinstate, nu trebuiesc a fi așezate în Biserici ci trebuiesc distruse. Reprezentanții iconoclasmului sunt: împăratul Leon al III-lea Isaurul (714-741), împăratul Constantin al V-lea Copronim, Anastasie Patriarhul Constantinopolului, Teodosie al Efesului, Constantin patriarhul Constantinopolului, Nichita patriarhul Constantinopolului. Amintim că odată cu ereticii amintiți au mai fost anatemizați și 338 de episcopi participanți la acest sinod. Ulterior acestui sobor din Niceea, împotriva icoanelor se mai ridică împăratul Leon al V-lea Armeanul (813-820) și împăratul Teofil al Bizanțului (829-842).

Deși ereziile au fost dovedite și anatemizate, ereticii au continuat a se naște în decursul vremii pînă astăzi: Anselm de Canterbury (+1109); Toma d'Aquino (+1274); Valaam de Calabria, Grigorie Akindin, Nichifor Gregoras combătuți și anatemizați de Sfintul Patriarh Grigorie Palamas; patriarhul Sotirie al Antiohiei (1156-1157); Fericitul Augustin; John Wicliff

(+1384); Jan Hus (+1415); nestorianul caldeu Ebert Jesu (+1418); Girolamo Savonarola (+1498); Thomas Morus (+1535); Luther (+1546); Ioan Honterus (+1549); Simon Mennon (+1559); Calvin (+1564); John Knox (+1572); Zwingli (+1531); John Smith (+1612); Kiril Lucaris (1620-1638) condamnat de Sinodul din Constantinopol la 24 septembrie 1638; Descartes (+1650); episcopul unit Athanasie Anghel – anatemizat de Patriarhul Ecumenic Calinic al II-lea al Constantinopolului în ședința sinodala din data de 5 august 1701; Locke (+1704); John Clarke (sec.XVII); Jonathan Edwards (sec.XVIII); Joseph Smith (+1844); micuța Bernadette (+1858); C.G.Jungn. (+1875); Helena P.Blavatski (+1891); William Miller (+1894); Eduard Irving (sec.XIX); Charles Russel (+1916); A.J.Tomlinson (sec.XX); David Spangler; Hellene Hasdell; Teilhard de Chardin (+1955); Rudolf Steiner (+1925); John Oscar Smith (+1976); Sartre (+1980); Nietzsche (+1900); precum și ocultști contemporani printre care: Serghei Lazarev, Vasile Andru, Gregorian Bivolaru, I. Țugui, Pavel Coruț, Nina Kulaghina; Dan Ritter; Nicolae Berdiaev; maica Verginica întemeietoarea sectei de la Pucioasa.

În trecut, ereticii nu erau primiți și nici lăudați în biserici, ci împotriva lor se adunau duhovnicești soboare care îi izgoneau ca pe niște înșelători și pierzători ai dreptei credințe. Privitor la aceasta, Sfântul Ioan Gură de Aur (+407) spune: „Ascultați dreptslăvitorilor și nu vă adunați [cu ereticii]. Ascultați păstorilor și înfricoșați-vă și nu tăceți ci propovăduiți cuvântul; nu dați loc diavolului, nu dați ușă lupilor. Urmați fericitului Apostol Petru cum în Roma pentru Simon cel de trei ori blestemat, care hulea și spunea că el este puterea lui Dumnezeu, nici un ceas nu a tăcut sau s-a întors, ci luîndu-l l-a arătat a fi prooroc mincinos, tilhar și dușman al lui Dumnezeu, aruncîndu-l l-a dat pierzării. Asemenea și pe fiul acestuia, mai degrabă al diavolului, Montan cel spurcat și necurat și fără de

Dumnezeu, cu mare osîrdie muștrîndu-l Apostolul [...] dovedindu-l și dușman al lui Dumnezeu [că este] [...] i-a închis gura și a astupat spurcata lui gură în numele lui Hristos, nerăbdînd îndelung nici dînd înapoi de la hula acestuia. [...] Unde este Marchion, unde Valens, unde Manes, unde Vasilide, unde Nero, unde Iulian [Apostatul], unde Arie, unde Nestorie, unde toți cei ce au stat împotriva adevărului despre care strigă Biserica.¹² *Înconjuratu-m-au cîini mulți, n-au pierit toți? Căci au fost risipiți pentru hula lor și au fost goniți ca niște lupi, căci au luptat pe luptătorii împotriva și pe războinicii înăscuți și cei cu adevărat păstori, pe fericiții bărbați care erau odinioară în fruntea Bisericilor. [...] Așa faceți și voi păstorilor și nu vă faceți părtași faptelor necurate ale întunericii ci mai degrabă și muștrați-le după cum și Apostolii și David [...] au dus împotriva lor multă trudă și multe lupte muștrînd și certînd, dîndu-i pe față și mijlocind la Dumnezeu împotriva lor și spunînd: *Pînă cînd Doamne, pînă cînd păcătoșii vor rîde? Risipește-i cu puterea Ta! Dă-le lor Doamne după faptele lor, că nu au înțeles întru faptele Tale, Doamne. Doamne în Cetatea Ta chipul lor îl vei batjocori. [...] Și ce face iubitorul de oameni, Dumnezeu? Voind să învețe ca cei vor fi mai mari ai Bisericii, așa să gonească pe eretici, a făcut un bici din frînghii și intrînd pe toți a scos din templu și i-a împins și i-a gonit spunînd: *Casa Mea de rugăciune este, dar voi ați făcut-o peșteră de tîlhari. Ascultați întii-stătători ai Bisericilor! Căci vouă [Hristos] v-a arătat binele ca să urmați pe urmele Lui, luînd aminte pretutindeni cu de-amănuntul, gonind lupii și păzind turma. Apoi scoțînd afară pe toți, adică pe cei ce cugetau cele potrivnice, dinainte zicînd sfîrșitul, pustiirea și dispariția lor. [...] *Iată vi le lasă Casa voastră pustie.*" (Cuvînt***

¹² Pentru cei ce se întrebă cum, de cînd, de unde au apărut în lume atîtea „culte”, „confesii” și „religii” (creștine și necreștine), iată răspunsul: de la acești eretici și de la alții asemenea lor, nepomeniți aici. Privitor la căpeteniile de erezii din care se trag toate cultele, confesiunile și “Bisericile” de astăzi, vezi [1-9].

despre proorocii mincinoși și despre învățătorii mincinoși și despre cei fără de Dumnezeu eretici și despre semnele sfârșitului acestui veac, PG 59, p.553-568)

IV.

De ce nu trebuie să intrăm în biserici ortodoxe unde se propovăduiesc pe față sau în ascuns învățături antiortodoxe, ecumeniste, ce se opun învățăturilor Sfinților Părinți, adică: unirea tuturor credințelor (cu credința ortodoxă, însă păstrînd învățăturile lor rătăcite), dînd de înțeles că toate credințele sînt mîntuitoare, că toate au același „dumnezeu”¹³, că toate sînt la fel, osebiri fiind doar în ritualuri¹⁴; tîlcuiri care dau înțelesuri mincinoase despre pacea universală, erezie și eretici, păgînism și păgîni, apostazie și apostazi, ateism și atei, hulă și hulitori, înșelare și înșelători. Despre alianțele cu ereticii și păgînii (catolici, uniți, protestanți, musulmani, evrei și ceilalți).

Privitor la astfel de biserici, înnoite prin învățăturile mincinoase, Dumnezeu prin Sfîntul Prooroc Ieremia (veacul VI î.H.) ne mustră: „Însă, întocmai cum femeia necredincioasă

¹³ O astfel de afirmație ilustrează confuzia duhovnicească a majorității creștinilor ortodocși contemporani, confuzie pe care Sfinții Părinți o numesc hulă împotriva adevărului, păcat împotriva căruia Sfinții Părinți au alcătuit soboare și au dat anateme, alungîndu-i din Biserică pe astfel de creștini dovediți eretici. Părinții Bisericii arată că acest păcat trebuie spovedit.

¹⁴ Astfel de erezii hulitoare de Dumnezeu sînt sprijinite astăzi de foarte mulți ortodocși din popor, de intelectuali, și politicieni cuprinși de apatia pacifismului dulceag, străin credincioșilor de altădată, însă foarte drag ortodocșilor „integriști” de astăzi. În fruntea acestei pleiade de ortodocși antihristici se află, bineînțeles, foarte mulți ierarhi, preoți și teologi, ctitori ai noului Babilon numit ecumenism. Vezi afirmațiile Î.P.S. Nicolae Corneanu din *Formula As*, an XIV, nr. 611, aprilie 2004; ale Î.P.S. Ioachim Giosanu, Episcop al Romanului, din *Cronica Romanului*, an IV, nr. 9, septembrie 2004 (p.18), și în aceeași revistă, an IV, nr. 4, mai 2004 (p.3-4); ale Patriarhului Ecumenic Bartolomeu al II-a al Constantinopolului și ale Mitropolitului George Khodre, Mitropolitul Byblosului, în *Catacombele ortodoxiei*, nr. 16-17, iulie-august 2000; ale Arhiepiscopului Ioan Kukuzis, reprezentant al Patriarhiei Constantinopolului în America, în *Catacombele ortodoxiei*, nr. 12-13, martie-aprilie 2000; ale Mitropolitului Damaschin al Elveției și ale Preafericitului Anastasios Iannoulatos, Arhiepiscopul Tiranei și a toată Albania, în *Vestitorul Ortodoxiei*, 31 decembrie 2003.

înșeală pe iubitul său, așa și voi, casa lui Israil, v-ați purtat cu înșelăciune față de Mine – zice Domnul.” (*Jeremia 3:20*) „Ce cauți, iubitul meu popor, în Biserica mea, când în aceasta se săvârșesc atâtea netrebnicii? Jertfele nu-ți vor ajuta!” (*Jeremia 12:15*) „Făcutu-s-a moștenirea Mea pentru Mine ca un leu din pădure, ridicîndu-și glasul împotriva Mea, și de aceea am urît-o. Moștenirea Mea s-a făcut pentru Mine ca o pasăre de pradă peștiță, asupra căreia au năvălit din toate părțile celelalte păsări de pradă.¹⁵ Stringeți-vă și vă duceți, toate fiarele cîmpului, duceți-vă și o mîncați! Mulțime de păstori¹⁶ au călcat via Mea, călcat-au cu picioarele lor partea Mea, partea Mea cea iubită au făcut-o deșert neroditor. Pustietate au făcut-o, și ea, în pustiirea sa, plînge înaintea Mea. Toată țara e pustiită, pentru că pe nici un om nu-l doare de aceasta.” (*Jeremia 12:8-11*)

Dacă astfel de biserici, în care este lăudat ecumenismul, se vor înmulți, ce vom face? Nu vom mai merge la biserică? Răspunsul îl vor afla cercetînd viețile și scrierile sfinților, ascultînd glasul conștiinței și întrebîndu-și proprii duhovnici (cu condiția ca aceștia să nu fie îmbolnăviți de ecumenism).

Povestind despre slujba comună săvîrșită în biserica Sfintei Sofia din Constantinopol de către clericii ortodocși și pater-ii latini pe data de 12 decembrie 1452, istoricul Ivan Ostrumov amintește că *mulți dintre cei prezenți la slujbă nu au vrut nici măcar să ia anafură de la „preoții” slujitori (Sinodul de la Ferrara-Florența)*; creștinilor ortodocși aflați în confuzie duhovnicească ce nu pregetă să laude credința și învățăturile ereticilor, Protos. Nicodim Măndiță în *Îndreptar pentru spovedanie* (Ed.Agapis, 2001p.16,18), le descoperă că o asemenea cugetare este potrivnică învățăturilor de credință ale Bisericii, numărînd-o între păcatele ce trebuiesc spovedite.

¹⁵ „Culte”, „confesiunile”, „religiile” și toate „credințele” ce ne amăgesc cu momeala „unității”.

¹⁶ Mai-marii Bisericii, împreună cu mai-marii tuturor ereziilor creștine și ne-creștine.

Despre aceste biserici, Sfântul Lavrentie al Cernigovului (+1950) zice „că vor fi într-o bunăstare imensă¹⁷ [...], dar în ele va fi toată adunarea satanică¹⁸.” (*Viața, învățăturile și minunile Sfântului Lavrentie al Cernigovului*) Iar Cuvioasa Macaria (+1993), arată și ea că, devenind ecumeniste, lăcașurile ortodoxe actuale „vor continua să se numească biserici¹⁹, dar înăuntru va fi cine știe ce, vreo născocire²⁰ de-a lor.” (*Cuvioasa Macaria, mîngîietoarea celor suferinzi*)

Sfântul Ioan de Kronstadt (+1908) în dumnezeiasca descoperire privind căderea multor Biserici ortodoxe în erezie, mărturisește: „[Îngerul lui Dumnezeu] mi-a arătat apoi spre un nor, și am văzut mai multe sfeșnice albe arzînd, care începură să cadă la pămînt unele după altele, cu zecile, cu sutele. Și, căzînd la pămînt, se stingeau prefăcîndu-se în praf și în cenușă. Și am întreat: *Ce înseamnă aceste sfeșnice căzătoare? Așa vor cădea în erezie Bisericile Domnului...* [a spus Îngerul].” (*Taina fărădelegii*)

„[Astăzi,] din nefericire, se găsesc mulți impostori lipsiți de har, ce amăgesc poporul neștiutor și credul, netemîndu-se de Atotvăzătorul, Cel ce pedepsește nu doar în veacul care va să fie, ci și în viața de acum, pe hulitorii Duhului Sfînt.” (*Despre tulburările lumii de astăzi*)

Îngrijorîndu-se și deplîngînd ceea ce astăzi se numește ortodoxie, Cuviosul Serafim Rose (+1982) ne previne:

¹⁷ Bunăstare asigurată deja de momeala subvențiilor de Stat, a salarizării episcopilor, preoților și călugărilor, a drepturilor civile, juridice, constituționale, priorități prin care Biserica e moleșită și îndatorată stăpînirii, stăpînire care, uzurpînd locul lui Hristos-Dumnezeu, o îngrădește prin acordarea statului de „instituție a Statului” masonic antihristic.

¹⁸ Ierarhi, preoți și teologi iubitori și propovăduitori ai duhului ecumenist în Biserică.

¹⁹ Precum unii episcopi și preoți, care, fiind ecumeniști, deci lipsiți de convingeri ortodoxe, continuă totuși să se numească „ortodocși” și „episcopi”, respectiv „preoți”. Ne întrebăm deci cum se vor numi în viitor creștinii ortodocși care nu vor adera la ceea ce în trecutul îndepărtat se numea închinare la mai mulți dumnezei (politeism), apoi New-Age, acum ecumenism, iar în viitor avînd cine știe ce numire, probabil „schismatici”, „rascolnici”, „stiliști”, „eretici” și de ce nu ... „teroriști”.

²⁰ Prin „născocire”, Cuvioasa Macaria se referă la ecumenism, dar nu-i spune pe nume, fiindcă nu cunoștea acest termen.

„Ortodoxia de astăzi, cu preoții, teologii și credincioșii ei, a devenit lumească. Lipsa de vlagă a ortodoxiei, așa cum se exprimă și se trăiește ea în general, este fără îndoială produsul ipocriziei și lipsei de seriozitate din viața contemporană.” (*Mai aproape de Dumnezeu*)

Sfântul Iustin Popovici (+1979), arătând cum atît „prieteni” cît și neprieteni lui Hristos se ostenesc împotriva Bisericii, unii prin mijloace aparent ortodoxe, iar ceilalți printr-o luptă fățișă, arată îngrijorîndu-ne: „Treptat, Biserica se distruge din interior și din afară! Ideologic și ca așezămînt, sînt folosite toate mijloacele, cunoscute și necunoscute, fățișe și tainice, subțiri și grosolane, de salon și tiranice, cinice și fariseice, aparținînd lui Dioclețian și lui Pilat, lui Nero, și lui Iuda. Și toate acestea, topite cu iscusință într-o soluție siropoasă, în fapt, otrava otrăvurilor, avînd doar un gust dulceag.” (*Biserica și Statul*)

Dioclețian a fost unul dintre cei mai crunți prigonitori ai Bisericii. Acesta a prigonit fățiș pe creștini, dînd împotriva lor edicte împărătești. Pilat s-a lepădat diplomatic de Hristos, spălîndu-se pe mîini. Împăratul Nero a dat foc Romei, spunînd apoi poporului că vinovați pentru aceasta sînt creștinii. Iar Iuda, după cum se știe, s-a lepădat de Hristos prin trădare. Pilat și Iuda sînt cele mai reprezentative pilde istorice privind vinovăția ierarhilor, preoților și teologilor ortodocși, ce preschimbă ortodoxia lui Hristos în „ortodoxia” Antihristului, fiindcă unul s-a lepădat de Mîntuitorul „negustorește”, iar altul a evitat să se „complice” spălîndu-se pe mîini de responsabilitatea personală.

V.

Unde se arată de ce ortodocșii nu trebuie a se spovedi la duhovnici ecumeniști care participă la întruniri, conferințe și slujbe ecumeniste, duhovnici care schimbă învățăturile ortodoxe ale Sfinților Părinți și ale Bisericii, tîlcuindu-le pe

placul ereticilor! Sub nici un chip nu căutați sfaturi la preoți, călugări, profesori și teologi ecumeniști!

Căpeteniilor ortodoxiei ecumeniste, care cu multă răbdare ademenesc pe ortodocșii creștini la necredință, li se potrivește cuvîntul Proorocului David (940 î.H.): „Muiatu-s-au cuvintele lor mai mult decît untdelemnul, dar ele sint săgeți.” (*Psalmul 54,24*)

Canonul 1 al Soborului Sfinților Părinți de la Cartagina (anul 256) arată că „laeretici, unde nu este biserică, este cu neputință a se cîștiga iertarea păcatelor. [...] Căci cum se va ruga pentru cel botezat [în credința ortodoxă] cel ce nu este preot [adică slujitorul eretic] și totodată este păcătos? Cînd zice scriptura că: *Dumnezeu pe păcătoși nu-i ascultă, ci de este cineva cinstitor de Dumnezeu și voia Lui o face, pe acesta îl ascultă (Ioan 9,31)*. Prin sfînta Biserică înțelegem că se dă iertarea păcatelor și cine poate da lucrul pe care el însuși nu-l are? Sau cum poate lucra lucruri duhovnicești cel ce leapădă Duhul Sfînt de la sine”. (*Pidalionul, București 1992, p.314*)

Schimbarea învățăturilor ortodoxe înseamnă cugetare și grăire împotriva dreptei credințe, fapt arătat ca păcat de Sfinții Părinți. Astfel Cuviosul Arhimandrit Cleopa Ilie în *Îndreptarul de spovedanie* (p.9) îi îndeamnă să-și mărturisească în fața duhovnicului vina de a-i fi smintit pe creștini, lucrînd împotriva Sfinților Părinți și păgubind Biserica prin învățăturile lor.

Nimeni dintre creștini nu va cădea în rătăcirile acestora, dacă vor cerceta sfaturile primite comparîndu-le cu viețile și scrierile Sfinților Părinți ai Bisericii, singurii sfătuitoari neînșelați din întreaga suflare ortodoxă. Creștinilor care cred că tot ceea ce gîndește, vorbește ori sfătuiește orice ierarh, preot, monah, teolog al Bisericii este „bun”, este după dreapta credință ortodoxă, este mîntuitor, le amintim că majoritatea ereticilor dați anatemei de Sfinții Părinți întruniți în cele șapte Soboare a

Toată Lumea și în cele unsprezece Soboare Locale erau fie ierarhi ori preoți, fie călugări ori teologi ai Bisericii, așadar întii-stătători ai Ortodoxiei și întii-păstori ai norodului creștin. Dacă de-a lungul istoriei, prin mulți dintre acești întii-stătători Hristos s-a proslăvit întru ale Sale, iată că prin alții așezați în aceeași cinstită, Biserica a fost deseori urgisită. [17]

Mărturie a rătăcirilor și hulelor teologice promovate de păstori ortodocși în Biserică, precum și vădire a înverșunării împotriva Sfinților Părinți stă cartea *Căile ortodoxiei contemporane* de IPS Lazăr Puhalo²¹ (Ed.Eikon, Cluj-Napoca, 2003). În sprijinul constatării că anarhia duhovnicească și rătăcirea teologică a înveninat mințile unora dintre ierarhii și teologii BOR, otrăvindu-le sufletul, vine și cuvântul „ortodox” rostit de IPS Nicolae Corneanu al Banatului, care justifică necesitatea „istorică” a ereziilor: „Greco-catolicii au fost considerați pe nedrept ca unii care au atentat la unitatea poporului român. A fost o percepție greșită, deoarece crearea Bisericii Greco-Catolice a fost o necesitate de ordin istoric pentru români.[...] Eu am văzut în legătura dintre cele două Biserici mari ale românilor [Biserica Ortodoxă și cultul ne-biserică greco-catolic] o necesitate și din punct de vedere bisericesc, dar și o necesitate istorică.” (*Formula AS*, anul 14, nr.611, april.2004, p.3).

Despre cît de otrăvitori sînt astăzi unii „frați în Hristos” pentru creștinii ortodocși ce vor să se mîntuiască, și cum trebuie să ne purtăm față de astfel de „creștini”, iată ce ne învață Sfîntul Apostol Pavel (+64): „Fraților, vă poruncim în numele Domnului nostru Iisus Hristos să vă feriți de orice frate ce nu umblă [...] după predania pe care a-ți primit-o de la

²¹ Privitor la înșelările acestui ierarh, vezi articolul *O carte deosebit de periculoasă* publicat în *Glasul Monahilor* anul II, nr.1, ian.2004, p.8

noi."²² (2 Tesaloniceni 3:6) „Sînt unii care vă tulbură și voiesc să schimbe evanghelia [buna vestire] a lui Hristos. [...] Precum v-am spus mai înainte, și acum vă spun iarăși: Dacă vă propovăduiește cineva altceva decît ați primit, să fie anatema!²³ Căci, acum, caut bunăvoința oamenilor, sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș plăcea oamenilor, nu aș mai fi rob al lui Hristos!” (Galateni 1:7, 9, 10) „Întru toate arată-te pe tine pildă de fapte bune, dovedind în învățătură neschimbare, cuvînt sănătos și fără prihană, pentru ca cel potrivit²⁴ să se rușineze.” (1 Tit 7:8)

Privitor la ortodocșii fățarnici strecurați de vrăjmașii Bisericii printre noi ortodocșii, avînd însă prin ceea ce zic și făptuiesc, cugete străine învățăturii și viețuirii în dreapta credință, iată ce ne spune Dumnezeu, prin Sfîntul Prooroc Ieremia (veacul VI î.H.): „Că se află necredincioși prin poporul Meu, care pîndesc ca prințătorii de păsări, se ascund la pămînt, pun curse și prind oameni. [...] Proorocii proorocesc minciuni, preoții înșală ca și ei, și poporul Meu îi place aceasta. Dar la urmă, ce veți face?” (Ieremia 5:26, 31) „Pentru că păstorii și-au ieșit din minte și n-au căutat pe Domnul, și de aceea s-au și purtat ei nebunește, și toată turma s-a risipit.” (Ieremia 10:21) „Aceștia [...] umblă cu minciuni, ca nimeni să nu se întorcă de la necredința sa!”²⁵ (Ieremia 23:14)

Vinovat de am ploarea adunărilor și de răspîndirea

²² Dacă ar fi să dăm ascultare acestui cuvînt, ar trebui să ne ferim de marea majoritate a fraților noștri ortodocși, fiindcă rar întîlnești în popor predania Sfinților Apostoli, adică viețuirea după cele poruncite nouă, creștinilor.

²³ Cine mai crede și mai propovăduiește astăzi ceea ce am primit, așadar cine nu e astăzi anatema? Dar cine se mai înfricoșează astăzi de anateme? Nimeni, nici măcar păstorii Bisericii.

²⁴ Adică ereticul, păgînul, evreul. Cum să se mai rușineze unii ca aceștia de erorile, amăgirile și învățăturile lor mincinoase, cînd mai marii noștri le caută bunăvoința, rugîndu-se împreună cu ei și laudîndu-i în adunări și în biserici?

²⁵ Cine își va schimba năravurile, cînd tu, mințindu-l, îi spui că ceea ce face el e bine? Greu vor răspunde la Înfricoșătoarea Judecată mai marii Bisericii pentru unul ca acesta, căzînd sub cuvîntul: „Vai celui ce spune binelui rău, și răului bine!”

învățăturilor ecumeniste este și poporul ortodox, nu doar păstorii Bisericii. Dacă poporul ar trăi creștinește, după învățăturile *Evangeliei* și ale Sfinților Părinți, nu ar fi cu putință să fie înșelat de mai-marii Bisericii în cele ce țin de faptele și învățăturile dreptei credințe. Dorind să trăiască în patimile lor, asemenea popoarelor păgine, urînd și disprețuind pe păstorii duhovnicești (care, pentru că țin poruncile *Evangeliei*, sînt numiți „aspri” și „neînțelegători”) „creștinii” de azi cad așadar lesne în miinile celor care viețuiesc asemenea lor și îi încintă cu o duhovnicie lumească. Iubirea de sine, părerea de sine și trîndăvia în cele duhovnicești, comună multora dintre păstorii Bisericii, dar și poporului, fac ca acesta din urmă să primească cu plăcere și cu bucurie noile învățături ce se aduc acum în Biserică.

Tot despre aceștia grăiește la rîndul său și Sfîntul Apostol Petru (+64): „Dar au fost în popor și prooroci mincinoși, după cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare” (2 Petru 2:12) - adică învățături mincinoase aduse, iată, nu de cei din afară ci de cei „dintre noi”, așadar ortodocși.

Despre ierarhii, preoții și teologii necredincioși în cele lăsate nouă de Sfinții Bisericii, despre acești schimbători și înnoitori ai rînduieiilor Ortodoxiei pravoslavnice, Sfîntul Nil Athonitul (+1692) ne spune: „Tot locul și orașul se vor lipsi de păstori temători de Dumnezeu și de proiestoși credincioși [...] Bisericile lui Dumnezeu se vor lipsi de arhieriei, de duhovnici și de preoți evlavioși, precum de pe acum au început a se lipsi.” (*Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*)

Despre aceștia, Cuviosul Filotei Zervakos (+1980), ne spune: „Aceștia nu sînt Biserica lui Dumnezeu, ci a lui satan.” (*Viața și învățăturile Cuviosului Părinte Filotei Zervakos*)

Chipul vorbitorului neîmpărțit între poruncile lui Hristos și voile oamenilor, neamestecat cu capriciile umanist-antihristice ale acestei lumi, ni-l arată Sfîntul Ierarh Grigorie de Nazianz

(+391) care zice: „Că nu sînt ca cei mulți ca să pot falsifica cuvîntul adevărului (*2 Corinteni 2:17*) și să amestec vinul cu apă (*Isaia 1:22*), adică învățătura care veselește [duhovnicește] inima omului (*Psalmlul 103,16*) cu învățătura cea multă, ieftină, josnică, fără putere și în zadar răspîndită spre a cîștiga ceva din vînzarea vreunor astfel de învățături falsificate! Nu sînt ca cei mulți ca să vorbesc celor ce vin la mine, unora una, altora alta, spre a fi pe placul tuturor, să fiu un ventriloc și un grăitor în deșert, care-mi cultiv plăcerile proprii cu învățături scoase din pămînt și apuse în pămînt, ca să fiu lăudat cit mai mult de mulțime! Că mai cu seamă atunci am să mă păgubesc pe mine însumi și am să mă pierd! Pentru că am să vărs sîngele nevinovat al unor suflete nevinovate, suflete ce mi se vor cere din mîinile mele.” (*Despre preoție*)

Datoria păstorilor ortodocși față de creștini este să le spună cele despre dreapta credință, lămurindu-i că singura credință dreaptă și apostolică este cea lăsată nouă de Sfinții Părinți ai Bisericii. Numai rămînerea în învățăturile acestei credințe poate fi mîntuitoare în Hristos. Datoria acestor păstori este de a arăta ereticilor, păgînilor și evreilor, că se află în rătăcire, că nu cunosc și nu au pe adevăratul Dumnezeu în credințele lor, că nu știu cui se roagă și aduc jertfe; că învățăturile lor de credință - nefiind cele ale *Sfintei Scripturi*, avînd dogme demonice - sînt eretice și nu pot duce la (singurul) Hristos Dumnezeu Cel în Treime închinat, adică nu-i pot călăuzi pe credincioșii lor către mîntuire. Datoria păstorilor Bisericii nu este de a îngădui, ci de a opri pe credincioși chiar silindu-i să înceteze orice alianță, adunare, amestecare, unire cu păgîinii și ereticii. Pentru aceasta Cucernicul Părinte Dumitru Stăniloae arată: „Părinții erau foarte îngăduitori cu toate păcatele, însă cînd vedeau o erezie, cînd vedeau că este atacat adevărul lui Hristos, atunci săreau cu toată puterea ca arși.” (*Ekklesia*)

Cei ce nu procedează astfel, fac parte dintre cei despre care Cuviosul Serafim Rose (+1982) zice: „Mulți dintre cei care se

consideră creștini nu-și dau seama de diferența radicală și ireductibilă dintre creștinism și toate celelalte religii păgâne [și creștine]. Și chiar cei care-și dau seama de această diferență, nu au înțelepciunea duhovnicească de a deosebi între felurile *experiențe spirituale*, înțelepciune despre care se vorbește în scrierile ortodoxe ale părinților și în viețile sfinților, numită acolo *dreaptă socoteală*, pe care Biserica Ortodoxă a avut-o și o are de 2000 de ani. În absența acestei conștiințe și acestei înțelepciuni, prezența din ce în ce mai deasă a religiilor orientale în mijlocul maselor occidentale și de asemenea est-europene seamănă confuzie în mințile multora ce-și zic creștini [episcopi, preoți, teologi etc.]. [...] Nu negăm că o deșteptare ortodoxă este foarte de dorit în zilele noastre, când mulți creștini ortodocși au pierdut duhul adevăratului creștinism, iar trăirea vie și curat creștinească se vede într-adevăr mult prea rar."

În continuare Cuviosul Părinte zugrăvește chipul „noului creștinism” purtător de duh antihristic: „Pentru mulți ortodoxia a devenit o chestiune de afiliere la o parohie sau organizație bisericească și de îndeplinire corectă a unui ritualism exterior. **Este într-adevăr nevoie de o deșteptare duhovnicească a Ortodoxiei, dar ea nu poate apărea din rîndurile ortodocșilor ecumeniști.** Aceștia în acord cu activiștii *harismatici* din rîndurile protestanților sau romano-catolicilor se găsesc în armonie deplină cu duhul vremii. Ei nu se adapă de la izvoarele vii ale viețuirii ortodoxe a Sfinților Părinți, ci [...] se identifică cu cel mai important curent al *creștinismului* apostat și sincretist de astăzi, de factură ecumenistă.” (*Ortodoxia și religia viitorului*)

Sfântul Ierarh Averchie Taușev (+1976), fost egumen și rector al seminarului teologic din Jordanville, S.U.A., dezamăgit fiind de mai marii ecumeniști înstăpiniți astăzi peste Biserica Ortodoxă a lui Hristos, ne îndeamnă la adîncă trezvie, fiindcă acum mai mult ca oricînd: „Păstorii Bisericii au rămas cu o

înțelegere slabă a creștinismului, întunecată, confuză. O falsă înțelegere, după buche, distrugînd viața duhovnicească în lumea creștină, distrugînd creștinismul, care este faptă, nu buche. Trist este să vezi cui au fost încredințate și pe ce miini au căzut oile lui Hristos, cui a fost încredințată păstoria și mîntuirea lor. Apar lupii îmbrăcați în blană de oaie, recunoscuți după faptele și roadele lor. Încotro s-o apucăm dacă cei cărora le sînt încredințate sufletele oamenilor nu le călăuzesc spre mîntuire, ci spre pierzanie veșnică! [...] E necesară o prudență deosebită [...] ca să nu confundăm lupul cu păstorul și să ne încredem cu ușurință în acela care poate să ne ducă sufletul la pierzare, călăuzindu-l pe un drum greșit. [...] Vremurile noastre sînt vremurile desăvîrșitei sărăcirii de îndrumători duhovnicești, de aceea este cu neputință de a mai găsi stareți adevărați cum au fost cei din vechime. În legătură cu aceasta, Sfîntul Ierarh Ignatie [Briancianinov] își amintește cit de mult a suferit de pe urma deselor întîlniri cu așa-zisii *îndrumători* duhovnicești, bolnavi ei înșiși de orbire și amăgire de sine, și cîte zguduiuri amare și grele a îndurat din această pricină.”

(Marea apostazie)

Cuvînt potrivit îndeosebi creștinilor ușuratici, care, împinși de rîvna fără pricepere, cad în drăceasca înșelare de a-și lua drept cîrmă în gîndirea și viețuirea duhovnicească pe preot, iar nu pe sfinți. Acest fapt se întîmplă din două pricini. Întîi, pentru că preotul este un om moral (dacă este!), impresionîndu-l pe creștin pînă într-atît încît nu mai ia seama la cit de ortodox ori nu gîndește acel preot. Apoi, datorită faptului că astăzi creștinul e leneș în citirea *Vieților* și a scrierilor Sfinților Părinți, nu mai are o cunoaștere a învățaturii ortodoxe, după care să poată afla cît de ortodox este sfătuitorul. Prin aceste cuvinte, nu dorim să îndepărtăm pe creștini de Biserică și de preoți, ci doar îi îndemnăm să cîntărească tot ce primesc, văd și aud în ortodoxia de astăzi după o singură măsură: măsura Sfinților Părinți, de care este

datoare să asculte întreaga suflare creștină, în frunte cu arhieriei și preoții. Cine face altfel va cădea în erezia numită ecumenism, neavînd parte cu sfinții cei iubitori de Hristos. Așadar, să urmăm în cele duhovnicești nu pe orice preot, ci pe păstorul care urmează el însuși, cu fapta și cu cuvîntul sfaturile și viețuirea Sfinților Părinți ai Bisericii, după cuvintele Sfintului Ierarh Ignatie Briancianinov.

Arătînd încotro bat vînturile înțelepciunii antihristice aducătoare de duh nou în pravoslavnică ortodoxie și cine sînt păpușarii bilciului ecumenist Cuviosul Serafim Rose (+1982) ne spune: „*Teologii* noii școli, nerăbdători să se conformeze modei intelectuale, să citeze din cea mai recentă literatură protestantă și romano-catolică, să adopte superficialul lumii contemporane, și în special cel al lumii academice, au fost pe bună dreptate numiți *teologi la o țigară*. Cu aceeași îndreptățire i-am putea numi *teologi la un pahar cu vin* sau susținători ai *teologiei cu stomacul plin* sau ai *spiritualității confortabile*. Mesajul lor nu are nici o putere, pentru că ei sînt în întregime din lumea aceasta, adresîndu-se oamenilor lumesci într-o atmosferă lumească. Din tot acest mesaj nu va rezulta nici o virtute ortodoxă, ci numai vorbărie prostească, fraze pompoase și goale.” (*Mai aproape de Dumnezeu*)

Iar Sfintul Ioan Iacob Hozevitul (+1960), întristat de viețuirea lor searbădă, precum și de înfățișarea neduhovnicească, ba chiar papistaș-muieratică a unor astfel de clerici „slujitori” ai lui Hristos, adaugă: „De multa grăsime și nefrică de Dumnezeu li s-a întunecat mintea și au năpîrlit, căzîndu-le părul, și barba și mustața [adică, s-au tuns și s-au bărbierit], făcîndu-se ca femeile. De aceea, Sfintele Canoane ale Sfinților ei le calcă în picioare, dar predică sus și tare că sînt ortodocși.” În continuare arătînd cum prin blîndețea păstorilor față de nelegiuți, ba chiar prin împrietenirea cu ei, aceștia se fac vrăjmași ai lui Hristos, păstrînd însă chipul bunei-cuviințe și părutei evlavii, Cuviosul adaugă: „Dar astăzi

ce ne este dat să vedem în lumea creștinilor noștri: cutare frate sau cutare preot [...] laudă dogmele cele fără de Dumnezeu ale ateilor, ba fac și tovărășie cu dișșii și nimeni nu se ferește de unul ca acesta și nici nu i se dă pedeapsa cuvenită. Unii se mai feresc puțin de cei înșelați, alții însă se sfiesc temîndu-se de răzbunare. [...] Ca să fie protejați de guvernarea ateilor, păstorii cei duhovnicești ascund astăzi toiagul muștrării și pleacă steagul credinței în fața stăpînirii lumești. Ba unii laudă pe stăpînitori și le fac paradă (te-deum-uri). Se tem păstorii să nu jignească pe fiarele cele cuvîntătoare. [...] Nu-i atît de primejdioasă ispita care vine de la vrăjmașii lui Dumnezeu, de la ateii, de la cei cu grija numai la cele pămîntești sau de la cei destrăbălați care nu pot ușor să vatăme pe creștini. Primejdia vine de la frații cei mincinoși care sînt dușmani ascunși cu atît mai primejdioși cu cît ei cred că sînt frați buni.²⁶ Predică și ei ortodoxia, dar oarecum schimbată și prefăcută, după placul lumii acesteia și stăpînitorului acestei lumi. Predica lor e ca o hrană prielnică care a început să se strice și, în loc să hrănească, otrăvește pe cei care o mănîncă. Ei aduc tulburare în rîndurile creștinilor. Aceștia sînt ispita cea mare a neamului celui de pe urmă. Despre ea a proorocit Domnul că vor fi în veacul cel de apoi: *Mulți vor veni în numele Meu și pe mulți vor înșela (Matei 24:5)*. Vorbesc și frații mincinoși de sfînta și preadulcea ortodoxie, de dragoste, de curăție pentru fapta bună, de smerenie și de virtute, și ajută obștile creștinești. Cît e de greu pentru ortodocșii cei curați și simpli să înțeleagă pe cine au înaintea lor. Cît e de ușor să fie atrași la ideile lor „filosofice” și să-i creadă! Dacă răscolește cineva adînc în sufletele acestor oameni, va găsi nu dragostea cea fierbinte pentru Dumnezeu, ci închinarea unui idol care se numește *om*.” (*Hrană duhovnicească*)

Amintind despre păstorii cei de demult ai Bisericii Ortodoxe,

²⁶ Adică par a fi la fel de ortodocși ca și adevărații ortodocși.

păstori care prin rîvna spre păstrarea dreptei credințe și-au agonisit sfințenia, cît și despre ce sînt astăzi păstorii Bisericii, Sfintul Ioan Gură de Aur (+407) ne spune: „Însă multă deosebire văd între păstorii de odinioară și cei de acum. Aceia erau războinici, aceștia - fugari; aceia binecredincioși cărților și dogmelor, aceștia - hainelor și mizilicurilor. Aceștia, ca niște năimiți, lasă oile și fug; aceia sufletul lor și-l puneau pentru oi, urmînd Păstorului cel bun. O fericiți bărbați ale căror nume sînt în cartea vieții, de care s-au înfricoșat demonii, și s-au cutremurat ereticii și au închis gura celor ce grăiesc nedreptăți! [...] Zic și eu cu lacrimi: unde este corul acela fericit al episcopilor și învățătorilor care au strălucit ca luminători în lume, ținîndu-se de cuvîntul vieții? [...] Unde este Evodie, buna mireasmă a Bisericii și urmașul și următorul Sfinților Apostoli? Unde este Ignatie, casnicul lui Dumnezeu? Unde Dionisie, pasărea cerului? Unde, Ipolit cel preadulce și bineînțelegător? Unde Vasile cel Mare, ce trebuie socotit deopotrivă cu ultimul dintre Apostoli? Unde-i Atanasie cel sfînt și nesătul de virtuți? Unde e Grigorie, al doilea teolog și ostașul de neînvins al lui Hristos, unde Efrem cel de mult preț, mîngîierea celor deznădăjduiți, povățuitorul tinerilor, călăuzirea de mîna a celor ce se pocăiesc, sabia împotriva ereticilor, primitorul Duhului, vasul virtuților? Ai văzut cît de mare e deosebirea și cîtă osebire între bărbații aceia fericiți și sfinți și cei de acum? [...] Aceia erau puternici și în cuvînt și în faptă, iar aceștia în bunuri și agoniseli și în cai, și măgari, și în moșii, și turme și brutării și mese strălucite. La ei mult e cuvîntul despre acestea [chiverniseli] în fiecare zi și noapte, iar cuvînt despre turma cea cuvîntătoare, nici unul, pentru care fapt vor da răspuns în ziua judecării. [...] Apoi se apropie [de popor] nu ca cei săraci, ci purtînd haine strălucite, agonisind pungă groasă și gîturi ca de tauri îngrășați, trăgînd la sine mulțimea ucenicilor, dar mai degrabă a bucătarilor. [...] Apoi, dacă unul din ereticii cei fără de Dumnezeu grăiește fără de socoteală răstălmăciri, nu este

nicăieri nici unul care să răspundă împotriva războinic. Toți se fac săraci atunci, toți tăcuți, toți fugari. [...] O adînc al rușinii! O, prăpastie a răutății! O, amărăciune a iubirii de arginți! O pîntece nesățios! [...] Desfătîndu-vă, îmbătîndu-vă, vreți să biruiți ereziile? [...] Ascultați, preoți ai Domnului, împărați ai pămîntului și toate popoarele, [...] căci vreau să vă îndestulez pe voi din Sfintele Scripturi, că nu toți cei ce se numesc creștini sînt creștini, ci numai se amăgesc chemîndu-se cu numele de creștini, cu chemare goală! Cu cuvîntul sînt mulți creștini, dar cu purtarea puțini și rari; cu înfățișarea sînt ca și creștini și ca ucenici ai lui Hristos, dar cu făptuirea trădători; cu cuvîntul sînt binecredincioși și milostivi, dar cu purtarea necredincioși și nemilostivi; cu chemarea sînt creștini, dar cu faptele păgîni, după cum a zis dinainte Proorocul David: *S-au amestecat între neamuri și au învățat faptele lor.* [...] Cum se vor afla creștini cei ce săvîrșesc acestea? Dar cu cită îndrăzneală cutează să se numească pe ei înșiși creștini! [...] Cel ce se numește creștin, de calcă legămintele și făgăduințele și leapădă cuvîntul Evangheliei și săvîrșește cele păgînești, nu-i folosește nimic să se numească el singur creștin, după cum s-a arătat mai înainte. [...] Dar cum cutează să se apropie de dumnezeieștile Taine, cei ce sînt mai răi decît elinii? [...] [Înțeleptul] Solomon spune: *Cei necredincioși fățarnicesc buna credință.* Și iarăși spune: *Fiule, să nu te amăgească bărbații necredincioși, nici să mergi pe cale cu ei.* (Proverbe 1:10) Iar Isaia Proorocul, dar mai degrabă Domnul spune prin Prooroc: *Fii am născut și i-am înălțat, dar ei m-au lepădat.* Și iarăși: *Nu este bucurie pentru cei necredincioși, zice Domnul.*" (Isaia 1:2)

Jeluind rătăcirea duhovnicească în care viețuiesc dar ne trag și pe noi acești păstori „ortodocși”, Cuviosul Părinte Cleopa (+1998), cu adîncă mîhnire adaugă: „Vai de noi și de noi! Am ajuns mai rău decît butucii cei nesimțitori, mai răi decît păgînii, că numai numele de creștin îl mai purtăm. Am ajuns cum a proorocit Pavel (+64), marele luminător al lumii: *În vremea*

aceea [creștinii] vor avea numai chipul buneicredințe, dar puterea ei o vor tăgădui." (Îndrumări creștinești pentru vremelnicie și veșnicie)

Creștinilor nedumeriți de faptul că uneori și astăzi, dar mai cu seamă în viitor, dezbinarea pentru dreapta-credință va pune stăpânire pe ierarhii, preoții și creștinii Bisericii, ce se vor împărți în pravoslavnici, adică iubitori și următori ai învățăturilor Sfinților Părinți, și innoitori adică următori ai teologilor ortodocși ecumeniști, reeducați de teologia occidentală și protestantă, acestora Sfântul Ierarh Chiril al Ierusalimului (+386) le spune: „Să nu te tulburi dacă vei auzi că merg pînă la vărsarea sîngelui episcopi împotriva episcopilor, preoți împotriva preoților. Lucrul acesta a fost scris mai dinainte. Așadar precum păgînii odinioară, datorită rîvnei ce o arătau în prigonirea Bisericii, nu cruțau pre creștini, la fel și în vremea cea de pe urmă, care nu e departe, bună parte din stăpînirea bisericească și dintre creștini, iubitori de păgîni și eretici, se vor ridica asupra fraților lor, dîndu-i în temnițe și la chinuri.” Referindu-se la aceștia, Sfântul Ierarh adaugă: „Mai înainte, ereticii își mărturiseau rătăcirea lor pe față; acum este însă plină Biserica de eretici ascunși.”²⁷ (*Cateheze*)

Nici Sfântul Lavrentie al Cernigovului (+1950), proorocind despre rătăcirile ierarhilor, preoților și teologilor Bisericii, nu se sfiește să arate cum vor sluji cu rîvnă la propovăduirea învățăturilor străine ortodoxiei: „*Preoțimea nu va lucra la sufletul credinciosului, ci numai la cărămizile lui Faraon.*” (*Viața, învățăturile și minunile Sfîntului Lavrentie al Cernigovului*) Adică vor sluji cu rîvnă la propovăduirea învățăturilor ecumeniste, străine Bisericii, însă folositoare la închinarea din templul lui Antihrist.

Soarta preoților slujitori lui Faraon-Antihrist este descoperită

²⁷ Despre ereticii ascunși, atît creștinii vremii noastre cît și ei înșiși (ereticii), nu știu și nu cred despre sine că sînt eretici.

în vedenia Sfântului Ioan de Kronstadt (+1908): „Și am văzut o masă mare de oameni gonită din urmă de niște draci uricioși, care îi băteau cu pari, cu furci și cu căngi. L-am întrebat pe Stareț: *Aceștia cine sînt?* Starețul a răspuns: *Aceștia sînt cei ce s-au lepădat de sfînta credință și de Biserica apostolească și sobornicească și au schimbat credința.* Erau acolo preoți, monahi, monahii și mireni...” (*Taina fărădelegii*)

Spre rușinarea păstorilor Bisericii, care cruțîndu-se pe ei înșiși de osteneala mărturisirii adevărului față de păgîni și eretici, nu cruță însă dreapta Credință Ortodoxă, nici pe creștini de păcatul apostaziei, Sfântul Ierarh Nicolae Velimirovici (+1956) ne istorisește cum unul dintre sfinții din vechime - cuviosul Serapion - fiind atit de rîvnitor spre a-i aduce la Hristos pe păgîni și eretici „nici pe sine nu s-a cruțat cîtuși de puțin cînd a fost vorba să-i întărească pe oameni în dreapta credință ortodoxă. Astfel s-a dat pe sine să fie vîndut ca rob unui eretic manihheu, numai să-l lecuiască de erezie. Altădată s-a dat să fie vîndut ca rob unui păgîn numai ca să-l boteze în credința creștinească. Așadar Biserica lui Dumnezeu nu a fost nicicînd lipsită de rîvnitori aprinși.” (*Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi, II*)

Amintind despre doi tineri anglicani din Uganda ce căutau dreapta credință apostolică și ce fel de convingeri avea arhiereul sfătuitor, Cuviosul Serafim Rose (+1982) povestește: „Mai întii au găsit pe cineva care se numea pe sine ortodox, dar era un șarlatan care le-a arătat ceea ce el numea *taine*. [...] Le-a părut rău că s-au lăsat înșelați și au schimbat gîndul și au început din nou să caute. Primul episcop pe care l-au întilnit nu era unul prea bun și le-a spus: A, nu vă mai osteniți, toate religiile sînt la fel. Întoarceți-vă la anglicani.” (*Mai aproape de Dumnezeu*)

Privitor la aceeași categorie de ortodocși, precum ierarhul de mai sus, iată ce ne povestește și Cuviosul Filotei Zervacos (+1980): „Cînd i-am întrebat pe intelectualii otomani de ce

otomanii și îndeosebi intelectualii și savanții care au studiat mult și au cercetat Evanghelia, nu îmbrățișează creștinismul, pe cînd dintre indieni, chinezi, japonezi, mulți trec la creștinism, mi-au răspuns: *Noi intelectualii, cîți am citit Evanghelia, recunoaștem că aceasta este mai dreaptă decît Coranul și mulți dintre noi ne-am gîndit să trecem la creștinism, dar una din cauzele pentru care nu trecem sinteți voi [...] care-L huliți pe Hristos Dumnezeuul vostru.*"

Hule împotriva lui Hristos sunt nu doar cunoscutele blasfemii lesne de sesizat ci și concepțiile teologice personale străine de adevărurile Sfinților Părinți lăsate Bisericii. Pentru aceasta Cuviosul Paisie Aghioritul adaugă: „Nimeni – nici Paisie, nici duhovnicul, nici episcopul, nici patriarhul – nu pot avea părerea lor personală și în baza acestora să ceară supunere de la poporul lui Dumnezeu. Mai curînd ar trebui ca aceștia toți să-și supună părerea lor voinței lui Dumnezeu care se face cunoscută prin mijlocirea cunoașterii Evangheliei. Nu-mi impun eu ideile mele personale ci tuturor celor care mă întrebă le descopăr cu smerenie judecata Bisericii. [...] Iată de ce una din cele mai grele încercări survine atunci cînd iubiții noștri arhipăstori nu sprijină lupta noastră și pornesc pe un drum greșit, silindu-ne și pe noi să procedăm în același mod. La această ispită se cuvine să răspundem prin cuvintele apostolului atunci cînd sinedriul le-a interzis [apostolilor] să propovăduiască Numele lui Hristos: «Trebuie să ascultăm mai mult pe Dumnezeu decît pe oameni.» *(Cu durere și dragoste pentru omul contemporan)*

Dovadă că și teologul și preotul și episcopul și patriarhul pot păcătui în cele ale credinței, dacă neglijează cuvintele Sfinților și rînduiriile Bisericii impunîndu-și părerile lor personale, stă și această relatare: „Cînd turcii mahomedani s-au apropiat amenințînd Constantinopolul [...] Sinodul Bisericii Ortodoxe Grecești s-a adresat catolicilor, căutînd sprijin la ei și învoindu-se să-l pomenească pe papă. Doar unul dintre arhierii a

refuzat să iscălească – episcopul Marcu al Efesului – iar Duhul Sfânt a fost cu el, nu cu sinodul. La urmă patriarhul cu toți episcopii s-au alăturat lui, înlăturându-și greșeala.” (*Slujba, viața și acatistul Sfinților Ierarhi Fotie Constantinopolitanul, Grigorie Palama și Marcu al Efesului*)

VI.

Cuvînt despre osebirea **cărilor**²⁸ în care „teologii ortodocși” ori cei aparținînd cultelor și confesiunilor, înnoiesc Ortodoxia și secularizează adevărata viețuire după scrierile lăsate nouă de Sfinții Părinți prin învățături străine, adevărate apologii ale gîndirii ecumeniste. Nu cumpărați și nu citiți asemenea cărți, precum:

Ortodoxie și catolicism de Preot Prof.dr. Dumitru Popescu; *Biserica, societate, lume* de Î.P.S. Dr. Damaschinos Papandreou, Mitropolitul Elveției; *Moștenirea creștină a Europei* de Cardinal Joseph Ratzinger; *Ortodoxia și problemele lumii contemporane* de Anastasios Ianulatos, Arhiepiscop al Tiranei și a toată Albania; *Dincolo de ecumenism* de Vladimir Zelinski; *După absolut, viitorul dialogic al reflexiei religioase* de Leonard Swidler; *Patriarhul Bartolomeu I - Adevăr și Libertate și Taize, un sens al vieții* de Olivier Clement, Ed. Anastasia, 1998; *Teologia ortodoxă în România contemporană* de Preot Prof. Ioan Bria; *Sectologie sau apărarea dreptei credințe* de Diacon Prof. P.I. David; *Misiune și dialog* de Preot Prof. Mihai Himcinski; *Duhul Sfînt și unitatea Bisericii* de Arhimandrit Dr. Andrei Scrima; *Prozelitismul, piedică în calea unității creștine, în trecut și astăzi* de Preot Viorel Georgescu; *Ecumenismul, religia veacului XXI* de Romeo Corbu; *Reconcilierea, dar al lui Hristos și început de viață nouă, ****, Ed. Trinitas, Iași; *Reconcilierea în Hristos și consecințele spirituale pentru renașterea omului și a societății, ****, Ed.Trinitas, Iași; *Rugăciune pentru unitatea creștinilor* de Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității creștinilor; *Un singur Dumnezeu?* de Preot Dan Sandu; *În dragoste și adevăr – dialogul teologic*

²⁸ În *Rînduiala Sfintei Spovedanii și a Sfintei Împărtășanii*, Iași, 2002, Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan învață că între păcatele pe care trebuie să le mărturisească creștinii este și acesta: „Citirea cărților rele despre Dumnezeu”.

oficial ortodoxo-catolic Rodos-Balamand de Preot Prof. Irimie Marga; *Manual de misiologie ortodoxă* de Pr. Gheorghe Petraru; *Bisericile Răsăritului și Apusului de-a lungul istoriei bisericesti* de Ernst Cristoph Suttner; *Taina iubirii* de Paul Evdochimov; *Noul creștinism* de Claude-Henri, conte de Saint-Simon; *Un veac ce încă nu s-a încheiat* de Preot Vasile Nichita; *Viața în Hristos* de Preot Alexandru Men etc.

De asemenea, broșuri, ziare și reviste precum sînt: *Vestitorul Ortodoxiei* (ziarul Patriarhiei Române); *Candela Moldovei* (revista Mitropoliei Moldovei și Bucovinei); *Teologie și viață* (tot a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei); *Deisis* (Mitropolia Ortodoxă Română pentru Germania și Europa Centrală); *Lumea credinței* (magazin ilustrat); *Argeșul Ortodox* (Episcopia Argeșului și Muscelului); *Credința Străbună* (Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Alba-Iuliei); *Călăuza Ortodoxă* (Episcopia Dunării de Jos); *Glasul adevărului* (Episcopia Buzăului și Vrancei); *Lacrima* (Episcopia Buzăului); *Lacrimi* (Mănăstirea Robaia-Argeș); *Credința neamului* (Mănăstirea Bistrița), *Vestea Bună* (parohia ortodoxă Răducăneni); *Gazeta creștină* (Protopopiatul Botoșani); *Lumină lină* (New York); *Buletinul Episcopiei* (Episcopia Română din Ungaria) etc.

Deși în respectivele ziare și reviste putem întîlni informații „interesante” și „utile”, totuși - datorită orientării ecumeniste, *atee* deci și promovării duhului lumesc în Ortodoxie - ele sînt *foarte dăunătoare* ortodocșilor doritori de mîntuire. Semnatarii acestora laudă inițiativele lumești ale Bisericii, ba chiar cu totul neortodoxe, precum sfințiri de teatre²⁹, monumente, muzee, săli de sport³⁰ și alte edificii slăvitoare ale păcătoșului om;

²⁹ Despre teatre, vezi la Părintele Cleopa - *Predici la duminicile de peste an* (p.183-185); *Hristoitia* de Sfîntul Nicodim Aghioritul și la Sfîntul Ioan Gură de Aur în *Puțul și adunare de grîu*, Ed.Anastasia, București, 2000 și în *Cuvinte alese*, Ed.Reîntregirea, Alba Iulia, 2002 (p.53).

³⁰ Despre sport, vezi în *Hristoitia* de Sfîntul Nicodim Aghioritul și la Sfîntul Ioan Gură de Aur - *Predici*. Sportul își are originea în vechile întreceri pămîntene în timpul cărora mulți

încuviințează preocupări lumești precum: participări la mitinguri, prietenii, înfrățiri și programe sociale ce nu au nimic comun cu viețuirea în Hristos, activități culturale străine de viețuirea duhovnicească, inovații canonice și dogmatice cu totul antiortodoxe ce aduc în Biserica Ortodoxă un suflu nou catolico-protestant; hotăriri și decrete prin care ierarhia BOR secularizează³¹ viețuirea preoților, monahilor și a creștinilor Bisericii, după standarde și principii socio-politice, așadar cu totul pămîntești. Nu în ultimul rînd paginile acestor publicații popularizează în lumea ortodoxă felurite conferințe, întruniri și dialoguri comune unde Hristos, Adevărul, este trădat de păstorii Bisericii, care unindu-se cu necredincioșii cultelor și confesiunilor rătăcite, rătăcesc ei înșiși pe creștinii de rînd. Așadar înțelepciunea ce răzbate din astfel de publicații nu este ortodoxă și nici mîntuitoare, fiindcă e străină de duhul *Evangeliei* și al lui Hristos, de duhul Sfinților Părinți și de

participanți își pierdeau viața. În primele veacuri după Hristos, pe stadioane, în circuri, în arene, păgînii obișnuiau a da pe creștini fiarelor, pentru desfătarea spectatorilor. Nu în ultimul rînd, sportul se face vinovat de educarea omenirii spre viețuirea trupească, deprinzînd pe practicanți cu grija față de trup, cu păcate precum îmbuibarea, mîndria, părerea de sine, trufia performanțelor și a cîștigului, disprețuirea celui neputincios etc., obișnuindu-i pe aceștia cu viețuirea deșartă, străină de duhul creștinesc. Dacă în trecut Sfinții Părinți au hotărît ca drept-credincioșii creștini să nu practice cele trupești, nici să participe la evenimente dedicate trupului, iată că astăzi, nu numai popoarele creștine, ci însăși Biserica „încreștinează” sportul, dedicîndu-i prăznuiri, numite „campionate”, „olimpiade”, aducîndu-i chiar elogii. Vezi despre aceasta *Candela Moldovei* nr.7-9, iulie-septembrie 2004 (p.57); *Vestea Bună* nr. 41, august 2004 (p.8) și aceeași revistă nr. 42, septembrie 2004 (p.8). Mai adăugăm, în trecut, că sportul este unul dintre cele mai puternice instrumente ale globalizării masonice și deci ale ecumenismului.

³¹ Privitor la mijloacele secularizării prin care B.O.R. organizează, coordonează și supraveghează viețuirea monahilor, vezi: *Regulamentul pentru organizarea vieții monahale și funcționarea administrativă și disciplinară a mănăstirilor*; *Diagrama monahală (situația prezentă și perspective de viitor privind fiecare mănăstire din cuprinsul Arhiepiscopiei Iașilor)*, un adevărat rechizitoriu polițienesc; circulara trimisă tuturor mănăstirilor privind intrarea novicilor în mănăstiri. Vezi și articolul *Legitimație de călugăr* din *Jurnalul Național* din 21 ianuarie 2003, în care P.S. Ioachim al Romanului somează pe monahi să se lase îndosariați. Faptul a fost criticat în revista *Credința Ortodoxă*, ceea ce l-a determinat pe numitul ierarh să interzică editarea acesteia. Vezi și atitudinea disprețuitoare a acestuia față de creștinii și monahii din valea Comăneștilui, pe forumul sitului www.sihastru.org precum și informațiile de pe situl www.sihastru.org/mirem.

scrierile lor. Despre duhul și învățăturilor noilor „înțelepți” ai Bisericii, iată ce ne spune Dumnezeu prin gura Sfântului Prooroc Ieremia (veacul VI î.H.): „Iar poporul Meu nu cunoaște hotărîrea Domnului. Cum puteți voi să ziceți: Sîntem înțelepți și avem legea Domnului? Căci, iată, pana cea mincinoasă a cărturarilor a prefăcut-o în minciună.” (*Ieremia 8:8*)

Sfîntul Apostol Iacov (+44) - arătînd ce duh inspiră pe acești cărturari, de unde purced învățăturile ierarhilor, preoților și teologilor ecumeniști - ne previne: „Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pămîntescă, trupească, drăcească.” (*Iacov 3:15*)

Sfîntul Luca al Crimeii (+1961) privitor la această înțelepciune, grăiește: „Noi creștinii să nu ne mîndrim cu înțelepciunea pămîntescă.”³² (*La porțile Postului Mare*)

„Înțelepciunea pămîntescă” a luat de mult timp locul înțelepciunii duhovnicești, încă de la înființarea statului unitar modern (1859). Datorită organizării tuturor instituțiilor moderne pe principii umaniste, impuse de francmasonii „patrioți”, învățămîntul s-a despărțit întru totul de Biserică, îndeosebi prin reformele înfăptuite în vremea lui Cuza și a lui Carol I. Astfel, cultura seculară, duhul pămîntesc, s-a înstăpînit peste neamul românesc, aducîndu-l pînă la apostazia contemporană. [13]

Grăind deopotrivă cu toți sfinții Bisericii, Sfîntul Maxim Grecul (+1555) ne învață cum să deosebim falsele învățături de cele cu adevărat ortodoxe, care sînt criteriile după care

³² Privitor la educația copiilor, tributară aceleiași înțelepciuni pămîntești a școlii, lipsite de repere duhovnicești și teologice vezi și lecțiile de curvie din *Programul Național al materiei „Educație pentru sănătate”, elaborat de Ministerul Educației și Cercetării sub directa îndrumare a Excelenței Sale Domnului Ex-Prim-Ministru Adrian Năstase; Cartea pentru copii și Cartea pentru părinți* de psiholog Ana Munteanu, cărți de educație sexuală pentru copiii de grădiniță. Despre acestea, vezi și *Înaintemergătorii Antihristitului* de Danion Vasile, Ed. Cartea Ortodoxă, 2004 (p.17-19); precum și articolul *Lecții de sex la grădiniță* de Laura Cătuneanu în *Jurnalul Național*, miercuri 24 noiembrie 2004; *Studii istorice românești*, vol. I, nr. 5, 1995 (p.3-9) și vol. II, nr. 1, 1996 (p. 60); *Credința ortodoxă*, an VI, nr. 2, februarie 2002 (p.20).

putem pricepe dacă cele ce citim sînt „bune” sau „rele”, arătîndu-ne de ce nu trebuie să citim ceea ce e otrăvitor viețuirii în dreapta credință și ce trebuie să facem cu astfel de publicații cum sînt cele ce popularizează noua ortodoxie - ortodoxia ecumenistă: „Dumnezeiescul Mîngietor ne-a învățat limpede să nu ne lăsăm atrași de valul oricărei învățături, ci cu mare grijă și cu trezvia minții, să cercăm duhurile, adică să vedem dacă acele cărți, alcătuite de unii oameni, sînt într-adevăr de la Dumnezeu [...], să vedem dacă se potrivesc în toate cu Sfînta Scriptură cea adevărată [...] și cu dogmele teologice adevărate ale Sfinților și Învățătorilor. [...] Iar dacă acele cărți nu se potrivesc în toate cu Scripturile insuflăte de Dumnezeu, atunci trebuie să le lepădăm și să nu ne uităm în ele, deoarece sînt hulitoare și ticăloase și ne despart de Dumnezeu. [...] Căci, prin cuvintele lor fățarnice și bune la arătare, pe care le alătură la cuvintele lor dăunătoare sufletelor, ademenesc sufletele oamenilor simpli și, în chip tainic, îi atrag împreună cu ei în prăpastia pierzării.” (*Tilcuiri și sfaturi*)

Deopotrivă cu Sfîntul Maxim, grăiește și Sfîntul Ierarh Chiril al Ierusalimului (+386), care proorocind despre păstorii ecumeniști ai Bisericii, numiți ortodocși, arată: „Altă învățătură afară de aceasta [ortodoxă primită de la Sfinții Părinți] să nu primiți nici chiar dacă noi care vă învățăm acum, ne-am schimba și am grăi învățături contrare acestora.” (*Cateheze*)

Osebirea dintre scrierile cu adevărat ortodoxe lăsate nouă de Sfinții Părinți și publicațiile ortodoxe cu învățături străine Bisericii, strecurate astăzi printre noi, o vedește Cuviosul Serafim Rose (+1982), care zice: „Trebuie să recunoaștem cinstit un adevăr dureros, dar necesar: o persoană care citește cu seriozitate pe Sfinții Părinți și care se luptă după puterile sale [...] să ducă o viață ortodoxă duhovnicească [...] trebuie în mod conștient să se nevoiască, **să ducă o altfel de**

viețuire decît cea arătată în aproape toate cărțile³³ și periodicele ortodoxe de astăzi." (*Mai aproape de Dumnezeu*)

Despre miasma răspîndită de manualele învățaturii ecumeniste și despre foloasele pe care acestea le aduc creștinilor și lui Dumnezeu, iată ce ne spune Sfîntul Ioan de Kronstadt (+1908) potrivit cu descoperirea ce i s-a arătat: „Și, iată, am văzut o movilă înaltă de cărți, și printre ele se tîrau niște viermi ce răspîndeau o duhoare insuportabilă. L-am întrebat pe Stareț ce fel de cărți erau acelea: „Cărți ateiste, hulitoare de Dumnezeu, care-i vor sminti pe toți creștinii prin învățături străine.”³⁴ (*Taina fărădelegii*)

Astăzi foarte mulți oameni sînt amăgiți cu numele lui Hristos. Mulți eretici pretutindeni flutură numele lui Hristos în felurite emisiuni, conferințe, seminarii etc. învățînd învățături străine Evangheliei și Sfinților Părinți. În același fel procedează și păstorii ecumeniști spre a amăgi simplitatea creștinilor neînvățați în cele ale dreptei credințe. Despre învățăturile care întrebuițînd numele lui Hristos ne aduc pieirea, Cuviosul Varsanufie de la Optina (+1913) arată: „Azi e foarte ușor să cazi de la Hristos și să ajungi în ghearele stăpînitorului întunericului. Mergi pe stradă și într-o vitrină vezi expusă o carte care se pare că vorbește despre dumnezeirea lui Hristos.

³³ Aici, Cuviosul nu se referă la toate cărțile ortodoxe ce se publică astăzi, ci doar la marea parte din cele ale căror autori sînt înțelepții vremii noastre. Marele păcat al acestora e faptul că nu îngrijorează pe creștini față de duhul vremii, nu spun adevărul și nici nu au o atitudine critică și realistă față de compromisul în care este tîrîtă Biserica. Aceste scrieri nu învață, nici nu îndeamnă pe credincioși să lupte cu „binele” lumesc și cu toată desfătarea contemporană, ci, dimpotrivă, încuviințează căile lumești ale omenirii, laudă mincinoasa viețuire a ortodocșilor creștini de astăzi, nu deranjează în nici un fel societatea contemporană. Datorită promovării acestei stări de lucruri de către presa bisericească, mulți oameni, îndeosebi intelectuali, se țin departe de Biserica. Cine are îndoieli față de duhul ce răzbate din presa bisericească poate compara învățăturile oricărui ziar sau revistă cu învățăturile Sfinților Părinți.

³⁴ Vezi: *Cultura civică, democrație, drepturile omului, toleranță* de Doina Ștefănescu, Elena Nedelcu, Mihaela Miroiu, Vasile Morar, Ed. Didactică și Pedagogică, 1995; *Convenția cu privire la drepturile copilului*, UNICEF; *Manual de religie pentru clasa a IX-a*, Ed. Didactică și Pedagogică și altele.

Atunci gîndul îți spune: Hai, cumpăr-o și citește-o! E bine ca omul să nu dea importanță unui astfel de gînd, ci să cugete: Cine mi-a adus acest gînd? Cine altul decît diavolul, de vreme ce cartea are ca scop să defaime învățătura Bisericii? Un altul a mers, a cumpărat-o, a citit-o și a trecut de partea cealaltă: s-a lepădat de Hristos.”³⁵ (*Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum*) [15]

Sfîntul Ierarh Ignatie Briancianinov (+1867) voind a ne păzi de moartea învățăturilor fals-ortodoxe, ne previne și ne îndeamnă: „S-au înmulțit fără seamăn cărțile ce conțin false cunoștințe³⁶, s-au împutinat cu totul ucenicii sfîntului adevăr. [...] Să nu-i îngăduim minții o altă lectură privitoare la cele duhovnicești decît din cărțile scrise de scriitorii duhovnicești ai adevăratei Biserici Ortodoxe, despre care însăși Biserica a adevărit că ei sînt unelte ale Duhului Sfînt.” (*Taina fărădelegii*) „E cu mult mai sigur să ne conducem după Sfînta Scriptură și scrierile Sfînților Părinți.” (*Marea apostazie*)

Despre ce și cum ar trebui să scrie ierarhii, preoții și teologii ortodocși în ziarele, revistele și cărțile Bisericii, ne arată Părintele Serghiei Cetverikov, mărturisind: „Fiind un apărător înflăcărat al Ortodoxiei, părintele Ambrozie [de la Optina] a scris cîteva articole și scrisori cu dovezi amănunțite și scurte împotriva ereziilor luterane și papiste.” (*Viața Cuviosului Părinte Ambrozie de la Optina*)

Urmînd Cuviosului Ambrozie, Cuviosul Părinte Cleopa (+1998) s-a îngrijit a vădi cu aceeași rîvnă rătăcirile și eresurile contemporane. Astfel Părintele mărturisește: „Eu am scris o carte despre credința ortodoxă care s-a tipărit în două

³⁵ De asemenea, vezi cărțile scrise de yogin-ul „creștin” Ghelasie Gheorghe (ieromonah!), ori de bioenergeticieni, radiesteziști și alți ocultști, precum Lazarev, Vasile Andru, Ioan Țugui, Mihai Dogaru, Mario Vasilescu, etc. Aceștia nu îndeamnă direct la lepădare de Hristos, ci oferă lumii noi viziuni asupra Ortodoxiei, potrivnice Sfînților Părinți.

³⁶ Precum: *Biblia ilustrată, Evangheliile apocrife* (după Toma, eseniană etc.) traduse de Cristian Bădiliță, Ed.Polirom, Iași, 1999, *Cartea apocrifă a lui Enoh, Brăul Maicii Dimnului, Epistolia, Talismanul, Medicina Isihastă, Apocalipsa decodificată etc.*

ediții unde am pus pe Martorii lui Iehova și toate ereziile." (*Ne vorbește Părintele Cleopa, VII*) Iar păstorilor Bisericii și tuturor creștinilor care în loc să apere dreapta credință de toate ereziile cultelor și confesiunilor, aceștia fac apologia ecumenismului, (apărîndu-l de anatemele Sfinților Părinți), Bătrînul le spune: „Se cade așadar oricărui preot ortodox și oricărui creștin al Bisericii noastre dreptmăritoare, să fie un bun ostaș al Bisericii lui Hristos cu toată evlavia și cu minie bărbătească și tare să apere prin cuvînt și prin scris adevărul dreptei noastre credințe.” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, IV*)

Celor ce prin scrierile lor dau putere ereticilor și curaj păgînilor, Sfîntul Ierarh Ioan Gură de Aur (+407) le zice: „Vai vouă, călăuze oarbe, neînvățați și neîntăriți! Arătoși nu cu hainele și nu cu cărțile, care ați lăsat cuvîntul lui Dumnezeu și slujiți pîntecelui; iar către noi: Mulți neînvățați și neîntăriți au răstălmăcit dumnezeieștile scripturi: dar tu vezi să nu crezi lor [...] Ai pe mulți credincioși, iubitule, deși nu pe pămînt ci în cer, cu care sîrguiește să fii întotdeauna în înțelegere. Ai acolo sărbătorile îngerilor, ai pe partriarhi, pe prooroci, pe apostoli, pe evangheliști, ai pe mucenici, pe cuvioșii mărturisitori și pe cei ce au strălucit în viața monahală, mulțime multă ale căror nume sînt în cartea vieții. Pe aceștia dorește-i, pe aceștia urmează-i, pomenirea acestora să o ai în inima ta ziua și noaptea, totdeauna ținînd în miinile tale cărțile acestora. Citește-le ca să ai mult folos. Fă-te negustor al cuvîntului dreptății, ca să poți muștra pe cei ce le spun împotriva, și să cerți pe cei ce spun basme și să aduci la tăcere pe eretici și pe cei ce cad să-i povățuiești și să-i întorci.” (*Cuvînt despre proorocii mincinoși și despre învățătorii mincinoși și despre cei fără de Dumnezeu eretici și despre semnele sfîrșitului acestui veac, PG 59*)

Sfîntul Maxim Grecul (+1555) - arătîndu-ne cum putem pricepe dacă cele citite sînt după Dumnezeu, adică ortodoxe, sau într-atît de falsificate, încît, deși sînt eretice, par a fi

ortodoxe – ne învață: „*Începutul cuvintelor Tale este adevărul și veșnice toate judecățile dreptății Tale (Psalmul 118:60) și Cuvintele Domnului, cuvinte curate, argint lămurit în foc, curățit de pământ, curățit de șapte ori (Psalmul 11:6).* Prin aceasta Dumnezeiescul Mîngietor ne-a învățat limpede să nu ne lăsăm atrași de valul oricărei învățături, ci cu mare grijă și cu trezvia minții, să cercăm duhurile să vedem dacă acele cărți alcătuite de unii oameni sînt într-adevăr de la Dumnezeu, după cuvintele dumnezeiescului Apostol și Evanghelist Ioan, adică să vedem dacă se potrivesc în toate cu Sfînta Scriptură cea adevărată, proorocească și apostolească, scrisă de Sfîntul Duh, și cu dogmele teologice adevărate ale sfinților și învățătorilor inspirați de Dumnezeu, care au strălucit pretutindeni pe pământ. Iar dacă acele cărți nu se potrivesc în toate cu scripturile insuflate de Dumnezeu, atunci trebuie să le lepădăm și să nu ne uităm în ele deoarece sînt hulitoare și ticăloase și ne despart de Dumnezeu. [...] Că toți ereticii cu cuget rău au obiceiul de a amesteca în scrierile lor și unele dogme corecte, ca prin acest mijloc să dea autenticitate și să facă ușor primit de către ortodoși scrierile alcătuite de ei. [...] Și pe bună dreptate sînt numiți aceștia de către Mîntuitorul nostru, lupi răpitori, căci prin cuvintele lor fățurnice și bune la suprafață, pe care le alătură la cuvintele lor dăunătoare sufletelor, ademenesc sufletele oamenilor simpli și în chip tainic îi atrag împreună cu ei, în prăpastia pierzării. [...] Iar cît de rău este să adăugăm ceva la credința ortodoxă propovăduită nouă, sau să scoatem ceva din ea, cred că știți și voi singuri. Să vă păziți așadar curați de toată această neghină a ereziei, ca să puteți și voi să spuneți cu îndrăzneală: *Oare nu pe cei ce Te urăsc pe Tine Doamne, am urit, și asupra vrăjmașilor Tăi m-am mîhnit? Cu ură desăvirșită i-am urit pe ei și mi s-au făcut dușmani. (Psalmul 138:21-22).*” (Tilcuii și sfaturi)

Îngrijorat de faptul că o creștină citește doar publicații ce o tulbură, călăuzindu-o spre rătăcitoarele hățșuri ale erudiției

neduhovnicești, fără a cerceta însă Sfintele Scripturi³⁷, nici viețile și scrierile sfinților³⁸, Sfintul Ierarh Nicolae Velimirovici (+1956) îi spune acestea: „Vai, fiică, citește Noul Testament. Vai, sîrbilor [românilor], vă faceți de rușine înaintea cerului și a pămîntului prin necunoașterea credinței voastre. Lăsați deoparte toate celelalte învățături și lecturi pînă ce veți învăța mai întii ceea ce e mai important și mai mîntuitor. Mai întii vine cunoașterea credinței și după aceea toate celelalte învățături.” (*Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi, I*) [15]

³⁷ Atenție la „bibliile” și „evangheliile” pe care le citim! Știm că mulți creștini ortodocși au în casă scripturi eretice, adică nebinecuvîntate de Sinodul B.O.R. - atenție, căci în viitor nici acestea nu vor mai urma traducerea Sfinților Părinți, nemaifiind deci ortodoxe!

³⁸ Privitor la acestea, recomandăm cititorilor ortodocși o deosebită prudență! Căci, datorită rătăcirilor duhovnicești în care viețuim astăzi, mulți vrăjitori, „inițiați”, „ocultiști”, „guru” ai lumii păgîne, cît și „mistici creștini”, unii aparținînd chiar ortodoxiei sînt declarați „sfinți”, „nevoitori”, „sihaștri”, „părinți”, „purători de Dumnezeu”, „văzători cu duhul” etc., tot felul de înșelași cărora le sînt publicate memorii, biografii, vieți, experiențe și sfaturi, cărți de rugăciuni etc.

VII.

Unde se arată ortodocșilor primejdiile ce-i pasc prin participarea la „cursuri de inițiere” în „doctrină creștină”³⁹, „spirituale”, „gnostice”, „mistice”, „umaniste” etc. Nu mergeți la cursuri de inițiere în gândirea, istoria și cultura musulmană, mozaică, hindusă, taoistă etc., nici la cursuri ce popularizează „spiritualitatea” orientală sau africană, cultura și civilizația aztecă, mayașă, incașă, a pieilor roșii ori a păgînilor europeni, precum: daci, celți, elini, romani etc.

Fiind creștini sîntem datori să ne ferim atît cugetarea cît și viețuirea departe de orice tradiții și obiceiuri străine învățăturilor Sfintei Evanghelii, potrivit viețuirii Sfinților Părinți următori ai lui Hristos. Culturile și civilizațiile vechi și străvechi nu pot și nu trebuie să fie modele de înțelepciune și viețuire pentru creștinii hotărîți să se desprindă de tot ce e pămîntesc, spre a dobîndi mîntuirea. În sprijinul acestor învățături, Cel ce grăia cîndva evreilor prin Sfîntul Prooroc Moisi (+1569 î.H.), ni se adresează și nouă celor de astăzi: „De datinile pămîntului Egiptului, în care ați trăit, să nu vă țineți, nici de datinile pămîntului Hanaanului, în care am să vă duc, să nu vă țineți, și nici să umblați după obiceiurile lor!” (*Levitic 18:3*) „Că toate urîciunile [...] le-au făcut oamenii pămîntului acestuia [...], și s-a întinat pămîntul. [...] Deci păziți poruncile Mele, și să nu umblați după obiceiurile urite⁴⁰ după care au

³⁹ Privitor la aspirațiile antihristice ale seminariilor ce se desfășoară în medii universitare teologice românești, vezi articolul „*Eonul dogmatic*”, *dușmanul dinlăuntru al creștinismului ortodox* de Preot dr. Dan Bădulescu, în *Credința Ortodoxă*, anul VII, nr.5, mai 2003 (p.1,17).

⁴⁰ Vezi „obiceiurile și tradițiile” strămoșești ale poporului român, pe care le laudăm în mass-media, în spectacole, serbări școlare, cenecluri, conferințe etc., contribuind în acest chip la afirmarea păgînismului autohton în cultura new-age a noii Europe.

umblat cei dinaintea voastră!"⁴¹ (*Levitic 18:27, 30*)

Cursurile, documentarele și orice fel de prezentări în mass-media pe aceste teme fac pe creștini să se îndoiască de adevărul propriei credințe, să manifeste „înțelegere și prietenie” față de erezii, să gândească fals cele ortodoxe, ajungând străini de învățăturile *Evangeliei* și ale Sfinților Părinți. Seminariile ce propun creștinilor astfel de teme popularizează în fapt gândirea sincretist-păgână, urmărind instaurarea unei noi spiritualități în lume, creatoare a omului nou, pregătit pentru o nouă viață, într-o nouă societate a viitorului noii ere, scîrbită de „despotismul” Bisericii, „bigotism și superstiții” creștine, după aprecierile masonice ale multor creștini antihristici. Împotriva „culturilor”, „civilizațiilor” și „spiritualităților” popoarelor păgâne au luptat toți Sfinții Mucenici, dărîmîndu-le idolii și capiștile; împotriva acestora mărturisesc viețile și scrierile Sfinților Părinți, împreună cu dogmele, canoanele și rînduiele Sfintelor Soboare ale Bisericii. Și tot împotriva lor au dat edicte unii din împărații binecredincioși ai Bizanțului. Pentru aceasta, atît cîrmuitorii Bisericii, cît și stăpînitorii lumesti, sînt datori să ia atitudine împotriva popularizării păgînismului prin mijlocirea tuturor instituțiilor publice. Despre păgînismul acestor civilizații, vezi [8]

Mustrînd pe cei ce iau aminte la felurite eresuri, Sfîntul Prooroc Ieremia (veacul VI î.H.) adaugă: „Iată, vă încredeți în cuvinte mincinoase, care nu vă vor aduce folos.” (*Ieremia 7:8*)

Într-adevăr, nu ne va aduce nici un folos nouă, creștinilor ortodocși, noile momeli sociale și religioase de astăzi. Căci, oare cu ce ne îmbie păgîna și eretica Europă dacă nu cu „culturile” și „credințele” ei, numite în *Sfintele Scripturi*,

⁴¹ După aceste porunci, rostite și de alți Sfinți Prooroci în cărțile vechiului Testament, vor fi judecați toți cei ce se fac vinovați de popularizarea între creștini a obiceiurilor, faptelor și învățăturilor vechilor civilizații și îndeosebi activității ecumeniști.

„obiceiuri”, „datini”, „urîciuni blestamate de Dumnezeu”. Observăm că astăzi poporul român jinduiește după o astfel de viețuire văzută între neamurile eretice ale Europei și credem că prin aceasta își pregătește mari și multe nenorociri, îngăduite de Dumnezeu spre îndreptarea lui.

Sfântul Apostol Pavel (+64) arătînd că deprinderea de a cerceta obiceiurile „etniilor” e păgubitoare pentru creștini, sfătuiește: „Să poruncești unora să nu învețe, [...] nici să ia aminte la basme și la nesfîrșite înșelări de neamuri.” (*1 Timotei 1:3,4*) Iar de întrebările nebunești și de înșirări de neamuri, [...] ferește-te, căci sînt nefolositoare și deșarte.” (*Tit 3:9*) „Nu vă lăsați furați de învățăturile străine cele de multe feluri!” (*Evrei 13:9*)⁴²

Pină la Hristos Dumnezeu poposit printre oameni, lumea politeistă trăia în adînc întuneric duhovnicesc, rătăcind în credințe mincinoase, jertfind idolilor, așteptînd mîntuirea de la zeii-demoni. Au pierit acele civilizații pentru a nu se lăți istoric și geografic închinarea la zei și idoli, amăgirea duhovnicească; s-au surpat acele vestite cetăți pîngărite de capiști și de jertfelnice în care se hulea adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul creștinilor. Pentru aceasta, Cuviosul Părinte Cleopa (+1998) zice: „Erau atîtea popoare pe pămînt care nu-L știau pe Dumnezeu și care se închinau la mii de zei. Fiecare avea dumnezeul lui și pentru fiecare păcat își crea un dumnezeu după plăcerea lui⁴³. Întreaga omenire era la o mare răsăpintie, la o mare răscruce. Și a venit Mîntuitorul ca să arate că este un singur drum și un singur Dumnezeu care a făcut lumea și cele din ea.” Celor ce se trufesc cu marile iscusințe ale civilizației, neluînd seama că toate civilizațiile socotite cîndva de nezdruncinat sînt astăzi doar triste ruine, Cuviosul Părinte

⁴² Cum să-i îndemnăm pe copiii noștri să nu primească astfel de învățături, de vreme ce acestea se predau în școală; învățături după care ne conducem noi înșine, crezînd în ele; și cînd doar prin acestea viitoarele generații vor avea un loc în societate?

⁴³ Vezi afirmația: „Toți ne închinăm la același dumnezeu.”

Cleopa le grăiește întrebându-i: „Unde sînt împărățiile? Unde sînt faraonii Egiptului? Unde sînt sultanii turcilor? Unde sînt craii Germaniei? Unde sînt împărații de care se cutremura lumea? Unde sînt cetățile, unde sînt orașele? Unde-i orașul Pompei și unde este Cartagina și orașele vechi care s-au dărîmat de cutremur? [...] Praf, pămînt și pulbere s-au făcut. Așa e dreptatea lui Dumnezeu și vai de noi și de noi dacă cheltuim vremea în zadar. [...] Du-te și vezi-i în gheenă cum îi muncesc dracii. Du-te și întreabă-i acolo: *Cu ce v-ați ales din viața aceasta? Unde a rămas stăpînirea, unde știința, unde puterea popoarelor?* I-a luat moartea după dreptate⁴⁴ și îi ține în legături pînă în ziua judecării de apoi. [...] Nimic nu rămîne veșnic pe pămînt.” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, IX*)

Vădind deșarta înțelepciune trupească a cărturarilor acestui veac, preocupați de civilizațiile căzute și idolatre din care a rămas doar amintirea, însă împietriți față de viețuirea creștină după Hristos și după sfinții săi, Sfîntul Ierarh Ioan Gură de Aur (+407) adaugă: „Fă socoteala tuturor neamurilor: sirieni, cilicieni, capadocieni, bitinieni, locuitori din preajma Pontului Euxin, din Tracia, din Macedonia, din întreaga Eladă, cei din insule, din Italia și cei din afara lumii cunoscută nouă, cei de pe insulele britanice, sarmații, hindușii, locuitorii din părțile Persiei și toate celelalte neamuri și triburi cărora nici că le cunoaștem măcar numele. La ce bun să se vorbească despre cer, pămînt, despre mare și despre natura oamenilor? Să ne înălțăm prin cuvîntul nostru deasupra cerurilor și să ne îndreptăm către îngeri. Cunoașteți că fie și numai unul dintre îngeri este deopotrivă cinstit cu întreaga zidire văzută, ba încă

⁴⁴ Vezi afirmația: „... darul sfînt al vieții”. Dacă toți sfinții cugetau că viața aceasta e fum, abur, minciună, umbră vis, deșertăciune, îndemnîndu-i pe creștini să nu cugete la viață, ci la moarte, pentru a nu păcătui – ce putem înțelege despre cei ce slăvesc viața, mediatizînd-o astăzi în fel și chip, pînă și în Biserică? Înțelegem că fac din viața trecătoare un scop în sine, scop de care atîrnă în vremea noastră o nouă înțelegere a ortodoxiei, din care, în viitorul apropiat își va trage seva noua ortodoxiei antihristică (legat de acest cult al „vieții”, vezi obsesia îngrijirii sănătății).

o și întrece cu mult." (*Despre necunoașterea lui Dumnezeu*)

Străduința de veacuri a Europei este ca, prin popularizarea culturii și tradițiilor popoarelor, creștinii să se despartă pe neobservate de Hristos. Datorită alunecării din ce în ce mai mult în cele omenești, încet-încet se naște o nouă conștiință religioasă în Biserică. Această conștiință politeist-antihristică comună tuturor religiilor, culturilor și civilizațiilor de odinioară, dar și ortodoxiei ecumeniste a zilelor noastre, Sfântul Iustin Popovici (+1979) o comentează spunând: „Cultura fără sfințenie, *luminarea* fără sfințirea în Duhul Sfânt, acestea le-a inventat Europa în idolatria ei umanistă. [...] Fără sfințenie, nu există cultură și educație; fără sfinți, nu există pedagogi și învățători! [...] Omenirea se întoarce la vampirismul modului de gândire păgînesc, a cunoștinței păgînești, a modului de viață păgînesc. [...] Ce înseamnă asta? Aceasta este pur și simplu idolatrie, politeism păgînesc, [...] fetișism. [...] Și astfel se trece viața însăși în neiertate slujiri idolești, potrivit lui Dumnezeu (1 Petru 4:3).” (*Biserica și Statul*)

Adresîndu-se istoricilor, arheologilor, cărturarilor și celor ce prin mijlocirea mass-mediei fac apologia civilizațiilor păgîne și deplîng dispariția culturilor lor și a gloriei trecătoare, Sfântul Nicolae Velimirovici (+1956) le grăiește: „Vă pare rău după vechea împărăție romană și de aceea învinuiți credința creștină de pieirea ei? Așa au făcut toți istoricii necredincioși. [...] Dacă n-ar fi pierit împărăția romană, ar fi pierit creștinismul. Ori Cezarul ori Hristos. Iar dacă ar fi pierit creștinismul, ar fi rămas idolatria, ar fi rămas minciuna, ar fi rămas nemilosul duh al Romei păgîne. Iar duhul este întotdeauna lucrul principal, duhul unui om sau al unui popor sau al unei religii sau al unei culturi. [...] Iar duhul Împărăției Romane era duh tiranic, neomenesc și fățarnic. [...] Vă pare rău după cultura romană, iar prin cultură înțelegeți frumoasele statui de marmură care împodobeau străzile și piețele Romei. Dar nu vă pare rău de milioanele de ființe omenești care erau tîrîte din toate colțurile

lumii și minate în lanțuri printre statuile acelea, pînă la istovire și murirea de foame? Aici este deosebirea fundamentală dintre scara de valori romană și cea creștină. Romanii păgîni puneau pe stat și pe cultură mai mult preț decît pe ființele omenești vii, iar creștinismul a pus și pune pe sufletul omenesc mai mult preț decît pe stat și pe cultură și pe întreaga lume. [...] De altfel priviți la duhul roman vampiric care există astăzi în [...] statele europene și bucurați-vă dacă vă puteți bucura de tiranie, foc, sabie, sînge, ateism, deșertăciune și amoralism." (*Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi, I*)

Înțelegînd că pieirea vechilor culturi și civilizații păgîne, cu obiceiurile, legile și credințele lor rătăcite, era necesară fiindcă a adus omenirii nu pagubă, ci înțelepciune duhovnicească - căci, surpîndu-se zeii și idoli-draci ai acelor neamuri a împărățit peste oameni Hristos Dumnezeu, Adevărul și Viața - Sfîntul Ierarh se întrebă: „Unde este împărăția romană afară decît pe hîrtie, iar credința lui Hristos s-a răspîndit în toată lumea? [...] Împărăția lui Hristos se propovăduiește și se întinde pe acea jumătate a globului pămîntesc de care Romani nu visa că există." (*Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi, II*)

De asemenea, de Dumnezeu luminatul Ierarh nu pregetă să vădească miezul ascuns al preocupărilor culturii privind popularizarea istoriei diferitelor civilizații, adăugînd că: „Sensul culturii și civilizației este pentru ei respect față de zidire, adică față de materia vizibilă, și închinare [idolatrizare] la aceasta, iar nu închinare la Ziditor: dumnezei muritori și natură zeificată! [...] Acesta este momentul de vîrf al egalizării oamenilor, începînd cu vechea idolatrie a Romei și pînă la Asia zilelor noastre." (*Credința ortodoxă și viața în Hristos*)

Sfîntul Ignatie Briancianinov (+1867) ne avertizează: „A sporit respectul față de virtuțile firești, la îndemîna și a Iudeilor și a păgînilor; a crescut considerația față de virtuțile de-a dreptul păgînești, potrivnice firii înseși, socotite pînă acum un

rău. [...] Să ne îngrădăm cugetul prin smerenie, să nu-l lăsăm să se îndrepte cu grăbire și lipsă de grijă către acumularea de cunoștințe de tot felul, oricât de ademenitoare ar părea ele prin noutatea și importanța titlurilor lor." (*Taina fărădelegii*)

Despre virtuțile neamurilor păgâne mediatizate astăzi cu ajutorul feluritelor studii și prezentări enciclopedice, iată ce ne spune Sfântul Ierarh Luca al Crimeii (+1961): „Se cuvine să băgăm de seamă că lucrurile pe care ne-a învățat El [Hristos Dumnezeu] dragostea, milostivirea, blîndețea, smerenia, erau adînc străine de inimile păgînilor. Aceștia nu cinsteau blîndețea ci trufia; ei socoteau că a da milostenie săracilor este o slăbiciune de neiertat. În viețuirea lor era folosită sclavia; [...] ei nu-i puneau pe sclavi în rîndurile oamenilor ci se purtau cu ei ca și cum ar fi fost vite. Ciudat și nebunește ar fi sunat în urechile lor cuvintele dragoste, blîndețe, smerenie și milostivire, dar ele au răsunat în întreaga lume prin dumnezeiasca propovăduire a Domnului Iisus Hristos. [...] Egiptenii se închinau taurului Apis, se închinau prostește maimuțelor, crocodililor, jivinelor de tot felul. Se închinau soarelui și lunii, făcîndu-le asemănări, adică imagini pictate și cioplite. Acestor asemănări ale dumnezeilor pe care îi născociseră Baal, Astarte, Zeus, Apolo, Hermes și ceilalți, ei se închinau ca unor dumnezei adevărați.⁴⁵ [Porunca a doua din legea lui Moise] interzice cinsitea lucrurilor neînsuflețite în locul Dumnezeului Celui Adevărat, după obiceiul vechilor asiobabilonieni, egipteni, greci, romani și celelalte neamuri păgîne. [La înfricoșata judecată] îl vor vedea toate popoarele pe Cel în Care nu au crezut [pe Iisus Hristos]. [...] Îl vor vedea necredincioșii și se vor cutremura!" (*La porțile Postului Mare*)

⁴⁵ Vezi iarăși afirmația: „Toți cinstim același «dumnezeu». Toți oamenii se roagă lui «dumnezeu», fiecare în felul lui.” În revista *Deisis* editată de Mitropolia Ortodoxă Română pentru Germania și Europa Centrală (p.95), se arată clar conform principiilor ecumeniste, că Hristos cel propovăduit de Apostoli este proslăvit în fiecare om, confesiune, religie, „Biserică” etc. iar nu numai în Ortodoxie.

VIII.

Cum se cuvine creștinului ortodox a nu da crezare celor care (chiar episcopi, preoți, călugări ori teologi ortodocși) îi numesc „sfinți” pe renumiții înșelați romano-catolici, cum sînt: Toma de Aquino, Francisc de Assisi, Anton de Padova, Tereza de Avilla, Ioan al Crucii, Toma de Kempis, Ignățiu de Loyola, Fericitul Ieremia Valahul, Maica Tereza, Tereza Neumann, Padre Pio etc. Nu cumpărați, nu primiți, nu păstrați „icoane” ale acestora, nu cumpărați, nu primiți, nu păstrați publicații cu acatiste și rugăciuni dedicate acestor rătăciți, publicații ce le popularizează învățăturile mincinoase, antiortodoxe. Nu vă rugați și nu vă închinați lor în nici un chip: aceștia nu sînt sfinți, pentru că nu au cunoscut și nu au trăit în dreapta-credință; nu sînt nici măcar creștini, pentru că, neavînd Biserică, nu au nici Botez. Așadar, sînt eretici și căpetenii de eretici. Nu faceți pelerinaje în locuri în care au trăit, s-au rugat, au murit și sînt îngropați aceștia.⁴⁶

Biserica Ortodoxă prin hotărîrile Sfinților Părinți ai lui Hristos, nu recunoaște nici sfinți nici sfințenie în afara celor ce viețuiesc în dreapta credință ortodoxă. Sfințenia fără dreapta credință nu e decît găselniță ecumenistă prin care necredincioșii rătăciți de la adevăr, înșelați în felurite chipuri de apariții, vedenii, contemplații, extaze, etc. îndărătul cărora se află diavolii, cred că au dobîndit harul Sfîntului Duh și de aici și

⁴⁶ Privitor la acestea, vezi *Canonul 9 și 34* al Soborului al Cincilea de la Laodiceea (343), în *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, Tipografia diocezană, Arad, 1934. Alte amănunte la p.159 și 241.

sfințenia. Despre astfel de înșelați Dumnezeu prin gura Sfântului Prooroc Ieremia (veacul VI î.H.) ne spune: „Așa zice Domnul Savaot: Nu ascultați cuvintele proorocilor care vă proorocesc, că vă înșală, povestindu-vă închipuirile inimii lor, și nimic din cele ale Domnului. [...] N-am trimis Eu pe proorocii aceștia, ci au alergat ei singuri. Eu nu le-am spus, ci au proorocit de la ei. [...] Pînă cînd proorocii aceștia vor spune minciuni și vor vesti înșelătoria inimii lor? [...] Deoarece Eu – zice Domnul – sînt împotriva proorocilor care vorbesc cu limba lor dar zic: El a spus!” (*Ieremia 23:16,21,26,31*).

Fosta Biserică Ortodoxă (adică drept-credincioasă, cîndva) din Apus, pînă în anul 1054, a fost dătătoare de sfinți. Mai apoi, lepădîndu-se de dreapta credință („ortodoxia”) și căzînd în catolicism (= universalism, imperialism, extindere numerică), a pierdut harul Sfântului Duh, fără de care nimeni nu primește nici adevăr, nici sfințenie. Mulți dintre acești „sfinți” au fost înșelați de apariția pe trupul lor a semnelor rănilor lui Hristos, numite „stigmat”. Despre sfinți și sfințenie, vezi revista *Rost* (anul II, nr. 17, 2004, p.44,45).

După învățăturile Bisericii, cultele, confesiunile, „Bisericile”, religiile, credințele nu au sfinți. Pentru aceasta Sfinții Părinți întruniți la al Cincilea Sobor Local din Laodiceea (343) în Canonul 9 și 34 hotărăsc tuturor creștinilor ortodocși să nu cinstească în nici un fel pe ereticii și păgînii numiți de credincioșii lor „sfinți și mărturisitori”, să nu ridice nici să le cinstească locașurile ridicate în numele lor, neîngăduind binecredincioșilor nici participarea la pelerinajele ce au ca scop vizitarea cimitirelor și mormintelor acestora spre cinstire (*Canoanele Bisericii Ortodoxe*, p.87,107). Asemenea, Protos. Nicodim Măndiță în *Îndreptar pentru spovedanie* (p.35) socotește între păcate și îndeamnă pe creștini să mărturisească la spovedanie jelirea morților păgîni.

Referindu-se la „sfinții” eretici pe care nu numai rătăciții aparținînd „bisericilor surori” îi serbează în felurite chipuri, ci

chiar și mulți rătăciți ortodocși, deopotrivă înșelați cu numiții eretici, Sfântul Apostol Pavel (+64) ne oprește să-i slăvim: „Pentru că unii ca aceștia sînt apostoli mincinoși, lucrători vicleni care iau chip de apostoli ai lui Hristos. Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii. Nu este lucru mare dacă și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății.” (2 Corinteni 11:13, 14)

Dovedind statornicie în cercetarea învățăturilor Sfinților Părinți ai Bisericii și totodată cuget ortodox față de scrierile celor rău-cinstitori de Dumnezeu, Sfântul Marcu al Efesului (+1444) îi învață pe creștini ca, atunci cînd vor întîlni eretici care să-i îndemne a primi învățături împotriva dreptei credințe ortodoxe, aceștia să grăiască astfel: „Învățăturile dascălilor apuseni⁴⁷ nici nu le cunosc, nici nu le primesc, încredințat fiind că sînt înșelătoare.” (*Mărturisirile Sfinților Părinți împotriva ereziei numite ecumenism*)

După cum bine se știe, *pater*-ii catolici au efectuat în vara anului 2004 un pelerinaj propagandistic cu limba neputrezită a zisului „sfînt” Anton Padova, numită „sfinte moaște”, amăgind spre închinare pe preoții și creștinii ortodocși lipsiți de dreaptă-socoteală. Este bine a ști că nu numai sfințenia, ci și unele păcate date anatemei de către Sfinții Părinți, printre care hulirea dreptei-credințe, aduc neputrezirea parțială ori deplină a trupului. Dacă Î.P.S. Daniel al Moldovei adoarme conștiințele ortodocșilor prin aducerea unor adevărate sfinte moaște (ale Sfîntului Apostol Andrei, ale Sfîntului Mucenic Gheorghe, ale Sfîntului Ioan Casian) la fiecare hram al Cuvioasei Parascheva, iată cum papistașii îl întrec, ademenind pe ortodocși cu făcături. Unde sînt cei ce ne apără „constituțional” de

⁴⁷ Dascăli apuseni sînt și actualii teologi occidentali, urmași ai celor pe care-i pomenește Sfîntul Ierarh Marcu. Aceștia la rîndul lor sînt cei ce au dăscălit pe mulți dintre actualii ierarhi, preoți și teologi ecumeniști ai Bisericii Ortodoxe, datorită cărora a fost importat din Apus duhul noii conștiințe religioase. De asemenea dascăli apuseni pot fi numiți astăzi înșiși teologii noii ortodoxii.

prozelitism? Întrecînd chiar măsura apostatilor despre care știm că nu au cerut vreodată creștinilor ortodocși să cinstească pe eretici, IPS Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului decretează: „Toți [greco-catolicii întemnițați] au murit în închisori devenind martiri, în memoria cărora ar trebui să ne plecăm frunțile.” (*Formula AS, anul 14, nr.611, april.2004, p.3*) Proorocind cele ce tainic se ticluiesc îndărătul Mișcării Ecumeniste, ticluri de care, iată, creștinii ortodocși nu au cunoștință, numitul ierarh face o sumbră dezvăluire (op.cit., p.3): „Va veni o vreme în care și românii îl vor recunoaște pe papa drept cap al Bisericii, ca o concluzie a unității creștinismului.” Nici nu poate fi altfel avînd în vedere zelul pe care îl depun astăzi ierarhii Bisericii privitor la întrunirile ortodocșilor cu catolicii și nu numai, recunoașterea unui conducător universal fiind în chip logic și necesar încununarea a toate eforturile ecumeniste.

Celor încîntați de oarecare „minuni și semne miraculoase” săvîrșite de diverși „mistici” căzuți în diavolească rătăcire, Sfîntul Ignatie Briancianinov (+1867) le spune: „O mare parte dintre nevoitorii *bisericii* apusene (romano-catolică n. n.), socotiți în sînul acesteia ca foarte mari *sfinți* (aceasta după căderea ei de la Biserica Răsăriteană), s-au rugat și au ajuns la vedenii, bineînțeles mincinoase, [...] cuprinși fiind de înșelare, din pricina neobișnuitei lor înfierbîntări trupești și pătimășe. Acești păruți sfinți se aflau în cea mai cumplită înșelare drăcească. [...] Într-o asemenea stare se afla Ignățiu de Loyola, întemeietorul ordinului Iezuiților.” (*Despre înșelare*)

Iar Cuviosul Serafim Rose (+1982) vîdind duhul sub a cărui înriurire se „sfințesc” papistașii, lămurește: „Francisc din Asissi, conform învățăturilor ortodoxe, este o pildă de monah care a căzut în rătăcire duhovnicească și în înșelare, fiind slăvit ca sfințit numai pentru pricina că Apusul căzuse deja în apostazie, pierzînd criteriile ortodoxe ale vieții duhovnicești.” (*Mai aproape de Dumnezeu*)

Pentru a ne feri de păruții sfinți, Cuviosul Părinte Cleopa (+1998) ne ajută să pricepem cine-i ajută în minunile cu care uimesc pe cei neiscușiți în dreapta credință: „Luați aminte! Să nu credeți în proorocii mincinoși că fac minuni cu puterea satanei și pe cei slabi în credință o să-i înșele. Ei lucrează cu satana, iar noi sîntem cu Hristos.” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, VII*)

Sfântul Paisie de la Neamț (+1794) voind a-i lămuri pe creștinii-ortodocși cele despre sfințenie, ne învață cum putem deosebi închipuita sfințenie cea de la draci dobîndită, de lucrarea harului ce poposește în cei ce neabătîndu-se de la adevărul drepte credințe, primesc înnoirea prin harul Sfântului Duh: „Sfințenia adevăraților bărbați sfinți nu se cunoaște propriu-zis după minuni căci și păgînii și ereticii pot face minuni cu ajutorul diavolului,⁴⁸ ci după adevărata credință ortodoxă, după felul în care păzesc cu grijă dumnezeieștile dogme, urmează toate canoanele apostolice și sobornicești și predaniile Bisericii Ortodoxe, și după viețuirea cea fără de prihană, urmînd toate poruncile Evangheliei și ale Sfinților Părinți.”⁴⁹ (*Ortodoxia și umanismul religios*)

Citirea învățăturilor cuprinse în cărțile acestora pentru adevărații creștini înseamnă păcat arătat în îndreptarele de spovedanie. Privitor la rătăcirile numite „învățături” ale înțelepților și ale tuturor căpeteniilor papistașe și cum le-au stat împotriva Sfinții Bisericii. [1,2] Între faptele bune pe care tinerii ortodocși trebuie să le săvîrșească, Arhim. Ioanichie Bălan în *Călăuză ortodoxă în familie și societate II* (p.163)

⁴⁸ Vezi și „minunile” din revistele: *Formula As, Magazinul, Paranormal, Revista fenomenelor paranormale, Lumea Misterelor, Revista misterelor, Elixirul etc. Vezi și feluritele „vindecări” din lumea catolică, protestantă și păgînă. Vezi și aparițiile „miraculoase” de la Lourdes, Fatima, Medjigore, sau de la Pucioasa-Noul Ierusalim.*

⁴⁹ Să ia aminte la aceste criterii acei ortodocși cu vederi largi, care, zăpăciți fiind de vicleana reeducare ce se cheamă știință și cultură și dobîndind strîmba cunoaștere despre cele ce sînt în lume, numesc „sfinți” pe acei guru, iluminați, magicieni, făchiri, vrăjitori, vraci, tămăduitori etc., din pricina faptelor drăcești pe care le interpretează ca fiind „minuni”.

arată și pe aceasta: „Să nu citească reviste și cărți neortodoxe”. Iar tuturor creștinilor le spune și aceasta (p.155): „Să nu primească nici să aducă în casele lor cărți eretice de orice fel, ca să nu fie cineva atras la erezii, spre veșnica osîndă”.

Atît celor ce se află în îndoială cît și nevolnicilor ortodocși ce trădînd Biserica fraternizează cu cei dați anatemei, Protoiereul profesor Teodor Zisis din Tesalonic le spune: „Pe eretici, nu-i cinstim, ci-i condamnăm!” (*Graiuri ortodoxe I*)

IX.

Pricinile pentru care un ortodox nu poate participa la procesiuni ecumeniste și alianțe cu vădit duh antihristic, precum: „săptămîni de rugăciune”, „înfrățiri”, marșuri ale „păcii”, „libertății”, „prieteniei”, la tabere, conferințe și la alte adunări [11] ecumeniste, organizate astăzi de ierarhi și preoți ecumeniști ortodocși sau eretici, aflați în slujba mișcării ecumenice.[12]

În ultimii ani, în Sfintele Posturi și sărbători, creștinii ortodocși sînt chemați de către mai marii Bisericii să ia parte cu popii și credincioșii catolici și greco-catolici la diferite întruniri și festivități religioase ori civice, spre o mai strînsă conviețuire între cultele și confesiunile eretice și Biserica lui Hristos, punîndu-se astfel temelia viitoarei colectivizări antihristice a noului babilon - ecumenismul. Ce sînt aceste adunări înaintea lui Dumnezeu și cît sînt de înțelepți cei ce le organizează ne spune Sfîntul Prooroc Ieremia (veacul VI î.H.): „S-au făcut de ocară înțelepții, au turbat și s-au prins în curse. Iată, au lepădat cuvîntul Domnului, și atunci unde este înțelepciunea lor?” (*Ieremia 8:9*)

Neavînd de fel criterii dogmatice, nici canonice, adunările ecumeniste sînt cu adevărat curse pentru creștinii ortodocși. Neavînd nici o lege clară, ci doar programe, nimeni dintre simplii creștini nu știe nici cine le-a înființat, nici cine le e adevăratul stăpîn. Practic, aceste adunări sînt în afara vreunei stăpîniri duhovnicești ori bisericesti. Neavînd nici cele mai vagi criterii ortodoxe, după care au viețuit cîndva Sfinții Părinți, adunările ecumeniste sînt curse pentru creștinii ortodocși datorită faptului că scopurile lor, fiind pămîntești, lumești, nu sînt veșnice și mîntuitoare, căci fac din creștinii ce viețuiesc pentru Hristos, creștinii ce viețuiesc pentru lume, creștinii ai lui Antihrist. Faptul că Mișcarea Ecumenică este inițiată și

patronată de masonerie ca mișcare împotriva ortodoxiei este adeverit și de bună parte dintre oamenii de seamă ai Bisericii, cum ar fi: Părintele Stăniloae, Cuviosul Ioan Iacob Hozevitul, Cuviosul Filotei Zervacos, Cuviosul Serafim Rose, Cuviosul Paisie Aghioritul, Cuviosul Iustin Popovici, Arhiepiscopul Averchie Taușev, Episcopul Nicolae Velimirovici, Cucernicul Părinte Dimitrie Gagastatis, Profesorul Teodor Zisis, Părintele Gheorghe Calciu, Mihai Urzică.

Pe doritorii de întruniri cu gloate păgîne și apostate, care nu bănuiesc ce duh le însuflețește, Sfîntul Apostol și Evanghelist Ioan (+100) îi avertizează: „Iubiților, nu dați crezare oricărui duh, ci cereați duhurile dacă sînt de la Dumnezeu, fiindcă mulți prooroci mincinoși au ieșit în lume.” (1 Ioan 4:1)

Cît sînt de creștinești și totodată folositoare Bisericii sînt aceste adunări ecumeniste, aflăm de la Sfîntul Iustin Popovici (+1979): „Această alianță a clericilor și după natura ei și conform activității sale, nu aparține de Biserică, deoarece, prin însăși existența sa, lucrează împotriva Bisericii, batjocorește Biserica. Întrucît această alianță lucrează samavolnic în numele Bisericii, în cazul acesta ea funcționează ca un cal troian vîrit în curtea Bisericii.” (*Biserica și Statul*)

Iar Cucernicul Părinte Dimitrie Gagastathis (+1975) surprins de îndrăzneala păstorilor și păstoriiților de a participa la întruniri cu cei afurisiți de Sfîntii Părinți, adaugă: „Aș vrea să știu în ce cred acei clerici și eretici [alții decît papistașii înșiși] care colaborează cu Papa.” (*Amintirile unui sfînt*)

Pentru a șantaja pe viețuitorii Sfîntului Munte Athos, forurile europene au sponsorizat repararea drumurilor și a mănăstirilor athonite; pentru ca apoi, sprijinindu-se pe acest fapt, invocînd drepturile omului și egalitatea sexelor, să ceară ceea ce nu a îndrăznit nimeni pînă acum, dar Sființii au proorocit: intrarea femeilor în Sfîntul Munte și hirotonirea femeilor, pretenții ce contravin atît monahismului tradițional athonit cît și normelor legislativ-canonice după care se conduc în Muntele Athos

obștile mănăstirilor (vezi revista *Rost*, anul II, nr. 16, 2004 p. 44).

Din sfera preocupărilor seculare ale Bisericii face parte și proiectul privind construirea „catedralei neamului”. Neamul nu este persoană, și în consecință nu se poate sfinți, pentru a putea fi așezat în rînd cu Sfinții și cu cele sfinte, ori pentru a i se închina hram și biserică. Fugind de rătăcirea globalizării, să nu alunecăm în aceea a îndumnezeirii nației. Privitor la Catedrala Mîntuirii Neamului vezi *SCARA* (treapta 3, an II, feb.1998, p.19-32). Angajarea Bisericii în sprijinul unor proiecte antihristice este ilustrată și de revista *Porunca iubirii* (nr. 3, 2004, p.80), precum și de revista *Creștinismul neamului românesc* (Ed.Agaton, Făgăraș, 2004, p.89) în care aflăm cum mitropoliți și episcopi ai Bisericii au mers pînă acolo încît au binecuvîntat o traducere necanonică a bibliei.

Tot proiect masonic este și circuitul electoral al unui preot, „Eminența Sa (sic!), Aurel Rădulescu, Părinte Juris (sic!), Vicar general (sic!) și Lider spiritual (sic!) al Bisericii Ortodoxe Române din America, de sub jurisdicția Patriarhiei Ecumenice a Constantinopolului și lider al partidului *Renașterea România*, rezultat din fuzionarea cu *Partidul Pensionarilor*” (vezi cartea sa de vizită, în care, alături de reformele antihristice promise poporului român, se găsește icoana Sfintului Mare Mucenic Gheorghe). Cal troian în Biserică sint și aparițiile pe canalele T.V. ale unor preoți ortodocși purtînd discuții cu vrăjitori, dispute pierdute rușinos, spre smintirea creștinilor.

Urmînd întregului sobor de sfinți ai Bisericii, care nu numai că nu au participat ci chiar s-au împotrivit oricăror forme de adunare și unire cu cei de alte credințe, Cuviosul Gherman al II-lea (+1240), Patriarh al Constantinopolului, îndeamnă poporul ca, de va fi nevoie, să se despartă atît de păstorii cit și de bisericile unde se hulesc învățăturile, dogmele și canoanele sfinților lui Hristos: „Să fugiți alergînd departe de preoții

[ortodocși] care s-au pus în slujba catolicilor⁵⁰ [și a altor eretici] [...] Este mai bine să vă rugați lui Dumnezeu singuri, la casele voastre, decît să participați la adunările comune împreună cu latino-cugetătorii." (*Graiuri ortodoxe II*)

Cine se află în spatele slujbelor și rugăciunilor comune și ale altor întruniri ecumeniste, și căror interese dau ascultare ierarhii, preoții și teologii ortodocși ecumeniști, ne spune un alt iubitor de adevăr și apărător al dreptei credințe, Cuviosul Filotei Zervakos (+1980): „Din nefericire, conducerea și stăpînirile Statului și ale Bisericii sînt guvernate de mai marele întunericului și de masonerie [13]. Vai, vai, unde am ajuns! Cei mai mulți dintre conducători sînt sub stăpînirea celui rău! [...] Dar, și în aceste zile în care toți s-au abătut de la credință, Domnul Iisus Hristos n-a părăsit Biserica Sa. (*Viața și învățăturile*)

Este știut îndeobște în mediile bisericesti că o bună parte din ierarhii, preoții și teologii B.O.R. sînt francmasoni, așadar potrivnici ai lui Hristos și ai Bisericii. Semnul vădit al apartenenței la masonerie este slugărnicia pe care o arată față de reformele religios-ecumeniste și cele privind planurile sociale ale Europei. Despre acestea vezi articolul *Francmasonerie și ortodoxie* în *SCARA* (treapta 3, an II, feb.1998, p.306-310) și *Porunca iubirii* (nr. 3, 2004, p.29-49).[13] Nu este de mirare că unii dintre mai-marii Bisericii fac parte din masonerie, cînd această organizație ocultă este legalizată și protejată de statul român, ba chiar elogiată de fostul președinte al unui popor ortodox.

Așadar noi, creștinii de rînd, să nu ne îpușinăm cu duhul cînd vedem că în cele din afară, în legiuirile ei, Biserica pare

⁵⁰ Dacă ar fi să dăm ascultare acestui îndemn, atît de îndreptățit astăzi, multe biserici ar trebui să rămînă goale. Poate astfel s-ar mai înțelepți și mai-marii Bisericii. Să ia aminte cucernicii și cuvioșii ispitii de erezia ecumenistă, căci vor da seamă în fața lui Dumnezeu de dezbinarea ce va fi între ortodocșii ascultători de Sfinții Părinți și ortodocșii supuși duhului ecumenist.

biruită de cel rău, ci să stăm alături de cei ce vor fi prigoșiți pentru dreapta-credință sub felurite învinuiri civile și bisericesti, cunoscând din înseși pătimirile lor calea adevăratei ortodoxii: calea cea strîmtă și cu chinuri, de care a pomenit Însuși Hristos, cale pe care astăzi calcă din ce în ce mai puțini păstori și creștini. În viitor, această cale, unită cu dreapta-credință, va fi singurul semn al adevăratei ortodoxii și al dragostei nemincinoase de Hristos.

X.

Cuvînt de învățătură ortodocșilor de a nu adera, înscrie sau participa la activități organizate de diferite „centre”, „alianțe”, „asociații”, „ligi”, „societăți”, instituții cu caracter ecumenist, ce au ca scop oficial „caritatea”, „pacea”, „unitatea”, „cultura”, „spiritualitatea”, „religiile”, „societatea” etc. (multe sînt organizate de B.O.R.), precum:

Asociația Ecumenică a Bisericilor din România (AIDRom); Centrul Internațional Ecumenic; centrele Ecumeniste ale Mitropoliilor, cum sînt, în eparhia Moldovei și Bucovinei: ASCOR Iași⁵¹, Institutul Ecumenic „Sfîntul Nicolae”; Institutul Cultural-Misionar TRINITAS-Golia; Centrul Cultural-Pastoral „Sfîntul Daniil Sihastrul” – Durău; Centrul social-cultural „Sfîntul Paisie de la Neamț”⁵²; Centrul social-cultural „Sfîntul Ilie”-Miclăușeni; Sectorul de asistență socială „Diaconia”; Centrul de cercetare și prognoză social-pastorală; Societatea Ortodoxă Națională a Femeilor Române (SONFR); Asociația Femeilor Ortodoxe din România, Fundația „Solidaritate și Speranță”; Fundația Sfînta Virginia – Cetatea Noua Ierusalim (tabăra de la Pucioasa-Glodenii); Centrul de Practică Isihastă;

⁵¹ Se știe că ideologic, logistic și financiar ASCOR-ul este întreținut în bună parte de filantropia ereticilor ce aparțin cultelor, confesiunilor și Bisericilor ecumeniste, în spatele cărora se află politica intereselor unor organisme masonice internaționale. Astfel, indirect ASCOR-ul se prezintă ca fiind „capul de pod” al acestor organizații în BOR. Deși mulți membri ASCOR sînt sinceri rîvnitori în cele bisericești, activitatea acestor centre este axată pe rezolvarea aspectelor trupești ale vieții și foarte puțin pe cele duhovnicești, vîndînd teluri și obiective îndeobște protestante și ecumeniste. Cine se îndoiește de aceasta să ia aminte la activitățile desfășurate de ASCOR pînă în prezent.

⁵² Astăzi, mai mult ca oricînd, prin mijlocirea filantropiei instituționalizate și a centrelor ecumeniste în mănăstiri, monahismul este aservit intereselor sociale, prioritare viețuirii duhovnicești în Biserică. Cărui duh slujesc proiectorii reformatori de astăzi aflăm din vedenia unuia dintre ucenicii Cuviosului Paisie Velicicovski care a proorocit despre vremurile noastre. Vezi la Sfîntul Ioan Iacob Hozevitul, în *Hrană duhovnicească*, p. 269-273. Tot acolo, vezi capitolul *Ispita creștinilor cu adevărat ortodocși*, pp. 273-275, și proorocia Sfîntului Moisi Arapul, p.275-277.

Fundația „Samarineanul Milostiv; Asociația pentru Pacea Religiiilor din România (APAR); Centrul de Studii și Vacanțe Spirituale „Domeniul Vieții Lungi” – Vulcana-Băi; Secția Română a Conferinței Mondiale a Religiiilor pentru Pace; Noua reprezentare a lumii – XXI Eonul dogmatic; Inițiativa Religiile Unite – România; Academia Internațională pentru Studiul Istoriei Culturii și Religiiilor, Centrul de Cercetări și Studii Religioase; Departamentul de Doctrină și Mass-Media „Armonia”; Centrul Interconfesional de Sănătate „Provita Medicală”; Alianța pentru Renaștere Spirituală (ARS); Mișcarea de Integrare Spirituală în Absolut (MISA); Grupul Național Yoga pentru Restaurare Umană (GNYRU).

Peste tot în lume, dar mai ales în țările ortodoxe, iau amploare în ultimii ani, din ce în ce mai multe organizații ecumeniste ce urmăresc unitatea și unirea religiilor, integrarea lor în diferite programe sociale, slujind intereselor pămîntești ale omenirii, precum: asigurarea sănătății celor suferinzi, bunăstare în țările sărace, progres economic în țările slab dezvoltate, pace în lume, reforme cultural-educative, organizații pentru care aceste obiective sînt mai presus de viețuirea în dreapta credință și de mîntuirea în Hristos. Astfel caritatea ia locul sfintelor dogme și canoane, „binele” e mai căutat decît adevărul, sănătatea trupească e mai de preț decît lucrarea duhovnicească iar pacea terestră e mai rîvnită decît jertfirea pentru Împărăția Cerurilor. Fericirea celor mulți înlătură așadar datoria de a pătimi pentru mîntuire și de a te jertfi pentru Hristos.

Acestea sînt principalele centre responsabile de popularizarea în rîndul ierarhilor, preoților și a întregului popor a toată rătăcirea și amăgirea politeistă (cinstitoare de mai mulți dumnezei), oblăduită de otrăvitoarea Mișcare Ecumenică. Aceasta este marea adunare a satanei, care în viitor va aduce în Biserică prigoniri, întemnițări și multă vărsare de sînge,

datorită cărora în calendar se vor adăuga noi sfinți mucenici, mărturisitori ai drepte credințe.

Privitor la trupeștile țeluri antihristice patronate și susținute de instituții precum cele amintite, Cuviosul Serafim Rose (+1982) ne spune: „Groapa în care cad cei mai superficiali dintre cei interesați de teologia sau gândirea ortodoxă se găsește în special în adunările ecumenice și în tot felul de conferințe. [...] Atitudinea produsă de asemenea instituții ecumenice este cea a diletantismului frivol. [...] Se poate vedea o licărire a acestei atitudinii în comentariul unui student ortodox de la Institutul Ecumenic sponsorizat de Consiliul Mondial al Bisericilor (CMB) din Elveția.” El notează că „cele mai interesante discuții [...] n-au avut loc în timpul sesiunii plenare, ci mai degrabă atunci când stăteau în fața șemineului la un pahar de vin. [...] Pentru a ne apropia de Sfinții Părinți, trebuie să ieșim din această atmosferă lumească. [...] O persoană care trăiește în atmosfera conferințelor și institutelor ortodoxe de astăzi nu poate considera că [...] se află în mediul adevăratului duh ortodox. [...] Duhul lumii academice, plin de lumesc, autosatisfăcut, în care au loc aproape toate conferințele din institutele ecumeniste, [...] toate acestea au un duh sufocant, artificial, care nu poate prilejui o adâncă trăire duhovnicească trebuincioasă creștinilor ortodocși.” (*Mai aproape de Dumnezeu*)

Sfântul Teodosie de la Pecerska (+1073), prevenindu-ne de primejdia ce ne pîndește pe noi ortodocșii atunci când participăm la felurite adunări „religioase”, alături de cei ce cugetă strîmb cele ortodoxe, ne îndeamnă: „Păzește-te, fiule, de cei cu credință strîmbă și de toate discuțiile lor, căci și pămîntul nostru s-a umplut de ei! [...] Așadar, fiule, ferește-te de aceștia și întotdeauna apără-ți credința ta! Nu te înfrăți cu ei, ci fugi de ei, și întărește-te în credința ta prin fapte bune!” (*Mărturisirile Sfinților Părinți împotriva ereziei numite ecumenism*)

XI.

Cuvînt spre luare-aminte a ortodocșilor de a nu organiza sau participa la excursii, tabere și pelerinaje (Taize, Assisi, San Egidio, Grota Feratta, Gratz, Vatican, Lourdes, Fatima, Medjugore etc.) organizate de centre ortodoxe misionar ecumeniste, ori de ereticii catolici și protestanți, ce includ vizitarea unor așezăminte și obiective ecumeniste aparținînd „cultelor”, „confesiunilor”, „bisericii” neortodoxe: catedrale, domuri, case de rugăciuni, centre umanitare, comunități ecumeniste, cum ar fi: *Congregația Misionarilor Verbiți din Traian, Comuniune și libertate, Emanuel, Surorile lui Foucoud l'Arche, L'Abbe Pierre.*

Astăzi mulți ortodocși necredincioși, neiscușiți în învățăturile Sfinților Părinți, creștini călcători ai sfințelor canoane și disprețuitori ai predaniei Bisericii, obișnuiesc să privească cultele și confesiunile eretice drept părți ale aceluiași adevăr. Pe temeiul acestor erezii, oficiile de turism laice și bisericesti, în dorința de a crea legături economice și „religioase” cu cei aflați în afara Bisericii, organizează excursii, tabere, pelerinaje în diferite centre, așezăminte și alte instituții „spirituale”, ducîndu-i astfel pe creștini în rătăcire. Acestor înșelați care-l caută pe Dumnezeu și cele ale Lui, acolo unde dreapta credință lipsește cu desăvîrșire, iată ce le grăiește Dumnezeu prin gura Sfințului Prooroc Ieremia (veacul VI î.H.): „Preoții n-au zis: Unde este Domnul? Învățătorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii au lepădat⁵³ credința [...] și s-au dus după cei ce nu-i

⁵³ Între păcatele de care creștinii ortodocși trebuie să se căiască și sunt datori să se mărturisească la duhovnic, se află și acesta: „lepădarea de dreapta credință ortodoxă”.

pot ajuta. De aceea, la judecată, voi grăi împotriva voastră – zice Domnul – și împotriva nepoților voștri voi cere osîndă.” (*Ieremia 2:8, 9*)

Din atitudinea Sfîntului Ierarh Marcu al Efesului (+1444) față de eretici, noi creștinii de astăzi lesne înțelegem care trebuie să fie și atitudinea noastră atît față de organizatori, cît și față de împătimitii de înfrățire întru înșelare, prin intermediul controversatelor excursii: „Am rupt toate legăturile cu latinii [romano-catolicii], tocmai fiindcă sînt eretici.” (*Sinodul de la Ferrara-Florența*)

Sfîntul Ioan Gură de Aur (+407) la rîndu-i îndeamnă pe cei binecredincioși: „Să nu te amăgească pe tine - o ascultătorule! – adunările ereticilor.” (*Graiuri ortodoxe II*)

XII.

Unde se arată care sunt importantele activități ecumeniste de la noi din țară, de care trebuie să ne ferim:

„Olimpiada națională de religie⁵⁴”, „Congresul internațional și interconfesional al călugărilor⁵⁵”, „Conferința internațională despre reconciliere și viață monahală”, „Darul sfânt al vieții și cobaterea păcatelor împotriva acesteia” etc.; nu vă înscrieți la cursuri și seminarii ecumeniste (chiar dacă se pretind „ortodoxe”), pe teme precum: „Mișcarea ecumenică și dialogul interconfesional”, „Istoria relațiilor internaționale și a diplomației confesionale și religioase”, „Noul Testament”, „Istoria biblică a Vechiului Testament”, „Istoria literaturii creștine”, „Istoria limbii și literaturii române vechi”, „Istoria creștinismului în spațiul românesc”, „Literatura religiilor românilor”, „Literatură religioasă a secolului XX”, „Arta sacră creștină”, „Liturghie și imnografie creștină”, „Doctrină ortodoxe și catolice”, „Doctrină creștine protestante”, „Doctrină religioase necreștine”, „Viața spirituală și mass-media”, „Istoria culturii și civilizației antice”, „Istoria civilizației europene”, „Istoria literaturii europene”, „Istoria comparată a religiilor”, „Religie și știință”, „Morală creștină și etică socială”, „Sociologia religiilor”, „Drept religios comparat”, „Statul și raporturile lui comunitățile creștine”, „Limbi clasice: ebraică, latină, greacă”, „Limbi moderne: engleză, franceză”, „Biblioteconomie și istoria cărții”.

Nici nu participați la dezbateri asupra unor teme precum: *„Darul sacru al vieții”, „Drepturile omului”, „Terra –*

⁵⁴ Vezi în *Candela Moldovei*, an VIII, nr. 5, mai 1999, p. 10-11. Din tradiția Bisericii știm că Biserica nu este „teatru de instrucție”, nici stadion al vreunor întreceri „duhovnicești” publice, în urma cărora să se acorde de vreun juriu „premier” pentru „merite duhovnicești” ortodocșilor „performeri”.

⁵⁵ Vezi în *Candela Moldovei*, an XIII, nr. 7-9, iulie-septembrie 204.

pămînt al păcii" etc.

Rostul practic al acestor învățături promovate în cursuri și seminarii este doar unul: satisfacerea orgoliului cunoașterii, hrănirea părerii de sine și a trufiei, sprijinită de erudiția bisericească. Psihoza studierii, analizării și catalogării științifice a faptelor ce țin de viețuirea creștină, vădește mentalitatea specific protestantă ce domină astăzi ierarhia și teologia Bisericii Ortodoxe. Scopul tăinuit al acestor preocupări este abandonarea învățăturilor ortodoxe ale Sfinților Bisericii, liberalizarea gândirii și viețuirii ortodoxe, obosirea minții ortodoxe cu balast cultural, dăunător mîntuirii.

După cum se observă, bună parte din temele de mai sus se arată ca fiind întru totul ortodoxe, deloc smintitoare, dar îndărătul aparențelor se țese ceea ce puțini creștini știu: toate aceste cursuri și seminarii au rolul de a spăla creierul tinerilor ortodocși, al viitorilor teologi, preoți și ierarhi, de toate învățăturilor ortodoxe, înlocuindu-le cu învățături noi, ecumeniste. Aceste schimburi de informații se fac prin reinterpretarea în manieră protestant-papistașă a celor descoperite de Sfintul Duh în Scripturi, precum și printr-o nouă tilcuire a unor învățături din Biserică, precum: Sfinta Treime, ortodoxia, Sfintele Scripturi, posturile, sărbătorile etc., nu după Sfinții Părinți, ci după criteriile raționaliste, scolastice, antiortodoxe. Astfel, creștinii viitorului, sub îndrumarea noilor promoții de ierarhi, teologi și preoți reeducați în duhul teologiei moderne, se vor ruga *altfel*, se vor închina *altfel*, păstrînd rînduielile Bisericii și crezînd în dogmele și canoanele ei *altfel* decît noi, cei de astăzi, decît sfinții ortodoxiei și decît înaintașii noștri, continuînd să se numească „ortodocși”. Aceasta va fi înșelarea de pe urmă a ortodocșilor apostatați, înainte de venirea „ortodoxului” Antihrist.

Atît celor ce organizează cit și celor ce frecventează astfel de cursuri, li se potrivește cuvîntul Sfintului Apostol Petru

(+64): „Și mulți se vor lua după învățăturile lor rătăcite, și, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită.” (2 Petru 2:12)

Vinarea înălțimilor duhovnicești prin mijlocirea sofismelor teologice alcătuite din graiuri străine urechilor poporului, graiuri întrebuițate astăzi în vorbirea bisericească, să fie departe de noi! Pentru aceasta și zice Sfântul Apostol Pavel (+64): „Dar în Biserică vreau să grăiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăț și pe alții, decît zeci de mii de cuvinte într-o limbă străină.” (1 Corinteni 14:19)

În numele lui Hristos se rostesc astăzi multe neadevăruri. În numele Bisericii poporul este hrănit cu învățături ce desfătează auzul celor iubitori de slavă și lingușire. În numele Ortodoxiei, ierarhii, preoții, călugării și teologii ecumeniști înlocuiesc în Biserică învățăturile Sfinților Părinți cu învățăturile prelaților catolici, ale pastorilor protestanți și ale teologilor occidentali, numite în chip mincinos „ortodoxe”. Privitor la acestea, Sfântul Ignatie Briancianinov (+1867) ne îndeamnă: „Să ne păzim mintea de încercarea falselor învățături ascunse sub masca și cu numele de „învățături creștinești!” (*Taina fărădelegii*)

Privitor la cursurile teologice ale ortodoxiei contemporane și la întortocheatele discursuri străine duhului ortodox al Bisericii, grăitoare sînt observațiile Sfîntului Ioan Gură de Aur (+407): „Cînd vei vedea amăgitori în cuvinte, adu-ți aminte de prorocul care spune: *Vai celor ce scriu răutate. [...]* Cînd vei vedea Sfînta Scriptură spurcată de cei ce par că sînt creștini [...], cînd vei vedea noroade alergînd la grăitorii de basme [...] nu te tulbura nici să nu cazi [...] ci lăcrimînd adu-ți aminte de Apostolul care spune: *În vremurile de apoi vor apostazia unii de la credință, luînd aminte la duhurile amăgirii și la învățăturile necurațiilor diavoli. Și iarăși spune: Va fi o vreme cînd nu vor mai răbda învățătura sănătoasă ci își vor îngămădi învățături după poftele lor, gîdilindu-și auzul, și-și vor întoarce auzul de la adevăr și vor fugi după basme.*” În continuare Sfîntul Ierarh ne îndeamnă să nu schimbăm cu nici un chip

învățătura Sfinților Părinți prin aducerea noilor graiuri în Biserică, ci să urmăm vechilor învățături duhovnicești: „Aduceți-vă aminte de mine totdeauna, fraților și țineți predaniile pe care le-ați primit de la fericii bărbați, de la prooroci și apostoli și de la Stăpînul tuturor.” (*Cuvînt despre proorocii mincinoși și despre învățătorii mincinoși și despre cei fără de Dumnezeu eretici și despre semnele sfîrșitului acestui veac, PG 59*)

Împotriva acestei porunci lăsată nouă de Sf. Apostol Pavel și de toți Sfinții Bisericii, se ridică IPS Serafim Joantă, arătînd: „Statele și popoarele ne-au primit în sînul lor nu ca să ne constituim în ghetouri etnice sau confesionale, ci pentru ca să ne integrăm în societatea în care trăim.” (*Biserica Ortodoxă Română. Pentru o Europă unită în spiritul credinței și tradiției creștine, 8-14 mai 2003, p.75*)

Pentru creștinii neavizați, sintagma de „ghetou etnic sau confesional,” maschează viețuirea după faptele și învățăturile, predaniile și rînduielile Sfinților Părinți, iar termenul „integrare” desemnează părăsirea celor arătate mai sus. Nădăjduind în Europa, iar nu în statornicia în învățăturile, rînduielile și predania Sfinților Părinți, IPS Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului ne îndeamnă și el la rîndu-i să nu mai fim atît de ortodocși, adică „izolați”: „Putem nădăjdui că dorința noastră de a aparține Europei va fi mai puternică decît tentația izolării.” (*Formula AS, an14, nr.611, april. 2004, p.3*).

De ce oare un ierarh ortodox se simte dator să aparțină unei lumi care demult timp a părăsit cele bisericesti, il neagă pe Hristos, elaborînd chiar legi împotriva viețuirii creștinești. De ce acesta numește dorința sfinției sale, „dorința noastră”, fiindcă noi credem că nu toți creștinii doresc cele lumești, fiindcă nici sfinții, nici apostolii, nici Hristos Însuși nu au dorit ceva din cele lumești. O astfel de dorință noi o numim dorință antihristică.

Ce condiții sînt necesare atît ortodocșilor cit și ereticilor care

se întrunesc pentru „unitatea ecumenistă”, ce omit conștient și unii și alții, pretinzând însă că în numele adevărului se adună, ne spune Cuviosul Serafim Rose (+1982): „La asemenea întâlniri ecumenice, una dintre regulile de politețe despre care heterodocșii (ereticii) nu au cunoștință este că prima condiție pentru studierea Sfinților Părinți este aceea de a avea aceeași credință cu a Părinților Ortodoxiei.” (*Mai aproape de Dumnezeu*)

Vinovați de sfidarea acestei reguli se fac întâi cei ce în chip mincinos se numesc ortodocși, adică teologii, preoții și ierarhii ecumeniști ai Bisericii, iubitori de eretici și erezii; iar mai apoi, înșiși rău-credincioșii și necredincioșii amăgiți de ortodocșii larg-credincioși, poli-închinători și strîmb-viețuitori.

Să ia aminte ierarhii, preoții și teologii ecumeniști ai Bisericii Ortodoxe la cuvintele Cucernicului Părinte Dimitrie Gagastathis (+1975): „Cînd prelații altor Biserici [decît cea ortodoxă] au venit în Trikala⁵⁶, la început m-am dus doar să-i văd, dar apoi mi-am zis: *Părinte Dimitrie, pleacă imediat de aici și nici măcar nu privi înapoi!* Nu trebuie să-i acceptăm. Urmez acest principiu de mulți ani. A fost cam nepoliticos din partea mea, dar e mai bine să te pui bine cu Dumnezeu decît cu oamenii. [...] Am fost încercuți de masonerie și mulți luptă împotriva Bisericii noastre, dar cred că încercările lor sînt zadarnice.” (*Profeții și mărturiile creștine pentru vremea de acum*)

Celor încîntați de vasta cultură lumească și religioasă a odraslelor, creștinilor entuziasmați că din familiile lor se ridică preoți și teologi responsabili de educația ortodoxă a viitorilor slujitori ai Bisericii, Sfîntul Ioan de Kronstadt (+1908) le zice: „Luați aminte la hrana (intelectuală) a tineretului lumesc, ba chiar și a celui ce studiază teologia! [...] Priviți ce citește, ce înghite el cu mintea, cu memoria, cu inima! [...] Acum, ia vedeți, din atare hrană, ce rîgîit a ieșit, ce a devenit tineretul

⁵⁶ Oraș în nordul Greciei.

nostru, ce duh a adunat în sine! Duhul tăgăduirii a tot ce e dumnezeiesc. [...] Trebuie date tineretului lecturi bune. [...] Trebuie ca el să fie educat în duhul Bisericii de altădată.”
(*Despre tulburările lumii de astăzi*)

Această hrană de mult nu mai este ortodoxă, din chiar vremea lui Cuza, de când învățămîntul bisericesc a fost înlocuit în școli de învățămîntul laic, adică ateu, ale cărei roade le vedem astăzi la părinții noștri, la noi și la noile generații. Cit despre învățămîntul teologic, ce să mai spunem? Adevărate școli de atei „ortodocși”! – din care lipsește instruirea în viețile și scrierile Sfinților Părinți, prin înlocuirea lor cu studii elaborate de teologi catolici și protestanți, prin care viitorilor preoți atei li se strecoară în suflet noi moduri de înțelegere a Ortodoxiei. Grăitoare în această privință sînt atît manualele de religie (de ce de „religie”, iar nu de „credință ortodoxă”?) cit și pregătirea duhovnicească și viețuirea morală a multor profesori de religie (și nu numai a lor) și preoți profesori de teologie.

Despre decăderea teologiei ortodoxe în seminariile și facultățile BOR, cucernicul părinte Dumitru Stăniloae mărturisește: „De pe la 1869 de cînd s-au întemeiat facultățile de teologie, teologia noastră a fost foarte influențată de teologia scolastică catolică. Am luat manualele [de teologie] de acolo și am cam uitat de terminologia noastră [ortodoxă, după Sfinții Părinți] care este terminologia filocalică, veche, a Părinților.” (*Ekklesia*)⁵⁷

Astăzi viețuirea duhovnicească între cîrmuitorii Bisericii este rar de aflat. Dacă în trecut Biserica a strălucit în lume prin mulțimea sfinților mucenici și a cuvioșilor ce sihăstreau în pustie, acum iată din tot ce era odinioară virtute și faptă, am rămas, noi creștinii, doar cu studii, documente și cronici despre cele creștinești; cu predici și conferințe în care sînt enunțate cu precizie cele mai subtile amănunte ale ortodoxiei. Ce lipsește

⁵⁷ M-rea Noul Neamț și Seminarul Teologic Chișinău, 9/12 mai-aug. 2000, p.23.

însă doctoranzilor și academicienilor teoreticieni ai Ortodoxiei, aflăm de la Cuviosul Părinte Iustin Popovici (+1979): „De la învățătorii și pedagogii noștri, poporul nostru așteaptă în primul rînd sfințenia.” (*Biserica și Statul*)

Acești dascăli au pierdut de mult frîiele drepte credințe, aflîndu-se ei înșiși otrăviți de diferite teorii științifice și culturale anti-evangelice și anti-ortodoxe. Aceste călăuze întru apostazie trăiesc în afara gîndirii și viețuirii ortodoxe, hrînindu-se intelectual și sufletește nu din învățătura Sfinților Părinți, ci din cultura antropolatră a Europei, cultură ce a abandonat pe Hristos la marginea societății, punînd în locul lui omul și toate slăbiciunile omenești. A se vedea cărțile lui Ignatie Briancianinov, Ioan de Kronstadt, Iustin Popovici, Nicolae Velimirovici, Averchie Taușev, Serafim Rose și Ioan Iacob Hozevitul.

XIII.

Despre cum un ortodox nu trebuie să creadă în nici un fel de emisiuni⁵⁸ cultural-religioase (chiar „ortodoxe”, în care vorbitorii sînt episcopi, preoți și teologi ortodocși), precum: *Viața spirituală, Lumină din lumină, Viața cultelor, Micul samarinean* etc., prezentate de posturi TV (*Pax*) sau radio (*Trinitas, Renașterea, Vocea Evangheliei, Radio Vatican* etc.) [14]

Unul dintre cele mai mari păcate ale radio-televiziunii și cu atît mai mult al posturilor și programelor "creștine" e faptul că acestea deprind pe creștini cu împrăștierea minții și nepăzirea gîndurilor de lucrurile și sensurile acestei lumi, împătîmîndu-i spre acestea și slăbindu-le trezvia atenției. Alt păcat la fel de grav e faptul că imaginile TV stimulează păcatul imaginației, adică reprezentarea în minte a feluritelor chipuri ale acestei lumi, chipuri ce sînt adevărate, reale doar în afara minții, înăuntru însă fiind alcătuiți teoretice, iluzorii, mincinoase.

Aceste emisiuni, ce prezintă „tradiții spirituale” și „ceremonii religioase”, propovăduiesc învățătura pluralist-babilonică, adică marea erezie ecumenistă care susține că toate religiile cinstesc același „dumnezeu”, fiecare după înțelegerea ei, și că prin urmare toate sînt „bune”.

Cîndva Biserica era povățuită de prooroci și de sfinți. Astăzi locul aceloră l-au luat teologii noii ortodoxii care nu zăbovesc a grăi poporului prin mijlocirea mass-mediei, răstălmăcind învățăturile Sfinților Părinți ai Bisericii. Puțini au fost în trecut cei care iubeau și grăiau adevărul, chiar cu prețul vieții. Puțini sînt și astăzi cei ce se străduiesc să-l păzească. Ferindu-se a

⁵⁸ Privitor la stăpînirea simțurilor și îndeosebi a imaginației (care este simțul lăuntric), vezi scrierile Sfinților Părinți: *Patericul egiptean, Limonariul, Lavsaiconul, Proloagele, Filocaliile, Războiul nevăzut, Paza celor cinci simțuri, Experiențe ascetice* (4 volume), *Despre vise și vedenii*, și vei înțelege care sînt păcatele mass-mediei.

urma viețuirea unora ca aceștia, Sfântul Apostol Pavel (+64) mărturisește: „Căci nu sîntem ca cei mulți, care strică cuvîntul lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 2:17)

Duhul lumesc este trăsătura caracteristică a ortodoxiei contemporane. Pentru aceasta și grăirea preoților și teologilor ortodocși invitați în cadrul emisiunilor radio-TV, zise „creștine și spirituale”, este adesea lipsită de termeni duhovnicești, ba chiar sterilă și lipsită de vlagă, viciată de o teologie scolastic-papistașă, tributară aceluiași duh lumesc. Astfel purtați de duhul lumii și purtători ei înșiși ai acestui duh, nu pot să nu placă lumii și să nu fie slăviți de ea. Conform viețuirii și instruirii de care sînt stăpîniți, ei odihnesc în sine lumea în general și îndeosebi ortodoxia lumească. Pentru aceasta sînt foarte iubiți de lume, căci lumea se regăsește în ei. Pentru aceea și Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan (+100) grăiește: „Acea sînt din lume, de aceea grăiesc ca din lume, și lumea îi ascultă.” (1 Ioan 4:5)

Creștinii atei de astăzi, promotori ai noii ortodoxii, se străduiesc să-și ducă crucea fără prea multă osteneală, întrebunțînd pentru aceasta felurite accesorii lumești. Astfel vechea credință conform căreia cele bisericești în Biserică trebuiesc căutate, este înlocuită de noua credință după care acestea trebuiesc „vizionate și audiate” de la distanță. Astfel noul creștinism oferă acum credincioșilor mîntuirea la domiciliu, prin vizionare și nu prin participare la dumnezeieștile slujbe. Celor ce vor să se împărtășească prin vedere din tainele credinței, taine care sînt mai presus de orice simțire, și pentru aceasta doar credincioșii au o parte din ele, Sfântul Apostol Pavel (+64) le zice: „Căci umblăm prin credință, nu prin vedere!” (2 Corinteni 5:7) „Neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele care nu se văd, fiindcă cele ce se văd sînt trecătoare, iar cele ce nu se văd sînt veșnice.” (2 Corinteni 4:18)

Este de trebuință creștinului acum mai mult ca oricînd să-și limpezească viețuirea de tot ce este lumesc. Pentru aceasta

credinciosul ortodox trebuie să ocolească și ceea ce la prima vedere pare creștinesc, însă la o privire mai atentă, după ochiul Sfinților Părinți, se dovedește a fi înșelare. Între iluziile ortodoxe contemporane sînt și o bună parte din cunoscutele dialoguri și interviuri religioase prezentate în mass-media.

Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan în cartea *Călăuză ortodoxă în familie și societate II* (p.155) îndeamnă pe creștinii ortodocși ca din pricina slabei lor cunoașteri și viețuiri duhovnicești „să nu poarte discuții religioase din Biblie și de orice fel cu ereticii, ca să nu fie corupți de aceștia și să cadă prin îndoială din dreapta credință.” Îndreptățită este această temere cînd vedem cum astăzi datorită viețuirii neduhovnicești, în „dialogurile comune” pînă și preoții și arhiererii pun la îndoială adevărurile Bisericii încredințate lor de Sfinții Părinți, aducînd multă sminteală atît între creștini și între eretici (pe ultimii, lăsîndu-i în rătăcirile lor, ba chiar îndreptățîndu-le pe acestea).

Privitor la acestea Cuviosul Serafim Rose (+1982) mărturisește: „[Creștinul] care se luptă după puterile sale [...] să ducă o viață ortodoxă duhovnicească trebuie să se afle în afara mersului lumii⁵⁹, trebuie să fie străin de duhul îndoielnic al mișcărilor și discuțiilor „religioase” contemporane.”⁶⁰ (*Mai aproape de Dumnezeu*)

Iar în altă parte spune: „Lumea caută să ne strecoare anti-creștinismul prin mijlocirea școlilor, televiziunii [...] și al tuturor celorlalte influențe care ne sînt vîrite pe gît. [...] Televizorul trebuie să fie strict controlat și verificat unde nu există destul curaj pentru a-l arunca pe fereastră, [...] [fiindcă] a ajuns

⁵⁹ Aici este arătat indirect caracterul otrăvitor al mass-mediei. Într-adevăr, pentru a ajunge la pacea minții și la liniștea sufletului este nevoie să fim izbăviți de toată informarea lumească purtătoare de false „adevăruri”, înțelegeri mincinoase, informare ce pătrunde în suflet, poluînd firea prin toate simțurile. A se vedea terfelirea Bisericii și a slujitorilor ei prin trădarea adevărului de către unii preoți, presă și televiziune în cazul părintelui Daniel Corogeanu de la Mănăstirea Tanacu - Vaslui.

⁶⁰ Vezi emisiunile și publicațiile cu orientare ecumenistă.

unealta numărul unu de răspîndire a atitudinilor și ideilor anti-creștine." (*Pentru o viziune ortodoxă asupra lumii*)

Potrivit discuțiilor religioase difuzate frecvent prin mijloacele de informație contemporane, este și cuvîntul Sfîntului Ierarh Chiril al Ierusalimului (+386), care adaugă: „Oamenii s-au lepădat de adevăr și neadevărul le încîntă urechile [și ochii]. Se grăiește ceva care desfată urechile? Toți oamenii ascultă cu plăcere. Se grăiește ceva folositor sufletului? Toți se îndepărtează.” (*Cateheze*)

Între cei vinovați de aducerea în sînul Bisericii a schimbărilor numite inovații, se numără și promotorii duhovniciei tributare progreselor tehnice, „duhovnicie” anti-tradițională, anti-duhovnicească, anti-bisericească, străină de libertatea proprie viețuirii în duh. Privitor la aceștia, Cuviosul Filotei Zervakos (+1980) ne îndeamnă: „Să ne rugăm lui Dumnezeu să lumineze pe inovatorii și disprețuitorii tradițiilor apostolice, să le dea gînd de pocăință să mărturisească cum că au păcătuit, să ceară iertare, mai întii de la Dumnezeu, apoi de la toți creștinii ortodocși pe care i-au scandalizat.” (*Viața și învățăturile*)

XIV.

Cuvînt de învățătură unde se arată de ce Biserica nu primește botezul altor credințe precum: catolicism, greco-catolicism sau vreunul din cultele protestante.⁶¹ Nu vă botezați copiii, nu vă cununați fiii și fiicele, nici nu-i înmormîntați pe cei ai voștri în credințele eretice numite mai sus. Nu vă faceți nași (de botez ori de cununie) celor botezați ori cununați în credința catolică, și nici în cea protestantă, nici nu primiți a avea/a fi botezați ori cununați de nași eretici ori păgîni.

Între păcatele de care se fac vinovați prin participare sau prin îngăduință unii preoți ortodocși este și păcatul săvirșirii Tainei Cununii în vederea „unirii” creștinului ortodox cu cel de altă credință. De un astfel de păcat se fac vinovați nu doar cei ce se căsătoresc cu eretici ci și cei ce cunună pe cei astfel „căsătoriți”, ori cei ce acceptă a avea nași pe cei de altă credință. Toți aceștia sunt datori să mărturisească aceasta la spovedanie.

Demn de reținut e faptul că Părinții de mai sus nu îngăduie ca ortodocșii creștini să se căsătorească nici măcar cu catolici, a cununa o astfel de căsătorie ori a avea naș catolic. Privitor la căsătoriile mixte, vezi *Canonul 10 și 31* al Soborului al V-lea de la Laodiceea (343) și *Canonul 21 al Soborului al 8-lea de la Cartagina*, în *Canoanele Bisericii Ortodoxe, însoțite de comentarii (Tipografia diocezană, Arad, 1934)*. Vezi cartea *Din învățătura Sfinților Părinți (Editura Bizantină, București, p.188-189)* și *Scrisori baptismale* de Sfintul Ciprian al Cartaginei (*Pagini Patristice, Mitropolia Moldovei și Sucevei, p.91-107, 639-651*). Potrivnic celor arătate mai sus, IPS Serafim Joantă

⁶¹ Privitor la argumentele prin care de-a lungul istoriei papistașii au „convins” pe ortodocși să se boteze în credința papei, vezi [1].

al Germaniei elogiază încălcarea canoanelor Bisericii privitoare la căsătorie, arătând: „Credincioșii mitropoliei noastre, în proporție de 80% sunt căsătoriți cu etnici germani, evanghelici sau catolici.” (*Biserica Ortodoxă Română. Pentru o Europă unită în spiritul credinței și tradiției creștine*, 8-14 mai 2003, p.76)

În afara botezului ortodox, a cununiei ortodoxe și a înmormintării ortodoxe, nu există alt botez în Hristos, altă cununie în Hristos, altă înmormintare în Hristos: unul este botezul, una cununia, una moartea și rînduiala înmormintării.

Privitor la botezul ereticilor papistași „botezați” în chip mincinos în numele Sfintei Treimi, vezi cele arătate în Canoanele 46,47,50,68 Apostolice din Pidalionul de la Neamț, p.60,61, 62-67. Aceștia, rău-credincioșii le numesc precum noi le numim, însă nu au precum noi le avem moștenite din predania Bisericii celei una. În practica slujitorilor mai puțin ortodocși de astăzi s-a îndătinat ca ortodocșii adormiți să fie înmormintiți în aceleași cimitire în care sunt îngropați ereticii. Această practică nu este canonică, nu face parte din Biserică, ba chiar este oprită de Sfinții Părinți a toată lumea. Pentru aceasta Protos. Nicodim Măndiță în *Îndreptar pentru spovedanie* (p.114) arată că între păcatele de care atit preotul cît și familia celui răposat sunt responsabili, este și necanonica „înmormintare”. Pe aceștia îi îndeamnă ca mergînd la duhovnic să-și spovedească păcatul. Iar Arhim. Ioanichie Bălan în *Călăuză ortodoxă în familie și societate II* (p.168) arată clar că în cimitirul creștinilor ortodocși nu se pot îngropa păgînii, ereticii, sectanții, copii și oamenii nebotezați, ateii, apostaziații etc.

Lămuriri privitoare la condițiile obligatorii pentru săvîrșirea după dreapta-credință a botezului și cununiei vezi în *Pidalion*, Neamț, 1844; *Îndreptarea legii*, Ed. Pelerinul Român; *Pravila bisericească* de Nicodim Sachelarie; *Canoanele Bisericii Ortodoxe, însoțite de comentarii*, Tipografia diocezană, Arad,

1934; *Călăuză în credința ortodoxă* de Arhimandrit Cleopa Ilie, Episcopia Romanului; *Ne vorbește părintele Cleopa*, Episcopia Romanului și Hușilor; *Catehism ortodox – credința Sfinților* de Nicolae Velimirovici; *Viețile Sfinților, Proloagele și altele*. Acest păcat totuna cu apostazia este înfierat de Sfinții Părinți ai Bisericii în Soboarele Ortodoxiei și cei ce l-au săvârșit au fost dați anatemei de către aceștia. Lepădarea de botezul ortodox este primul păcat care desparte pe om de Hristos, de Biserică și de Sfinții Părinți și pentru aceasta dator este creștinul să plîngă, să se pocăiască și să se mărturisească primind a se întoarce prin cuvîntul duhovnicului la dreapta credință. Astfel nu este îngăduit creștinilor nu doar a se lepăda de botez, ci nici măcar a participa la botezul rău-credincioșilor. Cele de mai sus sunt adevărate și de Canonul 14 Apostolic, Canonul 4 al Soborului IV a Toată Lumea și Canonul 72 al Soborului Local de la Trulan (692).

Datorită confuziei duhovnicești în care viețuiesc astăzi creștinii ortodocși, pretutindeni încălcîndu-se rînduielele bisericești, credincioșii nu mai deosebesc învățăturile dreptei credințe ortodoxe de învățăturile eretice. Astfel creștinii ortodocși păcătuiesc grav botezîndu-și pruncii, făcîndu-se nași ori participînd prin simpla prezență la respectivele ne-botezuri. De asemenea sub osîndirea Sfintelor Canoane ale Bisericii, cad și cei ce cunună ori se cunună în nebisericile creștine care lipsite fiind de Taine nu au și nu pot oferi nici Taina botezului. Către astfel de creștini rău-credincioși, Dumnezeu prin Sfîntul Prooroc Moisi (+1569 î.H.) grăiește: „O lege să fie, și pentru băștinaș, și pentru străinul care se va așeza la voi!” (*Ieșire 12:42*)

Întru cele mai de sus să ia aminte guvernanții responsabili de elaborarea și promulgarea legii privind libertatea cultelor, adică libertatea ereticilor de a converti pe ortodocși la rătăcitele credințe, precum și posibilitatea „legală” ca fiii Bisericii să devină apostatați. Să ia aminte și mai-marii Bisericii,

împreună cu toți creștinii susținători ai „toleranței religioase”!⁶²

Iar Înteptul Solomon întărește: „Depărtați-vă de apă străină și din fântină străină să nu beți.” (*Pilde 5:15,16*) Celor spurcați de „apa străină”, același Dumnezeu, de data aceasta prin gura proorocului Iezechiel, le arată: „Și vă voi stropi pe voi cu apă curată și vă voi curăți pe voi. Și vă voi da inimă nouă și duh nou vă voi da vouă.” Pe aceștia care aleargă la botezul rău-credincioșilor, Proorocul îi întreabă: „Cum dar poate curăți și sfinți apă cel ce este el însuși necurat și la care Duh Sfânt nu este?” (*Iezechiel 36,25*) Încredințare că botezul necuraților eretici întinează sufletul celui neștiutor, ne este nouă cuvântul Sfântului Prooroc Moise (+1569 î.H.) care zice: „Și toate cele de care se va atinge cel necurat, necurate vor fi.” (*Numeri 19,22*)

Către cei ce aleargă la încreștinări străine Bisericii, Sfântul Prooroc Ieremia (veacul VI î.H.) adaugă: „Schimbatu-și-a oare vreun popor dumnezeii săi, deși aceștia nu sînt dumnezei? Poporul Meu însă și-a schimbat slava cu ceea ce nu-l poate ajuta!” (*Ieremia 2:11*)

În Pidalion (*București, 1992, p.124-125*) Arhimandritul Zosima Tîrîlă și Icononomul Stavrofor Haralambie Popescu tilcuind Canoanele Sfinților Părinți privitoare la botezul ereticilor, arată: „«După practica Bisericii [ortodoxe] grecești trebuie botezați și romano-catolicii dacă trec la Biserica Ortodoxă» (*Canoanele Bisericii Ortodoxe de Dr.Nicodim Milaș*) [...] Biserica grecească se bazează pe o decizie a Soborului mitropolitan din Constantinopol la anul 1756 din vremea Patriarhului Chiril al V-lea în care se spune că botezul [trebuie] să se facă prin trei afundări și trei scoateri și la fiecare afundare [trebuie] să se rostescă un nume din [dumnezeirea] Sfintei Treimi și apoi să se ungă odată cu Sfântul [și Marele]

⁶² Vezi și referințele: *Iustinian cel Mare, sfânt și împărat*, de Asterios Gerostergios; *Istoria Bisericească* de Fericitul Teodorit al Chirului, Ed. IBMBOR, București; *Îndreptarea legii*, Ed. Pelerinul român

Mir. Apoi mai consideră pe romano-catolici tot după botez că [botezul lor] seamănă cu al eunomienilor fiindcă au schimbat simbolul niceeo-constantinopolitan [crezul].

Eunomienii – eretici ce se numeau astfel după înființătorul lor Eunomie episcop al Cizicului, trăitor în sec. IV -, au fost anatemizați la Soborul II a Toată Lumea de la Constantinopol, anul 381, de către cei 150 de Sfinți Părinți. Printre multele erezii, aceștia învățau că botezul trebuie săvârșit printr-o singură afundare. Despre eunomieni, Canonul 7 al Soborului II a Toată Lumea hotărăște a fi primiți în Biserică precum păgînii elini, adică prin săvîrșirea întregului botez asupra acestora (*Pidalion, București, 1992, p.124*).

În *Pidalion* [cel de la Neamț, 1844] se spune: *Botezul latinilor este simplă turnare [și pentru aceasta] noi nu zicem că-i rebotezăm, ci [că] îi botezăm [fiindcă] latinii sunt nebotezați* deoarece ei nu fac trei afundări la „botez” precum s-a predanisit de la începutul Bisericii Ortodoxe de Sfinții Apostoli. Trebuie să se țină seama mai ales la această alegere dacă botezul este valabil sau nu și de autorul care-l administrează. [...] Dacă botezul este administrat într-o societate creștină [cult, confesiune, „Biserică”] în afară de Biserica ortodoxă, se va observa osebirea între adevărații preoți [adică ortodocși] și falșii preoți [ce aparțin] acelei confesiuni [și faptul că ultimii] [...] învață greșit atît împotriva chestiunilor de credință [învățăături dogmatice] cît și în privința disciplinei bisericești [adică Sfintele Canoane].”

Potrivnic celor arătate mai sus, în revista *Deisis* a Mitropoliei Germaniei (nr.7-8, an 1998-1999, p.11,13), IPS Serafim într-una din cuvîntări menționează că și cei din afara Bisericii, adică ereticii, sunt botezați cu botezul dreptei credințe. Mai mult, Mitropolitul îndeamnă indirect pe eretici să nu se facă ortodocși, ci să rămînă în continuare eretici prin acest cuvînt: *„Într-o societate liberă, fiecare persoană își poate păstra și afirma identitatea proprie.”* (*op.cit., p.75*) Această atitudine

neortodoxă este îndreptățită de faptul că peste cîteva pagini (p.15) adevărul dogmelor și canoanelor hotărîte de Sfinții Părinți va fi încălcat în chip vădit. După IPS Nicolae Corneanu Mitropolitul Banatului, toate bisericile sunt „biserică”, ereticii nu sunt eretici, sectele nu sunt secte, iar apostatați nu există: „Nu e ușor să susții relații bune [...] cu America, patria așa-ziselor secte – un cuvînt care-mi repugnă – fiindcă bapstistii, spre exemplu, sunt o mare Biserică a Americii, și nu pot fi numiți sectari.” (*Formula AS, anul 14, nr.611, april.2004, p.3*).

Și astăzi ca și în trecut, mulți dintre preoții ortodocși din Ardeal, Maramureș, Banat, avînd ca model botezul papistaș, încălcînd Canoanele Sfinților Părinți botează pe creștinii ortodocși nu prin întretaia afundare ci prin stropirea pruncului pe creștet, ori prin turnarea apei cu un vas. În alte regiuni ale țării, unii dintre preoți afundă pruncul în apă pînă la brîu iar cu mina făcută căuș udă creștetul pruncului cu apă din cristelniță. Aceste practici sunt personale, necanonice și în afara Predaniei cunoscute în istoria Bisericii. Pentru aceasta, de-a lungul vieții, acești creștini vor fi deseori bolnavi, ori mai rău, vor fi tulburați de duhuri necurate. Pe cei ce săvîrșesc astfel de „botezuri”, Sfinții Părinți îi osîndesc cu caterisirea. Dar nu numai pe aceștia Sfinții Părinți îi condamnă, ci și pe aceia dintre preoții care în ziua de 7 ianuarie a fiecărui an săvîrșesc ceea ce se numește „botezul copiilor avortați”, practică necanonică, neduhovnicească, ba mai rău, superstiție și amăgire negustorească a creștinilor nedeprinși cu cele duhovnicești.

Celor cu strîmbă înțelegere în cele bisericesti, Cuviosul Părinte Cleopa (+1998) le arată care sînt urmările mincinosului botez: „Care trece la catolici trebuie să primească botezul papistaș. Se face catolic, dar își pierde sufletul.” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, IX*) „Dacă cineva se leapădă de botezul creștin-ortodox, este un apostat, adică un lepădat de Dumnezeu și nu are iertare în veci, iar la judecată va fi pedepsit mai greu decît un păgîn care nu a știut de Hristos.”

(Ne vorbește Părintele Cleopa, V)

Dar și Sfântul Ambrozie al Milanului (+397) vădește tuturor minciuna: „Botezul celor rău-cinstitori de Dumnezeu nu sfințește.” (*Mărturisirile Sfinților Părinți împotriva ereziei numite ecumenism*).

Iar Sfântul Nicodim Aghioritul (+1809), arătând clar cine sînt cei nebotezați și ce trebuie să facă preotul ortodox privitor la cei ce vin la dreapta credință, adaugă: „Latinii [romano-catolicii și greco-catolicii] sînt eretici și nu au nici botez, nici preoție! Și, dacă vreun preot nu botează pe cei ce vin la ortodoxie [dintre latini și, firește, și dintre protestanți], se afurisește.” (*Ortodoxia și umanismul religios*)

Iată că și Canonul 46 al Sfinților Apostoli înfricoșează cu aspră osîndă pe mai marii Bisericii care lunecînd în eretică înțelegere, numesc „taine” cele ce nu sînt taine: „Episcopul sau preotul care primește botezul sau jertfa ereticilor, poruncim să se caterisească!” (*Mărturisirile Sfinților Părinți împotriva ereziei numite ecumenism*). Iar despre cununia în Hristos și despre faptul că aceasta are loc cu adevărat doar în credința ortodoxă, ne spune Cuviosul Părinte Cleopa (+1998): „Nu toată nunta dintre oameni și nu la toate confesiunile religioase nunta este Taină. Așa la catolici, la protestanți, la anglicani și la alte multe confesiuni și popoare, nunta nu are putere de Taină. Este numai un simbol la dinșii, un act de prietenie și o dovadă oarecare între soț și soție. Dar niciunde nu are nunta putere harică de Taină și nu este atît de cinstită ca în Biserica dreptmăritoare de Răsărit.” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, VII*)

„Cît privește căsătoria unui creștin ortodox cu o femeie eretică, nu se poate deoarece nu se poate împreuna lupul cu oaia. [...]

Cînd vei vedea că a luat un ortodox pe o catolică sau o protestantă sau o evreică sau o turcoaică, astea se cheamă căsătorii mixte. [...] Dacă bărbatul este ortodox, ea trebuie să devină ortodoxă. Dacă nu vrea să treacă de partea bărbatului,

atunci să se despartă. Nu merg după tine că ești catolică, dacă nu te faci ortodoxă." (*Ne vorbește Părintele Cleopa, IV*)

„Dacă unul [dintre soți] a căzut din dreapta-credință [ortodoxă] și s-a făcut adventist, baptist, iehovist, sau orice altă erezie, celălalt îl poate lăsa." (*Ne vorbește Părintele Cleopa, VI*)

Că cele arătate nu se împotrivesc învățăturilor și canoanelor hotărâte de Sfinții Părinți ai Bisericii, aflăm și din mărturia Sfântului Nicodim Aghioritul (+1809):

„Canonul 14 al Soborului al IV-lea și Canoanele 10 și 31 ale celui de la Laodiceea, precum și canonul 29 al Soborului de la Cartagina, îi opresc pe credincioși să se căsătorească cu ereticii. Iar canonul 72 al Soborului al VI-a desface și socotește fără tărie căsătoria dintre un drept-credincios creștin sau o creștină, cu ereticii." (*Din învățătura Sfinților Părinți*)

Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan asemeni Cuvioșilor Părinți de mai sus arată și el: „Căsătorie nelegitimă este căsătoria mixtă între ortodocși și tineri de altă credință. Un tânăr sau o tânără ortodoxă se poate căsători cu soție (soț) de altă religie creștină numai dacă acea soție (acel soț) primește Botezul și Mirungerea ortodoxă, adică dacă renunță la religia sa și declară public că primește religia ortodoxă. Mai întâi trebuie să i se facă Botezul și Mirungerea ortodoxă după ce a fost catehizat, și apoi Cununia religioasă în Biserică. Altfel nu se poate săvârși o asemenea căsătorie care este deplin necanonică." (*Călăuză ortodoxă în familie și societate II*) Părintele se referă aici la: catolici, greco-catolici, anglicani, armeni, lipoveni, luterani, reformați și alți eretici. Iar despre păgîni Părintele adaugă: „Fără aceste condiții [cele arătate] nu se pot căsători tineri ortodocși cu tineri păgîni, adică necreștini." Acestea se potrivesc și evreilor. „Cei ce se căsătoresc cu tineri păgîni sau eretici, care refuză botezul ortodox, nu pot fi niciodată cununați și trăiesc în desfrinare sau concubinaj spre a lor osîndă. Aceștia nu pot da slujbe la

Biserică, nu pot fi nici spovediți, nici înmormîtați cu preot la cimitir, nici uniți cu Hristos pînă nu primesc Botezul ortodox.”

Ortodocșilor celor deja „cununați” cu cei de alte credințe, Părintele le zice: „Mai întii soțul ortodox să caute să convertească la ortodoxie pe cel ce este de altă credință și apoi să se cunune religios. Dacă nu reușește să se despartă prin divorț ca să înceteze păcatul. Dacă nici aceasta nu vor, atunci să înceteze trăirea conjugală între ei, în nădejdea că pînă la urmă [întii] se vor boteza și [apoi] cununa la Biserică.” (*Călăuză ortodoxă în familie și societate II*)

Despre nașii fără botez ortodox ori cununie ortodoxă, Cuviosul Părinte Cleopa (+1998) ne avertizează că „nu pot fi nași la botez și la cununie creștinii de altă religie: catolici, protestanți, sectanți etc.” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, V*) „Ci pentru botez să vă alegeți oameni creștini ortodocși. La fel și pentru cununie.”⁶³ (*Ne vorbește Părintele Cleopa, VII*)

Și tot despre nași, Sfîntul Nicodim Aghioritul adaugă:

„Nașii se cade a fi drept-slăvitori [ortodocși], după Simeon al Tesalonicului, capitolul 280. Pentru aceasta, și Valsamon (în răspunsul numărul 32) înfricoșat oprește a se face nași ai copiilor celor drept-slăvitori ereticii latini, ori armeni, ori nestorienii și alții de acest fel. Cei ce își vor îngădui a face una ca aceasta se cuvine a fi opriți de la împărtășire, ca unii ce s-au făcut împreună-părtași cu neimpărtășii eretici.” (*Pidalionul de la M-rea Neamțu, cap. 8, p. 621*)

Asemeni Părinților de mai sus, Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan arată iarăși că „mirii, părinții și nașii trebuie să fie toți ortodocși, iar nu de altă religie: catolici, sectanți sau atei, că nu vor avea liniște și înțelegere în căsnicie și nu vor putea fi cununați la Biserică pînă nu se fac ortodocși.” Iar despre nuntă, Părintele adaugă că aceasta trebuie să se facă

⁶³ Astăzi, după cum bine știm, mulți dintre preoții ortodocși încalcă aceste precizări, săvîrșind botezuri și cununii la care nașii sînt fie eretici (catolici, greco-catolici), fie păgîni (turci, arabi etc.).

„după rînduiala canonică ortodoxă.” (*Călăuză ortodoxă în familie și societate II*)

XV.

Spre luarea-aminte a ortodocșilor ce s-au spovedit sau împărtășt la vreunul din *pater-ii* (popii) catolici sau greco-catolici, sau la luterani, calvini, reformați.

Precum aflăm din cele de mai sus, ereticii fiind în afara Bisericii nu au Sfinte Taine, deși aceștia susțin contrariul mințindu-i pe creștinii neștiutori. Neavînd Sfinte Taine, spovedania nu are puterea dezlegării și iertării păcatelor, deci nu este adevărată spovedanie, iar „împărtășania” nefiind cu adevărat Trupul și Sîngele lui Hristos, nu este împărtășanie. Astfel creștinii ortodocși care se spovedesc și se împărtășesc în lăcașurile neortodoxe și la preoți neortodocși, rămîn nespovediți și nedezlegați, aflîndu-se totodată osindiți de Biserică, vinovați de încălcarea celor legiuite de Sfinții Părinți. Pentru aceasta să ascultăm cuvîntul Părintelui Cleopa (+1998): „Că nu la tot omul și la tot ereticul a dat Hristos putere să lege și să dezlege păcatele lumii, sau să boteze sau să facă minuni sau să scoată draci, sau să facă alte semne. [...] Deci numai prin Biserică se poate face iertarea păcatelor; numai Biserica are putere prin preoții și arhieriei săi să lege și să dezlege păcatele lumii.” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, VI*) Iar Sfîntul Ambrozie al Mediolanului (+397) adaugă: „Erezia nu poate da iertare ca una care nu are preoți de la Dumnezeu.” (*Despre pocăință*)

Știm că în temnițele comuniste au fost situații cînd preoții și creștinii ortodocși au solicitat astfel de servicii din partea ereticilor catolici și greco-catolici, precum și invers. Pentru aceasta, unii dintre foștii deținuți politici ezită să spună că respectivii sînt eretici și că nu au aceste Taine. Nu sîntem în

măsură să judecăm greșelile duhovnicești făcute în astfel de împrejurări, însă a crede și a face la fel în stare de libertate nu este canonic și nici nu are justificare în cele hotărâte de Sfinții Bisericii. Să nu confundăm bunătatea omenească cu dogmele Bisericii, și nici pătimirea pentru „credință” cu mucenicia pentru *dreapta-credință*. Nu putem și nici nu avem dreptul să fim mai milostivi decât Dumnezeu și Sfinții Săi, chiar dacă, trupește, avem datoria să ajutăm pe tot omul, indiferent de credința sa; însă duhovnicește sîntem obligați să cunoaștem că aceștia viețuiesc în erezii. Numai astfel dovedim că urmăm Sfinților Părinți ai Bisericii. Despre „tainele” ereticilor și ale păgînilor, vezi *Canonul 38* al Soborului al V-lea de la Laodiceea (343), *Canoanele Bisericii Ortodoxe (Tipografia diocesană, Arad, 1934)*, precum și *Din învățătura Sfinților Părinți (Editura Bizantină, București, p.134,135)*.

„Tainele” ereticilor nu sunt taine și pentru aceasta nici „împărtășania” lor nu este cu adevărat trupul și sîngele lui Hristos. Datori suntem a ne păzi și de a nu ne împărtăși din acestea, după cum hotărăsc Sfinții Părinți, arătînd lămurit că a proceda astfel este păcat. Acest păcat trebuie mărturisit la Sfînta Taină a Spovedaniei. Privitor la acestea vezi nota 8. În cartea *Călăuză ortodoxă în familie și societate II* (p.155) Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan arată că ereticii pentru că „s-au rupt de Biserică și de Hristos izvorul vieții, nu au nici preoție, nici sfintele taine și deci nici harul mîntuirii. Ei nu pot da ceea ce nu au.”

Iar Sfîntul Nicodim Aghioritul (+1809) întrebă pe cei ce cred că sînt taine și în afara Bisericii:

„Căci cum este cu putință ca cel ce nu este botezat după drept-slăvitoarea credință [ortodoxă] a primi venirea, darul și hirotonia Sfîntului Duh?” (*Pidalionul de la M-rea Neamțu, cap.8, p.131*)

Sfîntul Ioan Damaschin (+739) ne avertizează: „Să ne păzim cu toate puterile noastre și să nu primim împărtășanie

de la eretici, nici să le-o dăm acestora, ca să nu ne facem părtași relelor lor credințe și pentru a nu fi osindiți împreună cu ei." (*Mărturisirile Sfinților Părinți împotriva ereziei numite ecumenism*)

Iar Sfântul Teodor Studitul (+826), arătând moartea ce o aduce creștinului ortodox o astfel de împărtășanie, adaugă: „A primi împărtășanie de la un eretic sau de la unul care o strică dinaintea unui dumnezeu străin te apropie de diavolul! [...] Atunci cînd dumnezeiasca piine a ortodocșilor este împărtășită, credincioșii devin un trup; în același chip, împărtășania eretică împlinește același lucru, în cazul celor ce se împărtășesc din ea, făcîndu-i pe aceștia un trup care este împotriva lui Hristos! Mai mult, împărtășania de la eretici nu este simplă piine, ci otravă care vatămă trupul, întunecînd și innegrind sufletul.” (*Credința ortodoxă și viața în Hristos*)

Confirmînd cele de mai sus, Cuviosul Serafim Rose (+1982) lămurește: „Romano-catolicismul și alte cîteva secte consideră că au *taine*, dar eu vă spun că adevăratele Sfinte Taine, în sensul în care le-a întemeiat Hristos, sînt de găsit doar în Biserica Ortodoxă. Cît despre cei care, folosind denumirea de *taină*, încearcă să profite cum pot de ea, este o chestiune între sufletul lor și Dumnezeu, și orice va voi Dumnezeu să-i facă acelui om este treaba Lui.”⁶⁴ (*Descoperirea lui Dumnezeu în inima omului*)

Iar Mitropolitul Ierotei Vlahul grăind adevărul, întărește: „Papistașii nu au preoție, nici Taine! [...] Clericii Vaticanului nu sînt urmași ai Apostolilor. [...] Și, pentru că în afara Bisericii nu există Taine, pentru aceasta, clericii papistași și însuși Papa, pentru noi, ortodocșii, nu au preoție.” (*Mărturisirile Sfinților Părinți împotriva ereziei numite ecumenism*)

⁶⁴ Privitor la înțelegerea eretică pe care catolicii, luteranii, calvinii și neoprotestanții o au despre Sfînta Împărtășanie, vezi *Ekklesia* 9/12, M-rea Noul Neamț și Seminarul Teologic Chișinău, mai-aug.2000, p.24 și articolul *Sectarii tăgăduiesc caracterul de taină al Sfintei Împărtășanii* de Arhim.Prof. Vasile Prescure, în *Vestitorul Ortodoxiei*, ian.2002 (p.11).

De asemenea Cuviosul Părinte Iustin Popovici (+1979), într-un cuget cu toți sfinții Bisericii, mărturisește: „În acord cu întreaga predanie ortodoxă, Biserica Ortodoxă nu recunoaște existența altor Taine în afara sa, iar ereticii nu pot primi Sfintele Taine pînă ce nu se întorc de la *Bisericile* lor eretice, adică de la falsele Biserici, prin pocăință, la Biserica Ortodoxă a lui Hristos. [...] Prin urmare, putem să vorbim despre Taine doar în contextul acestei Taine atotcuprinzătoare care este Biserica. Aceasta deoarece Biserica Ortodoxă, ca trup al lui Hristos, este izvorul și temelia Tainelor, și nu invers.” (*Credința ortodoxă și viața în Hristos*)

Împreună cu toți Sfinții Bisericii, Sfântul Marcu al Efesului stă viu în fața noastră, arătînd cu sfințitul său deget pe papistași: „Fugiți de ei, fraților, ca și de împărțășirea cu ei!” (*Glasul monahilor, an 2, nr. 9, 2004*)

Privitor la „harul” și „puterea” dumnezeiască a preoților catolici, iată ce ne povestește Părintele Damaschin Grigoriatul: „Părintele Iosif din Lubumbashi-Zair mi-a istorisit un eveniment tragic, ieșit din comun, întîmplat în Kenshasa, capitala țării Kongo [...] la o biserică romano-catolică. [...] În acea vreme el, părinții, surorile și frații erau cu toții romano-catolici. Cel responsabil cu această biserică era un preot care venise din Belgia pentru a lucra în cîmpul misionar din Zair. [...] Pe partea străzii unde se afla biserica sa, un vraci și-a stabilit cartierul său general. În fiecare seară, chiar în timpul cînd preotul romano-catolic își ținea slujbele, vrăjitorul suna din bongo-ul său [tobă] adunînd oamenii în jurul său și-și săvîrșea ceremoniile magice. [...] Preotul a fost silit într-o zi să se ducă personal la adunările demonice. Întrucîtva minios și enervat, el a înșfăcat idolii de lemn pentru a-i arunca la gunoi. Dar ce nenorocire groaznică s-a abătut asupra lui: unul din idolii mai mari s-a lipit de palma sa și nu voia să se dezlipească cu nici un chip. Preotul a tras de el cu disperare dar degeaba. Furia sa ajunsese la culme. Atunci vrăjitorul i-a spus: *Dacă mă lași să-*

mi fac treaba, atunci nici unul dintre obiectele mele nu-ți va face rău. Preotul catolic i-a promis că nu se va mai băga niciodată în treaba vrăjitorului. Astfel, la porunca vrăjitorului, idolul s-a îndepărtat de miinile sale. De rușine și supărare, preotul a plecat pentru totdeauna în Belgia, țara sa de baștină, cu primul zbor disponibil.”

Celor aflați încă în îndoială, ce nu pot deosebi paterii și pastorii de adevărații preoți ai lui Hristos, același părinte le aduce și o mărturie din lumea cerească, nu doar pămîntească: „Într-o dimineață de mai din 1994, un zairez de vîrstă mijlocie a venit la Misiunea noastră. L-am primit cum se cuvine, iar el mi-a spus problema lui. Părea tulburat și speriat, zicîndu-mi următoarele: *Părinte, sînt un muncitor de la Jecamine. M-am simțit foarte rău. Deoarece doctorii nu au putut să mă ajute, i-am cerut lui Dumnezeu să aibă milă de mine.* L-am întrebat cărei Biserici îi aparține. *Sînt romano-catolic* - mi-a răspuns. Într-o noapte am văzut în vis mai mulți preoți ca și tine purtînd veșminte strălucitoare și săvîrșind liturghia într-o biserică ca a voastră. Unul dintre preoți s-a apropiat de mine și mi-a zis: *Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea, dar pentru mîntuirea ta trebuie să te unești cu Biserica noastră, căci este singura Biserică adevărată.* Pe tine nu te cunosc și nici numele Bisericii voastre, dar m-am apropiat de voi deoarece am văzut în visul meu preoți ca tine, cu bărbi, sutane și veșminte strălucitoare. Am întrebat alți oameni care mi-au spus că numai preoții ortodocși au bărbi și asemenea haine și mi-au mai spus unde să găsesc biserica voastră.” (*Cuviosul Cozma Athonitul, apostol în Zair*)

XVI.

Este păcat pentru un ortodox a primi „aghiasmă”, „anafură”, „pască”, „prescuri” sau „mir”, „icoane”, crucifixuri, rozarii, bucăți de veșmînt ori vată de la „moaște”⁶⁵ etc. „sfințite” în capiștile catolice și greco-catolice numite „biserici”! Nu plătiți parastase, pomelnice, acatiste, „liturghii” și alte slujbe ce se „celebrează” în locașurile catolice ori greco-catolice! Nu-i pomeniți pe eretici în pomelnice și în slujbele Bisericii⁶⁶!

Adevăratele slujbe creștinești se săvîrșesc în Biserica Ortodoxă. În afara acesteia, alte manifestări asemănătoare sînt doar imitații, pe care, noi, ortodocșii, le numim „ceremonii”, „adunări” sau slujirii ale satanei, în nici un caz slujbe.

În Biserică se pomenesc doar cei ce au credința Bisericii. Pomenirea unei persoane are rolul, între altele, de a aminti celorlalți creștini rîvna, evlavia, credincioșia și dreapta-credință a aceleia, spre a fi înveșnicită în memoria obștească a Bisericii, precum au rămas pînă astăzi în sinaxare și martirologii Sfinții Părinți. Se pomenesc de asemenea și credincioșii de rînd, nu pentru virtuțile lor, ci pentru izbăvirea de păcate, pentru întărirea în dreapta credință și pentru mîntuirea lor.

În sprijinul celor de mai sus vin și Sfinții Părinți întruniți în al Cincilea Sobor de la Laodiceea (343), care hotărăsc în Canoanele 32 și 37 tuturor creștinilor „să nu primească daruri de la eretici” (vezi *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, p.37).

⁶⁵ Legat de așa-zisele „sfințe moaște” ale unor înfîștători ai cultului catolic de după 1054, vezi articolul *Limba lui Anton de Padova în România* de Ierom.Eftimie Mitra în *Credința ortodoxă*, an.VIII, nr.5, mai 2004.

⁶⁶ Pentru aceștia, Biserica face pogorămînt, pomenindu-i canonic doar o singură dată pe an, în Sîmbăta lui Lazăr, cînd se pomenesc toți cei adormiți de la Adam pînă astăzi. Aceștia, atît vii, cît și morți, pot fi pomeniți nominal de către creștinii ortodocși doar în rugăciunile particulare.

Potrivnic hotărîrilor Sfinților Părinți, IPS Serafim Joantă al Germaniei își exprimă bucuria sponsorizării Mitropoliei Ortodoxe din Nürnberg de către eretici, sugerînd astfel și creștinilor de rînd că este bine a zidi biserici cu banii necredincioșilor: „De fapt această biserică este rezultatul unui efort ecumenic. Aproape un sfert din costurile care s-au investit aici au venit din partea fraților noștri evanghelici și catolici. Pentru aceasta mă simt dator să mulțumesc «iarăși și iarăși» ca în ectenie, celor două Biserici surori.” (*Biserica Ortodoxă Română. Pentru o Europă unită în spiritul credinței și tradiției creștine, 8-14 mai 2003, p.76*). Legat de cele de mai sus vezi fondurile de „întrajutorare” alocate de cultele și confesiunile occidentale organizațiilor BOR (*Diaconia, Providența etc.*) spre înființarea structurilor ecumenist-filantropice în Biserică.

Iar despre trecerea pe care o au înaintea lui Dumnezeu necredincioșii, să ascultăm pe Sfîntul Proroc David, zicînd: „Certat-ai neamurile, și a pierit necredinciosul! Numele lui l-ai stins în veac și în veacul veacului” (*Psalms 9:5*); și: „Să piară de pe pămînt pomenirea lor” (*Psalms 108:14*); încă și: „Pierit-a pomenirea cu sunet” (*Psalms 9:6*).

Cuviosul Părinte Cleopa în *Îndreptarul de spovedanie* (p.46) învață pe creștini ca atunci cînd se spovedesc, între celelalte păcate săvîrșite să enumere și primirea darurilor și ajutoarelor de la eretici. În *Îndreptarul de spovedanie* (p.12) semnat de Ierodiaconul Visarion Iugulescu aflăm că între păcatele de care duhovnicii sunt datori să-i întrebe pe cei ce îi spovedesc, se enumeră și acesta: „primirea vreunei binecuvîntări de la eretici”. Iar Protos. Ioachim Pîrvulescu în *Sfînta Taină a Spovedaniei pe înțelesul tuturor-ghid de spovedanie cu povește și învățături* (p.93) - arată că atunci cînd ne spovedim trebuie să mărturisim și acest păcat: „primirea de daruri, cadouri etc. de la rău-credincioșii eretici”. De asemenea și Cuviosul Arhimandrit Nectarie Antonopoulos în *Spovedania, cartea*

învierii sufletești, (p.102) arată același lucru pentru creștinii ce se vor spovedi. Deopotrivă cu părinții pomeniți, Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan în *Rînduiala Sfintei Spovedanii și a Sfintei Împărtășanii* arată că „primirea darurilor de la eretici este păcat” (p.20,27,33,35,120); la fel și Protos. Nicodim Măndiță în *Îndreptar pentru spovedanie* (p.16,17,18).

Cele arătate mai sus sunt întărite de Sfinții Părinți în Canoanele 32, 37 și 39 al Soborului al Cincilea Local din Laodiceea (343) – vezi *Canoanele Bisericii Ortodoxe* (p.106,109,110). Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan arată în *Călăuză ortodoxă în familie și societate II* (p.163) că între faptele bune pe care tinerii creștini ortodocși trebuie să le săvârșească este și aceasta: „Să nu primească daruri de la eretici”; iar la pag.155 arată lămurit: „să nu primească niciodată ajutoare, haine, îmbrăcăminte, bani de la eretici, ca să nu-și piardă sufletul și mîntuirea”. Iar mai departe arată (p.149): „Potrivit canoanelor Bisericii, creștinii nu au voie să cumpere pîine, vin și orice alte alimente de la atei, de la păgîni, de la eretici și de la alte neamuri străine de Hristos, nici să stea la masă cu ei și cu hulitorii de Dumnezeu. Ci să cumpere cele de nevoie vieții numai de la creștini.”

În Biserică, sfințenia e pricinuită de harul Sfîntului Duh. Fără har nu există sfințenie. Sfințenia se păstrează doar în sobornicitatea trăitoare, în adevărul evangheliei lui Hristos. Singura sobornicitate în Hristos este Biserica, unde aflăm așadar singura sfințenie, sfințenia adevărată. Aceasta sfințește în Biserică totul - așadar aghiasma, anafura și mirul etc.

Canonul 1 al Sinodului de la Cartagina (256) precizează: „Este nevoie ca cel ce se botează să se ungă cu Sfîntul Mir ca astfel să se facă părtaș lui Hristos. A sfinți dar untdelemn ereticul nu poate [ca] cel ce n-are jertfelnic și nici Biserică. Nu se poate dar cu nici un chip a fi Sfînt Mir la eretici. Căci lămurit ne este nouă că nu se poate nicidecum a se sfinți la aceia untdelemn spre ungere. Pentru că suntem datori a ști și a nu

ne fi necunoscut ce este scris: *Untul de lemn al păcătosului să nu ungă capul meu (Psalmul 140,6)*, care lucru demult cu adevărat l-a vestit Duhul Sfânt prin psalmi. Ca nu cumva îmbătându-se vreunul [de învățături eretice] și rătăcind de la calea cea dreaptă să se ungă [cu „mirul” lor] de către ereticii vrăjmași ai lui Hristos.” (*Pidalionul, București, 1992, p.314*)

Iată cum canonul de mai sus arată că ereticii nu au și nu sînt Biserică, neavînd nici sfințenia Mirului sfințit prin pogorîrea harului Sfîntului Duh, dar nici ceva din cele sfințite, pe care unii ortodocși rău-credincioși le caută sau le primesc de la cei ce se numesc culte și confesiuni. De asemenea cei ce plătesc slujbe pentru a fi pomeniți laolaltă cu necredincioșii eretici, păcătuiesc înaintea lui Hristos astfel: întii cred că pot fi ajutați și mîntuiți acolo unde nu este nici ajutor, nici mîntuire; apoi arată că nu au și nu viețuiesc în dreapta credință. Un alt păcat este faptul că procedînd astfel, ei disprețuiesc canoanele Sfinților Părinți ai Bisericii, încurajînd totodată pe eretici să se creadă creștini. Așadar creștinii ce aleargă la capiști numite biserici pentru a plăti rugăciuni și slujbe, nu numai că nu se vor folosi duhovnicește, dar se vor și păgubi.

În cartea *Călăuză ortodoxă în familie și societate II (p.153)* Arhim. Ioanichie Bălan arată că „nici o sectă [cult, confesiune, Biserică] neoprotestantă nu are harul mînturii pentru că sectanții [ereticii] s-au lepădat de Biserică, de dreapta credință apostolică și de cele Șapte Sfinte Taine. De aceea cei amăgiți de secte nu se pot mîntui pînă nu vin din nou în sînul Bisericii Ortodoxe cu pocăință și ascultare.” Iar mai departe (p.155) Părintele arată că „erezile creștine de orice fel nu pot mîntui pe nimeni, nici pe ei înșiși, căci s-au rupt de Biserică și de Hristos”.

Sfinții Părinți de Duh purtători ne-au poruncit nouă creștinilor prin Sfintele Canoane ale Bisericii să nu îndrăznim a-i pomeni pe cei rău-credincioși împreună cu cei ce se ostenesc spre viețuirea și păstrarea neștirbită a dreptei credințe

ortodoxe, pentru a nu fi socotiți vrăjmași ai Bisericii lui Hristos și ai sfinților Lui. Astfel în virtutea acestor hotărâri, Cuviosul Paisie Aghioritul (+1994) precizează: „Nume de catolici, de martori ai lui Iehova⁶⁷ etc. nu e bine să pomenesti la proscomidie. Pentru aceștia nu se pot scoate miride [părțile], și nici parastase nu se pot face.” (*Graiuri ortodoxe I*)

La fel de îndeamnă și Cuviosul Părinte Cleopa (+1998): „Pe pomelnic nu se pot trece niciodată ereticii, căci ei s-au rupt definitiv de Biserica lui Hristos. Pe aceștia în veac nu-i poți trece în pomelnic.” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, VII*) Și: „Iată pe cine nu putem pune la liturghie: întii ereticii că fac păcat împotriva Duhului Sfânt, cum arată Sfântul Efrem Sirul (+379) [...] iar la Psaltire numai sinucigașii și ereticii nu se pot pune.” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, IX*) „Dintre cei vii nu se pot pomeni la Sfânta Liturghie păgînii, necredincioșii, apostatții, ereticii, cei nebotezați, cei care au păcate împotriva Duhului Sfânt și cei care se împotrivesc adevărului cu știință și voință. [...] Dintre cei morți nu pot fi pomeniți la Biserică cei ce au murit în necredință, în eres, în sectă.” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, IV*) „Ci acest ajutor îl pot primi doar cei care au adormit în dreapta credință și în nădejdea învierii spre o viață veșnică alături de Hristos.” (*Vademecum creștin-ortodox*)

În cartea *Călăuză ortodoxă în familie și societate II* (p.153), Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan arată și el cum: „cei care lasă Biserica și mor în adunare eretică, nu se pot mîntui nici nu mai au iertare, căci au greșit împotriva Duhului Sfânt. Aceștia nu pot fi pomeniți niciodată la slujbele Bisericii.”

⁶⁷ Deși Cuviosul Paisie nominalizează doar două categorii de eretici, aceasta nu înseamnă că ereticii aparținînd altor culte și confesiuni se pot pomeni.

XVII.

De de un creștin ortodox nu poate ține posturile și sărbătorile ereticilor, papistașilor sau ale păgînilor⁶⁸

A te aduna laolaltă cu necredincioșii spre a participa la sărbătorile lor, înseamnă a încuviința rătăcirile lor, făcîndu-te părtaș cu erezia și apostazia acestora de la Biserica lui Hristos. A cinsti cele ce Sfinții și Biserica nu cinstesc și nici îngăduie dreapta credință să cinstim, se numește trădare și lepădare a sfintelor rînduieli bisericești moștenite de la purtătorii de duh Părinți ai Bisericii lui Hristos. A ține sărbători în afara Bisericii, adică altele decît cele rînduite de Biserică, înseamnă a te bucura împreună cu ereticii de cele ce dumnezeieștii Părinți s-au întristat, le-au blestemat și le-au dat anateme. Pentru aceasta, creștinii ortodocși nu trebuie să țină astfel de sărbători, chiar dacă sînt numite în cultele ce le venerează în același fel precum Biserica le numește: Paște, Înviere, Postul Maicii Domnului, al Crăciunului.

Știm că astăzi între creștinii ortodocși există și acea rînduială papistașă de a „posti” nouă zile de marți în cinstea răucredinciosului Anton de Padova. Spre răspîndirea rătăcirii, poporul este amăgit cu felurite broșuri precum cea numită *Postul Sfîntului Anton de Padova (novenia de marți)*. Nicăieri în tradiția Bisericii, Sfinții Părinți nu au practicat și nici nu au lăsat creștinilor astfel de posturi și pentru aceasta creștinii amăgiți se păgubesc făcîndu-se slujitori rînduielilor necanonice, nebisericești și eretice. Este bine ca acești creștini iubitori ai rîvnei întru neștiință și fără dreaptă socoteală, atunci cînd vor merge la duhovnic să spovedească și acest păcat (chiar dacă mulți dintre duhovnicii de astăzi vor trata în chip ușuratec un

⁶⁸ Privitor la participarea ori la ținerea unor astfel de sărbători, vezi *Canoanele* 29, 37, 38, 39 ale Soborului al V-lea de la Laodiceea (343) și *Canonul* 7 al Întîiului Sobor Local de la Ancira (314) în *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, Tipografia diecezană, Arad, 1934.

astfel de păcat).

Unor astfel de credincioși se adresează Sfântul Prooroc Ieremia (veacul VI î.H.) cînd zice: „Așa zice Domnul: Nu deprindeți datinile neamurilor, că datinile neamurilor sînt deșertăciune.” (*Ieremia 10:2, 3*)

Faptul că postirea și în general toată fapta bună săvîrșită în afara Bisericii este în afara lui Hristos și deci nu aduce mîntuire sufletului, îl adeverește cuvîntul Părintelui Cleopa (+1998): „Sfîntul Efrem Sirul (+379) zice: *Cînd mintea a părăsit scopul blagocestiei, adică a dreptei credințe, toate faptele bune nu mai folosesc. Și fahirii cei din India, și bonzii și yoghinii postesc și se roagă, dar pentru cine? Pentru satana, nu pentru Hristos. Nu primește Dumnezeu nici o faptă bună*⁶⁹ *dacă nu se face după dreptarul Ortodoxiei.*” (*Ne vorbește Părintele Cleopa, VI*)

⁶⁹ Să ia aminte creștinii ortodocși care impresionați de „faptele bune” ale păgînilor și ereticilor, trec cu vederea peste învățăturile lor otrăvitoare și peste celelalte deosebiri de credință prin care ereticii și păgînii nu-l au pe Hristos.

XVIII.

Pentru mîntuirea sufletului, se cuvine ca ortodocșii creștini să știe că:

- X Nu poate exista Biserică cu adevărat Ortodoxă fără învățături ortodoxe - rezumate în Crezul (Simbolul Credinței) Bisericii noastre, pe care îl rostesc toți credincioșii în fiecare duminică – în afara cărora nu poate exista nici mîntuire!
- X Prin schimbarea învățăturilor ortodoxe cu învățături noi, episcopii, preoții și teologii ecumeniști „corectează” Ortodoxia și pe Însuși Hristos-Dumnezeu.
- X Prin schimbarea învățăturilor ortodoxe cu învățături noi, episcopii, preoții și teologii ecumeniști ne dau de înțeles că strămoșii au avut în Biserică învățături strîmbe, mincinoase, datorită cărora am putea înțelege că nici nu s-au mîntuit.
- X Prin schimbarea învățăturilor ortodoxe cu noua învățătură ecumenistă, episcopii, preoții și teologii ecumeniști ne dau de înțeles că Sfinții care au trăit, au pățimit și au murit pentru aceste învățături, nu au fost cu adevărat sfinți, ci mari înșelați și înșelători de creștini, și nici nu s-au mîntuit.
- X Prin schimbarea învățăturilor ortodoxe, Biserica va rămîne o simplă adunare fără har, adevăr și sfințenie (precum catolicismul, cultele protestante și toate religiile păgine), păstrînd însă aparențe de Biserică și numindu-se în chip mincinos „biserică”.
- X Prin schimbarea învățăturilor ortodoxe, Biserica, pierzînd harul Sfîntului Duh, nu va mai da lumii mari nevoitori în Hristos, trăitori în sfințenie, ajungînd așadar o adunare de oameni cumiști, harnici, pricepuți, culți, educați, iubiți și iubitori de oameni, ba chiar atei serioși, instruiți și destoinici, lăudați de societate pentru integritatea lor morală, profesională, socială (adică „creștinii” lui Antihrist).
- X Prin schimbarea învățăturilor ortodoxe, Biserica va rămîne

fără Sfinte Taine, iar cele ce se vor săvârși atunci în Biserică, deși la vedere vor fi „ortodoxe”, vor fi doar ceremonii, fără pogorirea adevărată a Sfântului Duh (ca la catolici și protestanți) ori „ritualuri sacre”, asemeni oricărui ritual păgîn. Cum spune Sfântul Ioan de Kronstadt (+1908): „Dacă se va pierde credința ortodoxă, atunci nu va mai exista nici Biserică, nici dumnezeiasca împărtășanie.”
(*Spicul viu*)

Astfel, deși la vedere se vor săvârși după tipic (cel puțin o vreme), totuși acestea nu vor fi cu adevărat Sfinte Taine, cum sînt acum, fiindcă nu vor fi sfințite de Sfântul Duh din pricina ereziilor ce vor fi în Biserică. Astfel, creștinii vor rămîne, fără însă a ști, lipsiți de Sfântul Botez, Sfînta Mirungere Sfînta Cununie, Sfînta Spovedanie, Sfîntul Maslu, Sfînta Împărtășanie, fiindcă cei ce săvârșesc aceste Taine, preoții, vor rămîne la rîndul lor fără harul preoției, numindu-se totuși „preoți”. Creștinii Bisericii schimbate a noilor vremuri se vor lipsi de ceea ce creștinii au astăzi în Biserică, însă nu prețuiesc și nu păzesc cu osîrdie: cele șapte Taine ale Sfîntei Biserici. Iată încotro duce neglijarea sfințelor dogme și dezinteresul față de sfințele canoane: la Biserică fără har, la „taine” fără sfințenie și, de aici, la lipsirea de mîntuire. Pentru aprofundare a se vedea bibliografia de la nota [11].

- X Despre toate aceste schimbări, Cuvioasa Macaria (+1993) ne spune: „Se pregătesc schimbări [prin învățături ecumeniste] ale Credinței. Cînd aceasta o să se întîmple, Sfinții vor pleca [din Biserică] și nu se vor mai ruga pentru Rusia⁷⁰” iar Sfîntul Maxim Grecul (+1555) adaugă: „A înlocui sau a schimba ceva, cît de puțin, în învățăturile credinței este o mare crimă și pierdere a vieții veșnice.”
(*Ortodoxia și umanismul religios*)

⁷⁰ Cuvintele se potrivesc și poporului român, trăitor în aceeași credință, n.n.

X Prin schimbarea învățăturilor ortodoxe, a luat ființă catolicismul, cultele protestante și neo-protestante, precum și toate celelalte secte și erezii creștine.

Vorbind de cei ce prin lepădarea rînduieilor apostolice și prin disprețuirea Sfinților Părinți trădează pe Hristos, singurul cap și temelie a Bisericii celei Una, temeluind cu a lor omenească minte și înțelepciune, încă o dată în istorie noi biserici, Sfântul Apostol Petru (+64) ne spune: „Căci mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății decît, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfîntă dată lor. Cu ei s-a împlinit adevărul din pildă: Cîinele se întoarce la vîrsătura lui și porcul scîldat la noroiul mocirlei lui.” (2 Petru 2:21,22)

Sfîntul Apostol și Evanghelist Ioan (+100) vădește și el adevărul despre cei ce au plecat din Biserica Ortodoxă apostolică, arătîndu-ne cine au fost, cine sînt și de ce au ieșit din Biserică: „Dintre noi au ieșit, dar nu erau de-ai noștri! Căci, de ar fi fost de-ai noștri, ar fi rămas cu noi! Ci, ca să se arate că nu sînt de-ai noștri, de aceea au ieșit!” (1 Ioan 2:19)

Iar Sfîntul Apostol Pavel (+64) ne învață cum și de ce trebuie să ocolim pe cei arătați, zicînd: „Și vă îndemn, fraților, să vă păziți de cei ce fac dezbinări și sminteli împotriva învățaturii pe care ați primit-o! Depărtați-vă de ei, căci unii ca aceștia nu slujesc Domnului nostru Iisus Hristos, ci pîntecelui lor! Și, prin vorbele lor frumoase și măgulitoare, înșală inimile celor fără de răutate.” (Romani 16:17, 18)

Sfîntul Gură de Aur (+ 407) voind a-i lămuri pe ierarhii, preoții, teologii și toți ortodocșii ecumeniști din popor, cele despre Biserică și biserici, le spune: „Biserica adevărată a lui Hristos este una singură, din care, în diferite timpuri s-au despărțit diverse adunări eretice și grupări schismatice.” (Ortodoxia și umanismul religios)

Dar și Cuviosul Serafim Rose (+1982), silindu-se a arăta care dintre „Biserici” este totuși adevărata și unica Biserică a

lui Hristos, și totodată unde se află într-adevăr harul Sfântului Duh și de ce celelalte „biserici” creștine nu îl au, adaugă: „Biserica lui Hristos este cea care oferă oamenilor harul. Or, în Apus, cînd Roma s-a rupt de această Biserică, harul s-a pierdut de fapt (poate că unii l-au mai aflat ocazional, ici-colo, dar pentru întreaga lor Biserică harul a fost tăiat). Romano-catolicismul modern este o încercare de a înlocui harul pierdut cu geniul omenesc.” (*Descoperirea lui Dumnezeu în inima omului*)

Sfântul Ioan de Kronstadt (+1908) ne spune și el cum și de ce „bisericele” celorlalte credințe „creștine” sînt ne-Biserici: „Catolicii au inventat un nou cap, papa, înjosind unicul și adevăratul cap al Bisericii, pe Hristos. Luteranii au căzut și au rămas fără cap, anglicanii la fel. Ei biserică nu au!” (*Marea apostazie*) „Catolicii, luteranii și reformații au apostaziat de la Biserica lui Hristos. Ei nu sînt de un cuget cu noi.” (*Spicul viu*)

Iar despre guvernul religios al papei, Mitropolitul Ierotei Vlahul mărturisește: „Vaticanul nu este Biserică, ci un sistem politico-economic situat în afara Bisericii.” (*Mărturisirile Sfinților Părinți împotriva ereziei numite ecumenism*)

Privitor la dascălii, învățătorii și Bisericile mincinoase, să asculte ortodocșii creștini cuvîntul Sfântului Ierarh Luca al Crimeii (+1961) care zice: „Încă din vremurile apostolice au apărut o mulțime de dascăli mincinoși al căror număr a tot crescut (pînă astăzi) odată cu scurgerea veacurilor. S-au ridicat eretici care au strîmbat Sfînta Credință Ortodoxă. [...] Încă de atunci din vremurile apostolice au început despărțirile de Biserica lui Hristos, iar Domnul nostru Iisus Hristos a spus cu gura Sa că Biserica trebuie să fie Una: *Și va fi o turmă și un păstor (Ioan 10:16)*. Și în rugăciunea Sa arhierască, el a strigat către Tatăl Său: *Ca toți să fie una, după cum tu Părinte întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una (Ioan 17:10,21)*. Domnul a învățat că Biserica trebuie să fie una, El fiindu-i cap și păstor - iar toți dascălii mincinoși și

ereticii cu putință, au năzuit totdeauna ca niște lupi răpitori, să se deosebească de Hristos și să răpească o parte a turmei Lui, însetînd de stăpînire și de cinstire din partea lumii. [...] Nu e păcat mai greu decît schismele și sfișierile. Așa spuneau toți marii ierarhi. Iată cuvintele Sfințitului Mucenic Ciprian (+304): *Păcatul celor care nu păstrează unirea și strînsa legătură cu Biserica, nu se spală nici măcar cu sîngele lor, chiar dacă aceștia s-ar da pe sine la moarte pentru mărturisirea numelui lui Hristos; vina cea de neșters și grea a despărțirii de Biserică nu se curăță nici măcar prin sînge.* Iar alt Sfințit Mucenic, Ignatie Teoforul (+107), a zis așa: *Nu vă amăgiți fraților, cine urmează făcătorilor de schisme, acela nu va moșteni împărăția lui Dumnezeu.*" (*La porțile Postului Mare*)

Dar iată și o minunată povestire istorisită de Cuviosul Părinte Serafim Rose (+1982): „În anii 1920, doi seminaristi din Uganda studiind într-un seminar anglican au început să observe că învățătura care li se dădea nu era aceeași cu a Părinților din vechime. În căutarea lor *după Biserica adevărată a primelor veacuri* (așa o numeau ei) s-au dus să o studieze într-un seminar romano-catolic și au văzut din nou că învățătura care o primeau era diferită de cea a Părinților Bisericii⁷¹. Au început să se întrebe: *Dacă adevărul poate fi schimbat în felul acesta, atunci unde este adevărul lui Hristos?* Apoi au auzit de credința ortodoxă și au încercat pe toate căile să o găsească. [...] În cele din urmă au găsit un episcop ortodox care i-a învățat ce trebuiau să învețe și au devenit ortodocși. (*Mai aproape de Dumnezeu*)

⁷¹ Despre cum ascund și schimbă papistașii învățăturile ortodoxe ale Sfinților Părinți, cinstite de ei înșiși pînă la o vreme, vezi mărturiile fostului călugăr franciscan convertit la ortodoxie, iar mai tîrziu episcop de Nazianz, Pavel de Ballester (ucis în 22 ianuarie 1984, în Mexico City), în *Glasul monahilor*, an 2, nr. 9, 2004.

XIX.

Toate cuvintele Sfinților Părinți de mai sus sunt păstrătoare întru adevăr ale predaniilor apostolice – învățături fără de care Biserica nu ar fi existat, învățături prin care creștinii și-au legitimat dreapta credință pînă astăzi, fără de care noi înșine nu ne-am fi putut numi creștini, îndatorîndu-ne pentru aceasta să păzim cu aceeași îndîrjire ceea ce ei înșiși cu sîngele lor au păzit și au pecetluit.

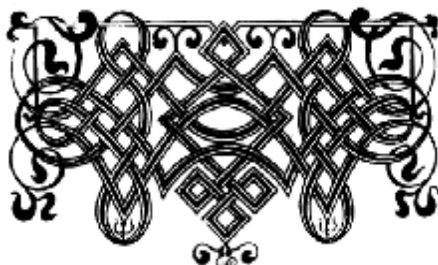
Numai rămînînd în cele ale dreptei credințe suntem urmași ai creștinilor apostolici, numai jertfindu-ne pentru acestea suntem plinitori ei Evangheliei, numai viețuind întru aceste porunci suntem cu adevărat ucenici ai lui Hristos.

Pentru aceasta datori suntem a lua aminte, că oricine – patriarhi, episcopi, preoți, călugări, teologi, credincioși de rînd – va nesocoti, va defăima ori va făptui ceva împotriva celor arătate se va face vinovat înaintea lui Hristos-Dumnezeu și a Sfinților Părinți de păcat împotriva Drepteii Credințe Ortodoxe.

Cugetînd la cele arătate în aceste pagini, veți pricepe dacă dumneavoastră, cei ai dumneavoastră și proprii duhovnici vă aflați în rătăcire față de învățăturile Sfinților Apostoli și ale Sfinților Părinți ce cuprind dreapta Credință Ortodoxă a Bisericii lui Hristos, luînd aminte la cuvintele Sfintului Ierarh Ignatie Briancianinov: „Creștinismul, ca duh, se îndepărtează din lume, fără ca gloata agitată și supusă patimilor să observe, lăsîndu-o pradă propriei căderi.” (*Marea apostazie*)

„Credința creștină acum o prigonesc aprig și nemilos cei care îl cunosc prea-bine pe Hristos și sfînta învățătură propovăduită de El” - încheie Sfîntul Ierarh Averchie Taușev și adaugă – „Această orbire duhovnicească a majorității oamenilor de astăzi ce se

numesc creștini (e îngrozitor, dar trebuie să o spunem: printre ei aflându-se nu puțini clerici!), cât și celelalte sminteli, înmulțindu-se zi de zi, împiedică tot mai mult viețuirea după Dumnezeu." (*Marea apostazie*)

NOTE BIBLIOGRAFICE

[1] **Despre catolicism**, vezi: *Pidalionul de la Mănăstirea Neamțu*, tîlcuit de Sfîntul Nicodim Aghioritul, 1844; *Primatul papal și mitul suveranității infailibile* de Călugărul Vasile, Sfînta Mănăstire Bîrsana, 1999; *Relațiile dintre ortodocși și romano-catolici de la cruciada a patra pînă la controversa isihastă* de Arhiepiscop Chrisostomos, Ed.Vreimea, București, 2001; *Introducere în istoria bisericească universală* de Preot Emanuel Băbuș, Ed. Sofia, 2003 (p.191-213; 281-287); *Teologia luptătoare* de Mitropolit Irineu Mihălcescu, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1994 (p.201); *Biserica și viermii neadormiți sau cum lucrează în lume „taina fărădelegii”* de Mihai Urzică, Ed.Anastasia, București, 1998 (p.134-151;193); *Sinodul de la Ferrara-Florența* de Ivan Ostrumov, Ed. Scara, București, 2002; *Biserica ortodoxă și ecumenismul* de Sfîntul Iustin Popovici; *Papalitatea schismatică și Papalitatea eretică* de Vladimir Guette; *Noul catehism catolic contra Sfinților Părinți* de Preasfințitul Fotios, Arhimandritul Filaret și Părintele Patric; *Despre înșelare* de Sfîntul Ignatie Briancianinov, Ed.Schitul Lacu; *Cuvîntul Sfinților Părinți despre eresul catolicesc* de Monahul Conon; *Spicul viu* de Sfîntul Ioan de Kronstadt, Ed. Sofia, 2002; *Adevăr și minciună* de Sfîntul Maxim Grecul, Ed.Buna Vestire, Galați, 2003 (p.134,267,351,393); *Dumnezeieștile dogme ale credinței*, Ed.Pelerinul Român, Oradea, 2001 (p.184,234-341); *Călăuză în credința ortodoxă* de Arhimandrit Cleopa Ilie, Episcopia Romanului, 2004 (p.21); *Ne vorbește Părintele Cleopa*, vol.14, M-rea Sihăstria, 2004 (p.62-65); *Ortodoxie și romano-catolicism* de Dan Zamfirescu, Ed.Roza Vînturilor, București, 1992; *Slujba, viața și acatistul Sfinților Ierarhi Fotie cel Mare, Grigorie Palama și Marcu al Efesului* trad. de Monahul Conon, Ed.Spoudon, 2004; *Istoria creștinătății de la Hristos pînă la Reformă*, Ed.Sofia,București, 2004, (p.263); *Istoria credințelor și ideilor religioase* de Mircea Eliade, vol.III, Ed.Științifică, București, 1991 (p.92-121, 190-232); *Marele atentat al Apusului papal împotriva independenței daco-romanilor*, Pr.Dumitru Bălașa, Liga Română de Misiune Creștină, Cluj Napoca, 1999; *Viața Sfîntului Ioan cel Nou de la Suceava, Viața și acatistul Sfinților Visarion, Sofronie și Oprea* de Ieromonah Visarion Ionuț

Tuderic, Ed. Docuprint, Bacău; *Uniatismul din Transilvania, încercare de dezmembrare a poporului român* de Preot Profesor Dumitru Stăniloae, București, 1973; *Viețile Sfinților Preoți Mărturisitori Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel, Viața Sfântului Iosif de la Partoș, Viața Sfântului Petru Aleutinel, în Glasul monahilor*, an 2, nr. 9, septembrie 2004; *Mucenicia Sfinților Călugări Athoniți de la anul 1274*, în *Hrană Duhovnicească; Secesiunea Ardealului* de Zeno Millea, Ed. Carpatica, 2002.

[2] Despre greco-catolici, vezi: *Teologia luptătoare* de Mitropolit Irineu Mihălcescu, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1994 (p.214); *Introducere în istoria bisericească universală* de Preot Emanuel Băbuș, Ed.Sofia, 2003 (p.257-273); *Viața și acatistul Sfinților Visarion, Sofronie și Oprea* de Ieromonah Visarion Tuderic, Ed.Docuprint, Bacău, 2004; *Uniatismul din Transilvania, încercare de dezmembrare a poporului român* de Preot Profesor Dumitru Stăniloae, București, 1973; *Texte nedorite*, Ed.Coral Sanivet, București, 2002 (p.124-125); *Călăuză în credința ortodoxă* de Arhimandrit Cleopa Ilie, Episcopia Romanului (p.33).

[3] Despre armeni, vezi: *Adevăr și minciună* de Sfântul Maxim Grecul, Ed.Buna Vestire, Galați, 2003 (p.123); *Dumnezeieștile dogme ale credinței* de Sfântul Atanasie de Paros, Ed. Pelerinul Român, Oradea, 2001 (p.137,139); *Texte nedorite*, Ed. Coral Sanivet, București, 2002 (p.115-125); *Ne vorbește Părintele Cleopa*, vol.14, M-rea Sihăstria, 2004 (p.57-62).

[4] Despre protestanți, vezi: *Adevăr și minciună* de Sfântul Maxim Grecul, Ed. Buna Vestire, Galați, 2003 (p.373); *Dumnezeieștile dogme ale credinței*, Ed. Pelerinul Român, Oradea, 2001 (p. 180); *Teologia luptătoare* de Mitropolit Irineu Mihălcescu, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1994 (p.205); *Introducere în istoria bisericească universală* de Preot Emanuel Băbuș, Ed. Sofia, 2003 (p.244-257;287-290); *Istoria creștinătății de la Hristos pînă la Reformă*, Ed.Sofia,București, 2004 (p.320-328); *Istoria credințelor și ideilor religioase* de Mircea Eliade, vol.III, Ed.Științifică, București, 1991 (p.232-274); *Enciclopedia doctrinelor mistice* de Marie Madelaine Davy, vol.II, Ed. Amracord, Timișoara, 2000.

[5] Despre sectanți, vezi: *Călăuză creștină în sectologie* de Diacon I.P. David, Episcopia Argeșului, 1994; *Biserica, sectele și frații*

mincinoși de Preot Simeon Adrian, Ed. Pelerinul, Iași, 1997; *Călăuza cunoașterii și combaterii sectelor* de Arhimandrit Mina Prodan, Ed. Buna Vestire, 1995; *Minuni și false minuni* de Mihail Urzică, Ed. Ileana, 2004; *Ereticii și rătăcirile lor doctrinare*, de Preot Ilarion Felea; *Călăuză în credința ortodoxă* de Arhimandrit Cleopa Ilie, Episcopia Romanului.

[6] **Despre islam**, vezi: *Adevăr și minciună* de Sfântul Maxim Grecul, Ed. Buna Vestire, Galați, 2003 (p.53-123); *Ortodoxie și romano-catolicism* de Dan Zamfirescu, Ed. Roza Vânturilor, București, 1992 (p.49-68); *Mărturisitori ai lui Hristos – viețile noilor mucenici ortodocși din vremea stăpînirii turcești (1437-1850)* de Mihail Vaporis, Ed. Sofia, 2002; *Viața Sfântului Ioan cel Nou de la Suceava (+1332)*; *Viața Sfântului Ioan Valahul (+1662)*; *Viața Sfântului Ioan Rusu (+1730)*; *Viețile Sfinților Mucenici Brîncoveni*; *Istoria religiilor* de Preot Conf. Dr. Alexandru Stan și Prof. Remus Rus, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R. (IBMBOR), București, 1991 (p.287-300); *Teologia luptătoare*, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1994 (p.194) și *Istoria religiunilor lumii*, Ed. Cugetarea – Georgescu Delafras, București (p.336-364) de Mitropolit Irineu Mihălcescu; *Contribuții la studiul istoriei bisericești universale* de Preot conf.dr. George Remete, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2001 (p.221-226); *Istoria creștinătății de la Hristos pînă la Reformă*, Ed. Sofia, București, 2004, (p.167-171); *Bizanț și islam în Evul Mediu*, Pr.dr. Emanoil Băbuș, Ed. Sofia, București, 2003; *Istoria credințelor și ideilor religioase* de Mircea Eliade, vol.III, Ed. Științifică, București, 1991 (p.61-92, 121-161); *Enciclopedia doctrinelor mistice* de Marie Madelaine Davy, vol.II, Ed. Amracord, Timișoara, 2000.

[7] **Despre evrei**, vezi: *Părinți și Scriitori Bisericești (PSB)* nr. 38, Sfântul Chiril al Alexandriei, Ed. IBMBOR, București, 1991 (p.98,99); *PSB* nr. 39, Sfântul Chiril al Alexandriei, Ed. IBMBOR, București, 1992; *PSB* nr. 15, Sfântul Atanasie cel Mare, Ed. IBMBOR, București, 1987 (p.128-135); *PSB* nr. 13, *Istoria bisericească* de Evsevie de Cezareea, Ed. IBMBOR, București, 1987; *Istoria religiilor* de Preot Conf. Dr. Alexandru Stan și Prof. Remus Rus, Ed. IBMBOR, București, 1991 (p.307-321); *Studiul istoriei Bisericii Universale* de Preot Conf. Dr. G. Remete, Ed.

Reîntregirea, Alba Iulia, 2001 (p.36,58,60,64, 65); *Istoria creștinismului* de Preot N. Chifăr, vol. I, Ed. Trinitas, Iași, 1999 (p.10,11,14,102); *Biserica și statul* de Preot Lect. Dr. Adrian Gabor, Ed. Sofia, București, 2003 (p.15-32); *Viața și învățăturile Cuviosului Sfințit Mucenic Cosma Etolianul*, Ed. Deisis, 2002 (p.141-144); *Adevăr și minciună* de Sfântul Maxim Grecul, Ed. Buna Vestire, Galați, 2003 (p.19-33); *Călăuză către viața duhovnicească* de Sfântul Teofan Zăvorîțul, Ed.Egumenița, Galați, 2004 (p.130-131); *Introducere în istoria bisericească universală* de Preot Emanuel Băbuș, Ed. Sofia, 2003 (p.9-13,26); *Teologia luptătoare*, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1994 (p.194) și *Istoria religiunilor lumii*, Ed. Cugetarea – Georgescu Delafras, București (p.309-336, 410-419) de Dr. Irineu Mihălcescu; *Studii de istorie bisericească universală și patristică* de Gheorghe, G. Stănescu, Ed. Arhidiecezană, Cluj-Napoca, 1998 (p.23-45); *Studii istorice românești*, nr. 5, vol. II, 1996 (p.44-50); *Credința și viața Bisericii primare*, Ed. IBMBOR, București, 2002 (p.61, 62); *Studii istorice românești*, vol. II, nr. 1, 1996 (p.6,31,32,37-47,48-55,57); *Studii istorice românești*, vol. II, nr. 5, 1996 (p.2-19); *Studii istorice românești*, vol. I, nr. 1, 1995 (p.19,23,24,32-36); *Credința Ortodoxă* anul VII, nr.5, mai 2003 (p.16); *Controversa Sionului*, de Douglas Reed; *Povara a trei milenii de religie iudaică, Rasismul statului Israel*, de Israel Shahak; *Protocoalele înțelepților Sionului; Înfruntarea jidovilor* de Monahul Neofit; *Evreul după Talmud* de Auguste Rohling, Ed.Samizdat; *Miturile fondatoare ale politicii israeliene, Războinicii lui Israel, Procesul sionismului izraelian*, de Roger Garaudy; *Khazarii*, de Arthur Koestler; *Antichități iudaice, Istoria războiului împotriva romanilor* de Josef Flavius, Editura Hasefer; *Holocaustul în România* de Ion Coja; *Industria holocaustului* de Norman G.Finkelstein, Ed.Antet; *SCARA*, treapta 3, an II, feb.1998 (p.62-71); *Istoria credințelor și ideilor religioase* de Mircea Eliade, vol.III, Ed.Științifică, București, 1991 (p.161-190); *Enciclopedia doctrinelor mistice* de Marie Madelaine Davy, vol.I, Ed. Amracord, Timișoara, 2000 (p.179-226); *De la Nero la Stalin. Anticreștinismul comunist* de Teodor M.Popescu, în *Puncte Cardinale* nr.6/162, iunie 2004 (p.8-9) și nr.7/163, iulie 2004 (p.11);

Studii istorice românești, vol.II, nr.1, 1996 (p.45-51,53-55); *Ard malurile Nistrului* de Constantin V.Gheorghiu, Ed.Geea, 1993.

[8] Despre păgînii antici și contemporani, vezi: *P.S.B.* nr. 3, *Apologeți de limbă latină*, Ed. IBMBOR, București, 1981 (p.353-398); *Istoria și filosofia religiilor popoarelor antice* de Pr.Nicolae Achimescu, Junimea, Iași, 1998; *Istoria religiilor* de Preot Conf. Dr. Alexandru Stan și Prof. Remus Rus, Ed. IBMBOR, București, 1991; *Studiul istoriei Bisericii Universale* de Preot Conf. Dr. G. Remete, Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2001 (p.32;64-83); *Biserica și statul* de Preot Lect. Dr. Adrian Gabor, Ed. Sofia, București, 2003 (p.10-15); *Introducere în istoria bisericească universală* de Preot Emanuel Băbuș, Ed.Sofia, 2003 (p.38-55); *Istoria creștinismului* de Preot N. Chifăr, vol. I, Ed. Trinitas, Iași, 1999 (p.8-10); *Istoria religiunilor lumii*, Ed. Cugetarea – Georgescu Delafras, București, de Dr.Irineu Mihălcescu; *Teologia luptătoare* de Mitropolit Irineu Mihălcescu, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1994 (p.10-22;146-158;177-194); *Istoria credințelor și ideilor religioase* de Mircea Eliade, Editura Științifică, București, 1991; *Enciclopedia doctrinelor mistice* de Marie Madelaine Davy, vol.I (p.41-148), vol.III și IV, Ed. Amracord, Timișoara, 2000; *Civilizația asiro-babiloniană și Civilizația Egiptului antic* (1981) de Constantin Daniel, Ed. Sport Turism, București; *Gîndirea feniciană în texte*, Ed. Sport-Turism; *Gîndirea egipteană în texte*, Ed. Sport-Turism; *Gîndirea indiană în texte*, Ed. Sport-Turism; *Filosofia arabă în texte, Filosofia persană în texte, Filosofia ebraică în texte; Scripta aramaica*, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1980; *Rolul filosofiei orientale în formarea concepției europene moderne* de Idel Segall.

[9] Despre păgînism, vezi și: *P.S.B.* nr. 15, Sfîntul Atanasie cel Mare, Editura IBMBOR, București, 1987 (p.30-86,143-154); *Viețile Sfinților, Proloagele, Patericul, Limonariul, Lavsaicon; Actele martirice*, Ed. IBMBOR, București, 1997; *Zece cărți împotriva lui Iulian Apostatul* de Sfîntul Chiril al Alexandriei, Ed. Anastasia, 2000; *Adevăr și minciună* de Sfîntul Maxim Grecul, Ed. Buna Vestire, Galați, 2003; *Jurnalul convertirii* de Pavel Crainic, Ed. Sofia, București, 2002; *Despre reîncarnare și invazia extraterestră, Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului, Dărîmarea idolilor* de Vasile Danion, Ed. Buna Vestire, Galați, 2003;

Creștinismul și yoga de Părintele Filaret; *Din învățătura Sfinților Părinți*, Editura Bizantină, București, *Maestrul oriental și duhovnicul creștin*, Pr. Emil Jurcan, Alba-Iulia, 2002; *Ekklesia*, M-rea Noul Neamț și Seminarul Teologic Chișinău, 9/12 mai-aug.2000 (p.3-12). Vezi și articolul *Credință și statornicie ortodoxă în trecutul românesc* de Preot prof.dr. Gheorghe I. Drăguliu (p.108-120) și articolul *Rolul Brîncovenilor în istoria bisericii românilor făgărășeni* de Ist. Constantin Băjenaru (p.123-128) în *Creștinismul-sufletul neamului românesc*, Ed.Agaton, Făgăraș, 2004; *Ekklesia*, M-rea Noul Neamț și Seminarul Teologic Chișinău, 9/12 mai-aug.2000 (p.35-37, 38-42).

[10] Despre eretici, vezi: *Hotărârile Sfintelor Sinoade Ecumenice*, Editura Sfântul Nectarie, București, 2003; *P.S.B.* nr.15, Sfântul Atanasie cel Mare, Ed. IBMBOR, București, 1987 (p.157-403); *PSB* nr.16, Sfântul Atanasie cel Mare, Ed. IBMBOR, București, 1988; *PSB* nr.3, *Apologeți de limbă latină*, Ed. IBMBOR, București, 1981 (p.138-176); *Mic dicționar al ereziilor evului patristic* de Conf.dr. Sergiu Tofan, Ed. Partener, Galați, 2003; *Istoria bisericească* de Fericitul Teodorit al Chirului, Ed. IBMBOR, București, 1995; *Contra ereziilor* de Sfântul Irineu de Lugdunum; *Sfântul Maxim Mărturisitorul și tovarășii săi întru martiriu*, Ed. Deisis, Sibiu, 2004; *Dialog împotriva luciferienilor* de Sfântul Ieronim, Ed. Paideia; *Hrană duhovnicească* de Sfântul Ioan Iacob Hozevitul, Ed.Lumină din Lumină, 2004; *Despre tulburările lumii de astăzi* de Sfântul Ioan de Kronstadt; *Sfinții Părinți și problematica teologică* de Georgios Martzelos, Ed. Bizantină, București, 2000; *Oameni și demoni* de Părintele Rodion, Mănăstirea Slătioara, 1997; *Istoria creștinismului* de Preot N. Chifăr, vol.I, Ed. Trinitas, Iași, 1999 (p.101-124); *Introducere în istoria bisericească universală*, Ed. Sofia, 2003 (p.97-127;141-171;213-220); *Studii de istorie bisericească universală și patristică* de Gheorghe, G. Stănescu, Ed. Arhidiocezană, Cluj-Napoca, 1998 (p.49-59); *Biserica și viermii neadormiți sau cum lucrează în lume „taina fărădelegii”* de Mihai Urzică, Ed.Anastasia, 1998; revista *Catacombele ortodoxiei, Iustinian cel Mare, sfânt și împărat* de Asterios Gerostergios, Ed.Sofia, 2004; *Îndreptarea legii*, Ed. Pelerinul român; *Canoanele Bisericii Ortodoxe*, Tipografia diocezană, Arad, 1934; *Istoria creștinătății de la Hristos pînă la*

Reformă, Ed.Sofia,București, 2004 (p.76-92,143-175); *Enciclopedia doctrinelor mistice* de Marie Madelaine Davy, vol.I (p.247-281) și vol.II, Ed. Amracord, Timișoara, 2000; *Noile mișcări religioase*, Pr.Nicolae Achimescu, Ed.Limes, Cluj-Napoca, 2004; *Viețile Sfinților, Proloagele și altele*.

[11] Astfel de întâlniri frățești între acești eretici și ierarhii, preoții și teologii ortodocși ecumeniști sînt prezentate laudativ în periodicele episcopilor și parohiilor B.O.R.

Cercetînd viețile și scrierile Sfinților Părinți, precum și predania Bisericii, aflăm că de-a lungul istoriei, cu astfel de eretici și păgîni nu s-a rugat nici un Prooroc, nici un Apostol, Mucenic ori cuvios călugăr, ci aceștia s-au rugat pentru rău-credincioși spre a părăsi rătăcirea în care trăiau, către care ne atrag și pe noi astăzi, prin mișcarea ce se cheamă ecumenistă. Astfel, orice adevărat creștin ortodox pricepe lesne de ce nu putem și nu trebuie să fim de acord, nici să dăm ascultare acelor ierarhi, preoți, teologi ori simpli creștini ecumeniști care ne îndeamnă să participăm la felurite adunări ecumeniste, astăzi foarte la modă. Întîi să ascultăm de sfinți și mai apoi de mai-marii Bisericii, doar dacă nu se împotrivesc celor poruncite de Sfinții Părinți.

Despre ecumenism, vezi: *Biserica ortodoxă și ecumenismul* de Sfîntul Iustin Popovici; *Ortodoxia și ecumenismul* de Arhimandriții Serghie Jazadjev și Serafim Alexiev; *Ortodoxia și religia viitorului* de Cuviosul Serafim Rose, Tipografia centrală „Cartea Moldovei”, Chișinău, 1995; *Nihilismul, o filozofie luciferică* de Cuviosul Serafim Rose, Ed. Egumenița, Galați, 2004; *Pentru o viziune ortodoxă asupra lumii* de Cuviosul Serafim Rose, Ed.Eikon, Cluj, 2003; *Ortodoxia și umanismul religios* de Monahul Conon, Ed.Spoudon, Tesalonic, 2004; *Ortodoxia și internaționalismul religios*, Editura Scara, 1999; *Graiuri ortodoxe I și II* de Monahul Conon, *Marea apostazie* de Cuviosul Arhiepiscop Averkie Jordanvillsky; *Teze ecleziologice* de Kiprian, Mitropolit de Uropos și Fili; *Taina fărădelegii și Călăuză în credința ortodoxă* de Cuviosul Arhimandrit Cleopa Ilie, Episcopia Romanului și Hușilor (p.86-93); *Texte nedorite*, Ed.Coral Sanivet (p.180-186); *Împărăția răului: New Age* de Preot Dan Bădulescu, Ed.Christiana, 2001; *New Age* de Bruno Wurtz; *Noile mișcări religioase*, Pr.Nicolae Achimescu, Ed.Limes, Cluj-Napoca, 2004;

Tinerii vremurilor de pe urmă de Monah Andrew Vermouth, Editura Sofia, 2002; *Dărîmarea idolilor* de Vasile Danion; *Ecumenismul încotro...* de Ieromonah Agapit Popovici; *Ecumenismul suma tuturor ereziilor* de Fabian Seiche în *Credința ortodoxă*, ian.2003 (p.15); *Biserica Ortodoxă și ecumenismul azi* de Cristian Ivănuță în revista *Rost* nr.13 (p.32); *Mărturiile Sfinților Părinți împotriva ereziei numită ecumenism* de Monahul Conon, 2003; *Catacombele ortodoxiei în Scara*, treapta a VII-a (p.61-73); *Vademecum creștin ortodox*, Ed.Sofia, 2003; *Credința ortodoxă*, ianuarie 2003 (p.15); *Creștinismul-sufletul neamului românesc*, Ed.Agaton, Făgăraș, 2004 (p.177,222) *Ecumenismul* de Pr. Alexie Lenski și *Monahismul și ecumenismul în biserică* de Iustin Pop (p.11), *Credința ortodoxă* an.8, nr.6, iunie 2004, p.1,10; *Otrava sincretismului ecumenist* de Arhim. Gheorghios Capsanis în *Credința ortodoxă* an.8, nr.9, sept.2004; *Ecumenismul (II)* de Pr.Alexie Lenski și *Monahismul și ecumenismul în biserică (II)* de Iustin Pop în *Credința ortodoxă*, an.8, nr.7, iul.2004; *Ecumenismul (III) – păgubirea adevărului de credință* de Pr. Alexie Lenski în *Credința ortodoxă*, an.8, nr.8, aug.2004.

[12] Astfel de manifestări au adus în Biserică ceea ce se numește „**duhul secularizării**”. Vezi și referințele: *Secularismul, un cal troian în Biserică* de Mitropolit Hieroteos Vlahos, Ed. Egumenița, 2004; *Despre înaintemergătorii Antihristului* de Danion Vasile, Ed. Cartea ortodoxă, 2004 (p.85); *Locul și rolul recunoscut Bisericilor în țările Uniunii Europene* de Preot Patriciu și Dorin Vlaicu, Ed. Cluj-Napoca, 1998; *Credința ortodoxă*, an VI, nr. 2, februarie 2002 (p.3) *Biserica și instituția sau cîte ceva despre un cal troian* în revista SCARA, decembrie 2001; *Cronica ortodoxă* de Dan Ciachir, Editura Timpul, Iași, 1994; *Nu vă însemnați cu vicleana pecetluire* de ieroschimonah Dorotei Melinte; *Ortodoxia și umanismul religios* de Monahul Conon, Ed.Spoudon, Tesalonic, 2004; *Minunile și vedeniile Sfîntului părintelui nostru Nil Izvoritorul de Mir*. Vezi și articolul *De Crăciun-scrisoare din SUA în Glasul monahilor* anul II, nr.1, ian.2004 (p.19). Împotriva duhurilor acestor vremuri vezi și articolele *Cum clevețește șarpele apostazei...* (p.12) și *Epoca noastră de apostazie* (p.16) din *Credința Ortodoxă* anul VIII, nr.1, ian. 2004; articolul *Spiritul apostatic în scrierile lui Ion Creangă* în rev.

Ekklesia, M-rea Noul Neamț și Seminarul Teologic Chișinău, 9/12 mai-aug.2000 (p.48-50); *Porunca iubirii* nr. 4, 2004, (p.75-79,80). Vezi cele ce au proorocit Sfinții Părinți despre Biserică și despre creștinii acestor vremuri, precum și îngrijorarea multora dintre Sfinții și Cuvioșii veacului XX.

[13] Despre masonerie, vezi: *Istoria franc-masoneriei 1926-1960* de Radu Comănescu și Emilian M. Dobrescu, Ed. Tempus, București, 1992; *Societăți secrete și discrete* de Emilian M. Dobrescu, Ed.Nemira, 2001; *Franc-masoneria, rituri și inițieri* de Charles W. Leadbeter, Ed. Herald, București; *Cum să devii francmason*, Ed. Lucman, București, 1999; *Istoria riturilor egiptene ale francmasoneriei* de Gerard Galtier, Ed. Scripta, București, 1997; *Masoneria și Revoluția Franceză* de Gian Pio Mattogno, Ed. Anastasia, 1998; *Români în franc-masoneria universală* de D. A. Lăzărescu, Mare Suveran al Marelui Consiliu de Gradul 33 și ultim pentru România al Ritului Scoțian Antic și Acceptat, Ed. Centrul Național de Studii franc-masonice, București, 1997; *Istoria franc-masoneriei române* de Paul Ștefănescu, Ed. Miracol, 1999; *Ordinul masonic român* de Horia Nestorescu-Bălcești, Casa de editură și presă Șansa SRL, București; *Teologia luptătoare* de Mitropolit Irineu Mihălcescu, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, 1994 (p.164); *SCARA*, treapta 2, an I, iun.1997 (p.165-177); *Enciclopedia doctrinelor mistice* de Marie Madelaine Davy, vol.II, Ed. Amracord, Timișoara, 2000, *Misterele francmasoneriei* de Paul Ștefănescu, Ed. Vestala, București, 2004; *Istoria Francmasoneriei române* de Paul Ștefănescu, Ed.Miracol, București, 1999; *Simboluri masonice* de Emilian Dobrescu și Victor Simionescu, Ed.Carte de buzunar, București; *Feriți-vă de vicleana pecetluire* de Ieroschimonah Dorotei Melinte (p.30); *Porunca iubirii* nr. 3, 2004 (p.29); *Porunca iubirii* nr. 4, 2004, (p.31-52); *Credința Ortodoxă* anul VII, nr.5, mai 2003 (p.15); *Francmasoneria sau duhul anticreștin și antinațional (I)* de Pr.Dan Bădulescu în *Credința Ortodoxă* anul VIII, nr.8, aug. 2004 (p.1,14); *Francmasoneria sau duhul anticreștin și antinațional (II)* de Pr.Dan Bădulescu în *Credința Ortodoxă* anul VIII, nr.9, sept. 2004 (p.14). A se vedea și *Raport adresat Majestății sale Regelui asupra Ministerului Instrucțiunii Publice și al Cultelor* de Spiru Haret, București, 1903; *Școală și caracter* de Vasile P. Nicolau,

Ed.Cultura Românească, București, 1938; *Organizarea instituțiilor moderne ale Statului Român (1856-1866)* de Grigore Chiriță, Ed. Academiei Române, București, 1999.

[14] **Despre televizor**, vezi: *Copilul în lumea televizorului și computerului*, Schitul Românesc Lacu, Sfântul Munte Athos, 1999; *Pentru o viziune ortodoxă asupra lumii* de Cuviosul Serafim Rose, Ed. Eikon (p.61-62); *Creștinul ortodox în lumea televizorului și a internetului* de Ierodiacon Cleopa, Ed. Panaghia; *Manipularea opiniei publice prin televiziune* de Corina Crișan și Lucian Danciu, Ed. Dacia, Cluj, 2000; *Biserica față în față cu legile și fărâdelegile presei* de Radu Căjvăneanu; *Mass-media – comunicare, manipulare prin informație*, James Lull; *Credința ortodoxă* anul VI, nr. 2 (60), februarie 2002 (p.1,17); ziarul *Străjerul ortodox* nr.6, 2004 (p.3); *SCARA*, treapta 1, an I, april.1997 (p.112-114).

[15] **Despre New Age**: Astăzi, înșelarea duhovnicească este deseori camuflată în termeni aparent ortodocși, precum: „**Dumnezeu**” – *Cuvîntul lui Dumnezeu pentru astăzi*, Ed. United Christian Broadcasters, *Rănile Domnului* de Ioan Suci, Ed. Pan-Arcadia, București; *Parapsihologia, o cale a rațiunii către Dumnezeu?* de Traian D. Stănciulescu, Ed. Timpuri, Deva, 1990; *Tezaurul promisiunilor lui Dumnezeu* de C. H. Spurgeon, Ed. Lumina lumii; „**Isus**” - *Viața lui Isus* de Ernest Renan; „**Iisus**” - *Acatistierul ortodox al Domnului Iisus Christos* de Constantin Dogaru, Ed. Europolis, Constanța; „**Cristos**” - *De la magie neagră la Christos* de Doreen Irvine, Ed. Ariel, Timișoara, 1995; „**Hristos**” – *Hristos, trupul lumii și al veșniciei* de Ierom. Ghelasie Gheorghe, Ed.Conphys, Rîmnicu-Vâlcea, 2000; *Urmarea lui Hristos* de Toma de Kempis; *Viața în Hristos și Fiul Omului* de Alexandru Men, Ed. Științifică, București, 1998; *Calea către Hristos* de Ellen G. White, Ed. Păzitorul adevărului și *Parabolele Domnului Hristos*, Casa de editură Cuvîntul Evangheliei, București, 1993; „**Mîntuitor(ul)**”, „**Fecioara Maria**” - *Cele șapte vineri în cinstea Preasfîntei Fecioare îndurerate*, Casa de editură Unitas a călugărilor bazilieni; „**Maica Domnului**” ori: „**credință**”, „**creștin(ism)**” – *Esoterismul creștin* de Rudolf Steiner, Ed.Univers enciclopedic, Cluj Napoca; *Creștinismul părinților noștri* de P. Blaj, Casa de editură „Viață și sănătate”, București, 1995; *Perspectiva creștină* de Julian Marias, Ed. Anastasia, București,

2003; „**spiritual(itate)**”, „**duhovnic(ie)**”, „**Biserică**”, „**religie**” – *Introducere în fenomenologia religiei* de J. Martin Velasco, Ed. Polirom, Iași, 1997; *Sensul religios* de Luigi Giussani, Ed.Arhiepiscopiei Romano-Catolice, București, 2000; *Convertirea religioasă* de Emanuel Godo, Ed. Anastasia, 2002; „**evanghelie**” – *Evanghelia după Toma* de Angela Marinescu, Ed.Anastasia, 1997; *Evanghelia după Ioan* de Rudolf Steiner, Ed.Arhietip, București, 1996; *Evanghelia pentru vremuri ca acestea* de Petru Popovici, Ed.Stephanus, București, 1993; *Marea evanghelie a lui Ioan* trad. de Gregorian Bivolaru, Ed.Shambala; *Evanghelia după Ioan – calea lui Dumnezeu pentru România*, editată de Biserica Baptistă; „**convertire**”, „**viață**” – *Conexiuni ascunse – o știință pentru susținerea vieții* de Fritjof Capra, Ed.Tehnică, București, 2004; *Viață din abundență* de E.Stanley Jones, Ed.Carte creștină, Oradea, 1996; *Pendulul vieții* de Hedi Fried, Ed.Vremea XXI, București, 2004; „**iubire/ dragoste**” – *Darul iubirii* de Kahlil Gibran, Ed.Herald, București, 2004; *Divina iubire* de Paramahansa Yogananda, Ed. RAM, 2001; „**înțelepciune**”- *Manual de înțelepciune pentru oamenii de rînd* de Joseph Maria Bochenski, Ed.Limes, Cluj-Napoca, 2003; „**desăvîrșire**” – *Calea spre desăvîrșire* de Alina Simina, Ed.Solteris, Piatra Neamț, 2003; „**unitate**”, „**toleranță**”, „**comunitate**”, „**conciliere**”, „**reconciliere**” și altele.

Vezi și *Baha-u-llah și era nouă* de J.E. Esslemond, Fundația Baha-i, CETIB, Cluj-Napoca, 1993; *Milarepa, marele yogin tibetan și India secretă* de Paul Brunton; *Yoga tibetană și doctrinele secrete*, Ed. Sofia, Arad, 1993; *Puterile gîndului* de Omraam Mikhael Aivanhov, Ed. Prosveta etc.

Astăzi, termeni precum: „**adevăr**” – *Momentul adevărului* de Fritjof Capra, Ed.Tehnică, București, 2004; *Adevăruri revelate* de Tania Cuțov, Ed.Arhietip, București, 1997; „**rugăciune**”- *Rugăciunea tineretului* de Alexandru Todea, Casa de editură creștină, Cluj, 1999; „**psalm**” – *Zece psalmi cu puteri vindecătoare* de Vasile Andru, Ed.Group, 1999; „**acatist**” – *Acatistier-Sinaxar-Sfinții români*, vol.I și II, Ed. Conphys, Rîmnicu-Vâlcea, 2000; „*Acatistul*” *harului înfăptuitorului*, „*Acatistul*” *Tatălui ceresc*, „*Acatistul*” *Sfîntului și Marelui Prooroc Ilie Tezvitianul*, „*Acatistul*” *Sfîntului Ioan*, „*Acatistul*” *vindecărilor trupești și*

sufletești; „**minune**” - *Făcătorul de minuni*, Ed. Signata, Timiș;; „**isihast**” - Ghelasie Gheorghe, *Memoriile unui isihast, Isihast - trăirea mistică a liturghiei*, Ed. Arhetip, București, 1991; „**sfânt/fericit**” - *Viața Fericitului Ieremia Valahul*, Arhiepiscopia Romano-catolică, București, 1988, M.C. Tereza: *Viața sfântului Anton de Padova*, Ed. Helicon, Timiș;; „**sfințenie**” - Profesor ortodox (sic!) Constantin Dogaru: *Metode sfinte și cerești de vindecare și sfânt tratat de medicină*; „**mucenic(ie)**”, „**teolog(ie)**”, „**ortodox(ie)**” - *Căile ortodoxiei contemporane* de IPS Lazăr Puhalo, Ed.Eikon, Cluj-Napoca, 2003; „**preot**”, „**credincios**” – *Credința adevărată* de Iosif Țon, Ed.Societatea Misionară Română, 1988; „**dumnezeire**”, „**îndumnezeire**” – *Mesaj divin - îndumnezeirea ființei* de Felicia Munteanu, Ed.Crist, București; „**apocalipsă**” – *Șapte ani apocaliptici* de Ion Țugui, Ed.Carte românească, 1992; *Apocalipsa decodificată* de Vasile Constantinescu, Ed.Saeculum, București, 2002; „**înviere**” etc. pot amăgi foarte ușor spre învățături străine pe creștinii ortodocși neîntăriți în cercetarea scripturilor, a scrierilor și vieților sfinților.

[16] Despre **păcate** a se cerceta *Îndreptarul de spovedanie* de Cuviosul Arhimandrit Cleopa Ilie, Ed.Eikon, Cluj-Napoca 2003 (p.11); Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan în *Rînduiala Sfintei Spovedanii și a Sfintei Împărtășanii*, Iași, 2002 (p.20,27,33,35); Protos. Ioachim Pîrvulescu în *Sfînta Taină a Spovedaniei pe înțelesul tuturor*, M-rea Lainici, Gorj, 1998 (p.99); *Îndreptar pentru spovedanie* de Protos. Nicodim Măndiță, Ed.Agapis, 2001 (p.17); Ierodiaconul Visarion Iugulescu în *Îndreptar de spovedanie* (p.12,21); Părintele Arhimandrit Nectarie Antonopoulos în *Spovedania-calea învierii sufletești*, Ed.Egumenița, Galați, 2004 (p.102); Preot dr.Eugen Jurca în *Chestionar de spovedanie*, Ed.Marineasa, Timișoara, 2002 (p.7-8); *Carte de mărturisire după Sfîntul Muntele Athos*, Ed.Bacovia, Bacău, 1996 (p.26,39); *Călăuză ortodoxă în familie și societate II* (p.163), Părintele Arhimandrit Ioanichie Bălan

[17] Privitor la **ademenirea Bisericii** către interesele pămîntești, vezi: *1848 în Principatele Române* de S. Albin Ed. Albatros, București 1998(p.100,101); *Sofronie Vîrnav* de Florin Tuscanu, Ed. Sfîntul Mina, Iași, 2002. Adăugăm la aceasta și *Cronica inedită a lui*

Andronic Duhovnicul sau Despre pătimirea Mănăstirii Neamț de pe urma generației pașoptiste, revista *Scara*, treapta a șaptea, pp. 75-79, de asemenea, *Viața și scrierile Sfântului Nil Athonitul*, manuscris Schit Colciu-Athos. Vezi și cronicile românești despre decăderea clerului și a stăpînilor Bisericii: *Biserica din regat, 1908-1918*, de Codin Cernăianu, București, 1920; *Tragedia neamului românesc*, C. Nicolau-Stroiești; *În apărarea mea*, de Mitropolitul Gurie, București, 1937; *Organizarea instituțiilor moderne ale statului român, 1856-1866*, de Grigorie Chiriță, Ed. Academiei Române, București, 1999, pagina 145-161; *Exilul Maicii Domnului și Liturghia schimbată* de Pr. Iulian Gavriluță, în rev. *Permanențe*, anul VII, nr.11-12, nov-dec.2004 (p.10-11). Vezi și articolul *Pseudocreștinii și rătăcirile de acum* de Cuviosul Serafim Rose, în *Profeții și mărturii creștine din vremea de acum*, Ed.Biserica Ortodoxă, Alexandria, 2004 (p.179-183).